

## สามคู่ชู้ทั้งบ้าน.....น

แปลและดัดแปลงโดย ปวีตร มหาสารินันท์

---

---

---

### ตัวละคร

- 1.เหมอมาลย์
  - 2.สุทธิธรรม
  - 3.จันทรา
  - 4.ชาติรี
  - 5.อาอีโกะ
  - 6.พิชิต
- 

เหตุการณ์ทั้งหมด เกิดขึ้นที่บ้านซานเมืองของเหมอมาลย์ และสุทธิธรรม ในเวลาปัจจุบัน

องก์ที่ 1 คืนวันศุกร์ ในช่วงฤดูฝน

องก์ที่ 2 เช้าวันต่อมา

## องค์ 1

ห้องนั่งเล่น ในบ้านซานเมืองของ เอมมาลีย์ และสุทธิธรรม ในเย็นคืนวันศุกร์ ฤดูฝน  
ม่านเปิดขึ้น ไฟในห้องสว่าง

ห้องได้รับการตกแต่งอย่างเรียบง่าย เฟอร์นิเจอร์สไตล์โมเดิร์น เพื่ออำนวยความสะดวกสบาย  
ทางด้านขวาของเวทีมีบันไดขึ้นไปด้านบน ด้านข้างเวทีทางขวามีประตูทางเข้าไปยังห้องอาหาร และ  
ทางเข้าบ้าน ด้านหลังเวทีทางซ้ายมีประตูเข้าไปยังสวนหลังบ้าน ด้านข้างเวทีทางด้านซ้ายมีประตูไปยังห้องครัว  
ผนังด้านหลังข้างประตูหลังบ้าน มีหน้าต่างหนึ่งบาน ข้างประตูครัวมีตู้หนังสือและเครื่องประดับวางอยู่หลายชิ้น  
มีรูปภาพสุทธิธรรมใส่กรอบเงินและลำโพงวางอยู่ โต๊ะมีถังขยะใส่เศษกระดาษ ข้างบันไดมีกระถางต้นไม้  
วางอยู่โซฟาตั้งอยู่กลางเวที ถัดไปด้านขวา มีโต๊ะวางเครื่องดื่ม ทางซ้ายและขวาของโซฟา มีเก้าอี้หวายวางอยู่  
ระหว่างประตูบ้านและห้องอาหารมีสวิตช์ไฟอยู่บนผนัง

มีกระเป๋าเสื้อผ้าวางอยู่บนโซฟา ข้าวของกระจุกกระจายอยู่ข้างๆเช่น ผ้าเช็ดตัว กระเป๋า  
เครื่องสำอางค์แจ๊คเก็ตของเอมมาลีย์พาดอยู่บนพนักของโซฟา เพลงประกอบบรรณเพลงตั้งแต่ม่านเปิด จนถึงบท  
สนทนา ประโยคแรก

เอมมาลีย์ เดินกระวีกระวาดออกมาจากห้องอาหาร มองหาของบางอย่างอยู่ เธอเป็นสาววัยเสฯฯ  
หน้าตาดี ท่าทางกระฉับกระเฉง หายองด้วยท่าทางวุ่นวาย เมื่อหาไม่เจอ ก็วิ่งไปที่ตู้เครื่องเสียง จันทราเดินลง  
บันไดมาท่าทางไม่กระฉับกระเฉงเหมือนเพื่อนของเธอ อายุของเธอพอกันกับเอมมาลีย์หน้าตาใช้ได้ตอนนี้เธอ  
ไม่มั่นใจในตัวเองเท่าไรจันทราใส่ชุดราตรีสีแดงที่อาจจะดูหรูไปสักหน่อย เธอเลยท่าทางซัดๆเขินๆ เดินเข้า  
มาในห้อง คิดไม่ตกว่าชุดนี้จะเหมาะหรือไม่

### ซีน 1 เอมมาลีย์ จันทรา พิชิต

จันทรา	ฉันซึกไม่ค่อยแน่ใจแล้วละ
เอมมาลีย์	(ได้ยินไม่ค่อยชัด) ว่าไงนะ
จันทรา	ก็...เขาเด็กกว่าฉันตั้งหลายปี
เอมมาลีย์	(ยิ้ม) งานนี้เลี้ยงตัวยหรอยะ
จันทรา	(อย่างหดหู) ก็ทำนองนั้นแหละ

ณอมมาลย์      นี่เธอน่ะโชคดีมากนะยะ พวกเพื่อนๆฉันไม่ค่อยจะได้เฮ้อๆแบบนี้หรอก

จันทรา      เจ็บ เธอว่า น้องเขาจะรู้มัยว่าฉันชวนเขามาทำไม

ณอมมาลย์      เห็นหล่อนใส่ชุดแบบนี้ไม่รู้ก็ปัญหาอ่อนแล้วละ (วิ่งขึ้นบันไดไปอย่างรวดเร็ว)  
(จันทรา กระสับกระส่ายเดินไปเดินมา เพื่อจะดูว่าเวลาเดิน ชุดที่ใส่เป็นอย่างไรบ้าง)  
(จากหลังเวที) นี่ไง!! (ณอมมาลย์วิ่งลงบันไดมา โบกกางเกงรัดรูปสีฉูดฉาดด้วยความดีใจ) เจอแล้ว

จันทรา      เจอที่ไหนล่ะ

ณอมมาลย์      ในตู้เสื้อผ้านะ ค่อยยังชั่วหน่อยถ้าไม่มีลิโธทาร์ดตัวนี้ ฉันแอโรบิกไม่ออกแน่  
(ยัดข้าวของอย่างอื่นใส่กระเป๋าเสื้อผ้าแล้ว รูดซิปปิดกระเป๋า) นี่เธอจำได้แล้วมัยยว่าอะไรอยู่ตรงไหนบ้าง ข้าว  
เย็นอยู่ในห้องทานข้าว แล้วก็ ห้องนอนอยู่ด้านบน

จันทรา      ข้าวเย็นหรือ

ณอมมาลย์      นี่ เธอจะไม่ให้น้องเค้า กินอะไรก่อนเลยหรือ

จันทรา      เอ้อ กินสิกิน กินก่อน.. (เงินนั่งลงบนเก้าอี้นมต่อ)

ณอมมาลย์      (ทาลิปสติค) อย่าทำเป็นเซียวมากนะ ไม่ใช่ พอน้องมาเธอกระโดดขึ้นคร่อมเลยละ

จันทรา      ไม่หรอกน่า

ณอมมาลย์      จังก็ดีแล้ว first date นะสำคัญมากนะยะ ถึงเธอจะใส่ชุดแดง แต่ก็ไม่ต้องทำเป็น  
HOT มากนักหละ (ท่าทางจันทราไม่ hot เลยสักนิด)

จันทรา      นี่ ถ้ามันมานั่งกินข้าวเย็นกัน ฉันก็ไม่มีเวลาได้ work ให้มัน hot ขึ้นมานะสิ แล้ว  
เธอจะกลับก็โม่งละ

ณอมมาลย์      ไม่ต้องห่วงหรอก เดียวฉันโทรมาเช็คก่อนว่าถึงไหนกันแล้ว (ใส่เสื้อคลุม)

จันทรา      (ทำเป็นโกรธ) ฉันคงไม่ได้ถึงไหนหรอก ถ้าโทรมาขัดจังหวะนะ

ณอมมาลย์      (เหมือนกับสั่งสอนชั้นเชิง) ก็...ถ้าน้องเขายังอยู่ก็ไม่ต้องรับสิ

จันทรา      ไม่ต้องรับหรือ

ณอมมาลย์      ก็ไม่ต้องนะสิ นี่เธอครั้งแรกเลยมัยยเนี่ย ไม่รู้งานชะเลยฉันจะรอสัก 4 กริ่งนะ ถ้า 4 กริ่ง  
แล้วเธอยังไม่รับ ก็แสดงว่าเธอกำลังจัดยกที่ อยู่แล้วฉันก็จะไปค้ำบ้านเพื่อน(หยิบกระเป๋าเสื้อผ้าขึ้นมาจาก  
โซฟา)

จันทรา      (หมดกำลังใจ) ไม่เอา!!

ณอมลลยั ทำไมลละ

จันทรล เร็องไมดีแบบนี้ฉันทำไมได้หอรอก  
(จันทรลจับตัวณอมลลยัไว้ย็อยุด อยุ่พักหนึ่)

ณอมลลยั ถึงชั้นนี้แล้วเปลี่ยนใจไมได้แล้วจะ เตี่ยวน้องเขาก็มาแล้ว ก็เรอบอกเองไมใช่หะรอว่า  
ปึ่่งน้องเขาคอนตีสควอช

จันทรล ก็ใช่ เห็นเขาวึ่่งไปวึ่่งมาต็อกต็ักนารักดี

ณอมลลยั อ้าว ก็วันนี้จะได้เห็นน้องเขาคูกตึ่กที่นี้เง อ้อ มีแชมเปญอยู่ขวดนึ่เง ในตุ่เย้น ฉันสั่ง  
พิเศขเลย จะได้ชู่ชู่กันหนอย ฉันไปละนะ โขคตึ่เงจะ (กำลังจะเดินไป)

จันทรล เจ็ยบ!!

ณอมลลยั (หยุดทันที) อะไรอึ่กลละ

จันทรล (อย่างเงินๆ) ฉันไมต้องบอกน้องชิตเขาไซ่มียว่านี่บ้านเรอนะ ฉันไมอยากให้เขาคิดว่าฉัน  
เป็นสาวแก็ใจเปลี่ยวเที่ยวยิมบ้านเพ็อนมาทำกิจกรรมเข้าจ้งหะหนะสิ

ณอมลลยั อ้าว เธอก็เป็นอย่างจันจรัญนี้

จันทรล ก็ใช่

ณอมลลยั ไมต้องมาหอรอกน้า ของมันรู้ๆกันอยุ่

จันทรล แต่ฉันไมอยากให้น้องเขาเข้าใจฉิดนี้

ณอมลลยั จะเออย่างเงก็เอาหะอ แต่ไมว่าจะยังเง เรื่องคึ่เงนี้ พิสุทธีธรรมรู้ไมได้เค็ดขาด  
เขาไมยอมแ่น ฝัฉันนะธรรมะธัมโมมาก

จันทรล จรัญหะรอ

ณอมลลยั เออสิยะ แล้วชาตรีลละ

จันทรลล ใครนะ

ณอมลลยั นือย่าบอกนะว่าหล่อนสิม่ชือสามีตัวแล้ว

จันทรล บ้า ไมใช่ เขานั่งคุดบอลอยุ่บ้าน

ณอมลลยั เยี่ยม แล้วเรอบอกเขาว่าไปไหนลละ

จันทรา ไปงานเลี้ยงรุ่นเซนต์โยฯ (หัวเราะชอบใจที่ลોકสามี่ได้สำเร็จ) ฉันบอกว่างานเล็กตึก  
มาก ให้เขาหลับไปก่อนได้เลย

ณอมมาลย์ นั่นไงหล่อนมีเวลา work กับน้องเขาตั้งนานค่อยๆเป็นค่อยๆไปนะยะ  
(ทำท่าจะออกไปหันกลับมา นึกขึ้นได้) แล้วถ้าพี่สุทธิธรรมเขาโทรมาก็ไม่ต้อง  
ไปบอกเขาละว่าทำอะไรกันอยู่

จันทรา (อย่างห้วนๆ) เขาคงไม่โทรหอก ไข่ม้อย

ณอมมาลย์ ไม่นั่นหอก (โบกมือ) บ้ายบายจ๊ะ

จันทรา บ้ายบาย

ณอมมาลย์เดินออกไปทางประตูบ้าน เสียงประตูปิดดังปัง

จันทราทำทางไม่มั่นใจในตัวเองเลย ดูเวลาที่นาฬิกาข้อมือด้วยความกังวล เหลือบไปเห็นรถเข็นเครื่องดื่ม วิ่งไป  
ที่รถเข็น รินเหล้าเกือบเต็มแก้ว ตุ่มพรวดเดียวหมด นึกขึ้นมาได้ว่าเดี่ยว ปากจะมีกลิ่นเหล้า วิ่งไปหยิบน้ำยาดับ  
กลิ่นปากในกระเป๋ามาพ่นสองที มองไปรอบๆรู้สึกว้าวไฟสว่างไปหน่อย เลยไปหรีไฟ ไฟบนเวทีหรีลงเล็กน้อย จัน  
ทรายิ้มด้วยความพอใจ เดินไปเปิดเพลงแต่มีโฆษณาคั่น เธอจึงรีบไปกดข้ามโฆษณา เดินตามจังหวะเพลง  
เล็กน้อย แล้วจัดชุดให้เรียบร้อยมากขึ้นอีกหน่อย แต่จันทรายังไม่พอใจกับชุดที่ใส่อยู่ ถอนหายใจเดินออกไป  
ห้องอาหารเช็คดูอาหารเย็น

ประตูหลังบ้านเปิดซ่าๆ ผู้ชายใส่หมวกกันน็อคสีดำ และชุดหนังสีดำเดินเข้ามาซ่าๆ ถือถุงพลาสติกมาใบนี้  
คือพิชิต หนุ่มฉกรรจ์วัยยี่สิบปลายๆ

จันทราเดินกลับเข้ามาจากห้องอาหาร เห็นตัวอะไรก็ไม่รู้ใส่หมวกกันน็อคอยู่ที่ประตูครัว กรีดร้องดังสุดขีด

พิชิต (เสียงอู้อี้เพราะในพุดในหมวกกันน็อค) ชิตเองครับ (ถอดหมวกกันน็อค)

จันทรา พิชิต! พี่ตกใจแทบแย่ (ดูชุดที่พิชิตอย่างงงๆ) ก็ไม่บอกมาก่อนว่าจะขี่มอไซค์มา เข้ามาตั้งแต่  
เมื่อไหร่พี่ไม่ได้ยินเสียงเลย

พิชิต ไม่อยากเสียงดังกวนคนแถวนี้เขาน่ะฮะ เครื่องรถซัดมันดังมาก ชิตก็เลยดับเครื่อง  
แล้วก็ลากมาตั้งแต่ปากซอย

จันทรา แหม ก็น่าจะถูกดอดสักหน่อย พี่นี่นึกว่าเธอจะโผล่มาจากหลังบ้านแบบนี้ พี่นี่กลัวขโมย  
ขึ้นบ้าน

พิชิต (ยิ้มอย่างเจื่อนๆ) ก็ชิตไม่อยากใส่รองเท้าบูทเข้าประตูหน้ามานี่อะ ก็เลยจอดรถไว้หลังบ้านเห็นประตูครัวเปิดอยู่ ก็เลย... โทษนะอะที่ทำให้พี่ตกใจ

จันทรา ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ ยังไงเธอก็มาแล้วนี่ เดี่ยวพี่เอาหมวกไปเก็บให้

พิชิต โชคดีนะเนี่ยที่ลากมา

จันทรา ว่าไงนะ

พิชิต โชคดีนะอะที่ผมลากรถเข้ามา ใครก็ไม่รู้วิ่งสวนออกไปไม่ดูตาม้าตาเรือเลย

จันทรา พวกแก๊งเด็กแว้นมั้ง

พิชิต ผู้หญิงขับด้วย! ชิงมาก ถ้าตอนนั้นผมขี่มอไซค์อยู่ ไม่ได้ลากมาแบบนี้ มีหวังประสานงานแน่

จันทรา เอ้อจริงสิ ไข่แล้ว สงสัยป้าที่เขามาช่วยทำความสะอาดบ้านนะ

พิชิต หัวค้ออย่างงี้หรืออะ

จันทรา ป้าแกทำงานช้านะ ล้างพื้นครัวที่เป็นชาติเลย ถอดมัย

พิชิต ว่าไงนะอะ

จันทรา เธอกงไม่คิดจะยีนใส่ชุดหนังอยู่แบบนี้ทั้งคืนหรือกนะ

พิชิต (นิกขึ้นได้) อ้อ ฮะ

จันทรา พี่เอาหมวกไปวางแถวประตูนะ

(จันทราเดินเอาหมวกกันน็อกออกไปวางใกล้ๆประตูบ้าน)

(พิชิตถอดรองเท้าบูท กางเกงหนัง แล้วก็แจ๊คเก็ตหนัง พับทุกอย่างวางกองไว้บนพื้น)

(จันทราเดินเข้ามา มองดูพิชิตด้วยความประหลาดใจ และจึงเห็นว่าจริงๆแล้วพิชิตใส่ทักสิได้มาข้างในชุดหนัง)

(พิชิตหยิบรองเท้าหนังออกมาจากถุงพลาสติก ใส่รองเท้า ตอนนี้เขาเนียนแล้ว)

จันทรา โอ้โห ไม่ต้องแต่งตัวหรูหราขนาดนี้ก็ได้อ งานนี้กันเองจ้ะ

พิชิต ก็... พี่บอกว่า dinner นี่อะ ผมก็ไม่ค่อยแน่ใจ มา dinner ที่บ้านพี่ก็น่าจะเป็นงานเลี้ยงใหญ่

จันทรา ไม่ใหญ่หรือจ้ะ

พิชิต อ้อ....

จันทรา พี่นึกว่าชิตรู้แล้วอะอีก

พิชิต           ไม่รู้เลยอะ..

(จันทร์หาแป้วลงไปอีก)

จันทร์หา       พี่ก็อยากให้ surprise นะจ๊ะ (เดินเข้าหาพิชิต) ตอนนี้ชวนเรามาทานข้าว  
(สะดุดขาตัวเองล้ม) อื้อยตายห่าแม่ร่วง...! (แก้มทำเป็นเก็บเสื้อผ้าขึ้นมา) เดี่ยวพี่เอาเสื้อผ้านี้ไปเก็บให้หน่อย (เดินไปที่โถงทางเข้าบ้าน)

พิชิต           (มองดูจันทร์หาเดินไป) เอ้อ พี่แต่งตัวอย่างกับพี่จะไปงานแต่งงานนะ

จันทร์หา       เหรออจ๊ะ (มองดูชุดที่ใส่เหมือนกับว่าเพิ่งสังเกตเป็นครั้งแรก) ชุดเนี้ยเหรออ  
(ยิ้ม/คิดว่าพิชิตชอบชุดนี้) แล้วพิชิตชอบมั้ยละจ๊ะ

พิชิต           แดงดีอะ...

จันทร์หา       (จ้อยสุดขีด) ใช่มั้ยจ๊ะ แดงมากเลย...พี่ไม่ทันสังเกตเลยนะเนี่ย คว่าอะไรได้ก็ใส่มาเลยจ๊ะ

(จันทร์หาวิ่งถือเสื้อผ้าออกไปด้วยอารมณ์แป้วสุดขีด) (พิชิตมองดูรอบๆบ้านด้วยความชื่นชม)

พิชิต           (พูดให้จันทร์หาได้ยินด้วย) บ้านพี่ดีมีแต่งสวยดีนะอะ

จันทร์หา       ว่าไงนะจ๊ะ

พิชิต           บ้านแต่งสวยดีอะ

จันทร์หา       อ้อ จ๊ะ

พิชิต           พี่มาอยู่ที่นี้นานรึยังอะ

จันทร์หา       พี่เหรออ (หันคว้น) เอ้อ...ก็...เอ้อไม่นานเท่าไรจ๊ะ

พิชิต           อยู่คนเดียวหลังใหญ่ขนาดนี้ เหงาแม่เลย

จันทร์หา       อ้อ เพื่อนบ้านพี่เขาน่ารักนะจ๊ะ แวะมาคุยด้วยตลอด

พิชิต           พี่น่าจะชวนมาทานข้าววันนี้ด้วย ผมชอบคนเยอะๆ (ยิ้ม อย่างรักษามารยาท)

จันทร์หา       (ผิดหวังที่พิชิตไม่ได้อยากอยู่กับเธอสองต่อสอง) พี่ลืมนึกไป เลยทำกับข้าวพอกทานแค่สองคน  
ดื่มอะไรก่อนดื่มัย ต้ม...เหล่าได้ไหม้เรา

พิชิต           อ้อ ได้ครับ

จันทร์หา       ดีจ๊ะ (ได้จังหวะ) ในตู้เย็นมีแฮมแปงอยู่ขวดนึง (กำลังเดินไปทางห้องครัว)

พิชิต            แวมเปญฉลองอะไรเธออะ

จันทร์รา        (หยุดฉะงัก พยายามรักษาท่าที) ไม่เห็นต้องฉลองอะไรเลย

พิชิต            ขอเปียร์ดีกว่าครับ

จันทร์รา        เปียร์หรือจ๊ะ (เบาๆ) กินเปียร์เดี๋ยวก็หลับกันพอดี..

พิชิต            ว่าไงนะอะ

จันทร์รา        (กลบเกลื่อน) พี่ว่าเพื่อนพี่เขาคงไม่ได้ เอ่อ! พี่คงไม่ได้ซื้อไว้หรือจ๊ะ! (หมดปัญญา)

จะลองดูในตู้เย็นละกัน (ทำท่าจะเดินออกไป)

พิชิต            พี่ดื่มอะ....

จันทร์รา        (หยุดเดิน รอฟังอย่างมีความหวัง) จ๋า

พิชิต            (ยิ้ม) เพลงนี้พ่อผมชอบมากสมัยหนุ่มๆ

จันทร์รา        เธอจ๊ะ (รู้สึกตัวเองแก่) เหอะๆ...(ปิดเครื่องเสียงทันที)

(จันทร์ราเดินเข้าไปในครัว)

(พิชิตมองสำรวจไปรอบๆบ้าน เห็นกรอบรูปสุทธิดธรรมวางอยู่บนโต๊ะ พยายามมองให้ชัดๆแต่ไฟไม่ค่อยสว่างเลยไม่เห็นรายละเอียด)

จันทร์รา        (จากนอกเวที) มีเปียร์ข้างอยู่กระป๋องนึ่ง! ดื่มได้มั๊ยจ๊ะ

พิชิต            (พูดให้จันทร์ราได้ยิน) เยี่ยมเลยครับ

(จันทร์รากลับเข้ามา ตามองกระป๋องเปียร์)

จันทร์รา        คงยังไม่หมดอายุนะ...(ส่งกระป๋องเปียร์ให้พิชิต)

พิชิต            พี่ไม่ดื่มอะไร หรือครับ

จันทร์รา        เอ่อ...วิสกี้หน้อยดีกว่า

(จันทร์ราทำท่าลังเล แต่ก็รินเหล้าเกือบเต็มแก้วพอนหลังให้พิชิตแล้วก็กระดกรวดเดียวหมดแก้ว)

พิชิต            (ยกกระป๋องเปียร์ขึ้นมา) ดื่มครับ

จันทร์รา        ดื่ม! (ยกแก้วเหล้าเปล่าขึ้น)

(ทั้งคู่เห็นว่าเหล่าในแก้วของจันทร์ธาเกลี้ยงแล้ว จันทร์ท่ายิ้มอย่างเขินๆ พิชิตคิดว่าพี่คนนี้ตลกดี พิชิตดื่มเบียร์ใน  
กระป๋อง จันทร์ทาวางแก้วลงบนโต๊ะ แล้วหันไปหาพิชิต)

จันทร์ธา (อย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย) ถั่ว

พิชิต (เกือบสำลักเบียร์) ว่าไงนะฮะ

จันทร์ธา เดี่ยวพี่ไปหาถั่วมาให้เป็นกับแกล้มนะจ๊ะ หนุ่มๆแบบนี้คงชอบถั่ว

พิชิต พี่ดื่มฮะ...

จันทร์ธา (หยุด รอฟังอย่างมีความหวัง) จำ

พิชิต มีดจั่ง

จันทร์ธา เหรอจ๊ะ พี่ไม่ทันสังเกตเลย

(จันทร์ธาเร่งให้ไฟขึ้นสว่างเต็มห้อง แล้วเดินเข้าไปในห้องครัว)

(พิชิตลุกขึ้น วางกระป๋องเบียร์ลงบนโต๊ะ เดินไปดูกรอบรูปสุทธีธรรมใกล้ๆ แล้วแอบเขินยิ้มและอ่านดูข้อความ  
บนภาพ พิชิตนิ่งชั่วคราว วางลงที่เดิม พิชิตท่าทางเครียดมาก)

(จันทร์ธาเดินถือจานถั่วเข้ามา เดินไปหาพิชิต สังเกตสีหน้าที่เปลี่ยนไปของพิชิต)

จันทร์ธา เป็นอะไรอีกล่ะ

พิชิต ผมไม่เคยรู้เลยว่าพี่แต่งงานแล้ว.....

(จันทร์ธาหยุดนิ่งชั่วคราว ยื่นจานถั่วให้พิชิต)

จันทร์ธา ถั่วมัย

พิชิต พี่ไม่เคยบอกผมเลยว่าพี่แต่งงานแล้ว!

จันทร์ธา พี่นึกว่าเราไม่อยากจะรู้นี่ ตอนที่สนามสควอช ท่าทางชิตก็สนใจพี่นี่ ชิตไม่ได้สนใจสามี

พี่ซะหน่อย.. (วางจานลงบนโต๊ะ) ชิตรู้ได้ไงว่าพี่แต่งงานแล้ว

(พิชิตชुरुรูปสุทธีธรรมขึ้นมา)

จันทร์ธา อุตาย พี่ไม่รู้เลยว่ามีรูปนี้อยู่ด้วย

พิชิต สามีพี่เหรอ

จันทร์ธา ให้พี่อธิบายก่อน!

พิชิต           ไม่ต้องอธิบาย (อ่อน) แต่ภรรยาสุดที่รักของผม...สุทธิธรรมนั้น ชัดเจนแจ่มแจ้งแดงแจ๋

จันทร์รา       ไม่ใช่อย่างนั้น ให้พี่อธิบายก่อน

พิชิต           ถ้าพี่แต่งงานแล้ว พี่ชวนผู้ชายหนุ่มอย่างผมมาทานข้าวที่บ้านพี่ทำไม

จันทร์รา       ก็แค่คนเดียว...

พิชิต           แต่งงานแล้วแบบนี้ พาหนุ่มเข้าบ้านคนเดียวก็เกินพอแล้ว

จันทร์รา       จะ พี่ก็ว่าอย่างนั้น เลยไม่ได้ชวนเพื่อนบ้านมาด้วย

พิชิต           (โบกรูปถ่าย) พี่สุทธิธรรมเขาจะรู้สึกยังไง

จันทร์รา       สุทธิธรรมเขาคงไม่ว่าหรอก ชิต พี่ก็นึกว่าเธออยากมาทานข้าวบ้านพี่ ก็เธอทำท่าอย่างนั้น ตอนตีศควอชกันนะ (เดินหนีจากพิชิตอย่างหมดอารมณ์) พี่ตั้งโต๊ะเตรียมสปาแก้ตีปลาเค็มไว้แล้วนะ..

พิชิต           (เดินตามจันทร์รา พุดด้วยความโมโห) ตอนนั้นผมไม่รู้ พี่แต่งงานกับคุณสุทธิธรรม

สร้างครอบครัวมีความสุขกันแล้ว

จันทร์รา       ไม่ใช่เลย!

พิชิต           ว่าไงนะ

จันทร์รา       พี่กับสุทธิธรรมไม่เคยมีความสุขกันเลย

(พิชิตจ้องหน้าจันทร์ราชั่วคราวหนึ่ง ถอนหายใจด้วยความเห็นอกเห็นใจ คิดว่าเขาค้นพบความจริงเข้าแล้ว)

พิชิต           อ้อ โทษทีครับ ผมน่าจะนึกออกตั้งแต่แรก เขารังแกพี่ไซม์ย่ะ

จันทร์รา       (แก้งทำเป็นผู้หญิงที่ต้องทนทุกข์ทรมานจากการแต่งงาน) โธ่ ชิต ชิตรู้ได้ยังไง เค้า...เค้า

ตบพี่..ตีพี่ และบางครั้ง ยังเตะพี่อีกด้วย พี่..พี่ไม่ยอมเล่า

(พิชิตเข้ากอดจันทร์รา เธอมีความสุขมาก)

พิชิต           โถ...พี่ตี...โถ (นึกขึ้นได้ ผละออกจากจันทร์รา) เอ๊ะ...แต่ถ้ามันรังแกพี่ทำไมพี่ยังเก็บรูปม้อ

ไว้อีกล่ะ

จันทร์รา       เอามานี่สิ! (หยิบรูป เดินออกไป กระชิบกักรูป) โทษนะ สุทธิธรรม..

(โยนรูปทิ้งถังขยะอย่างไม่ใยดี) ชาตินี้อย่าได้มาเจอกันอีกเลย! (มองดูพิชิตอย่างผู้ชนะ)

เฮ้อ..ทีนี้สบายใจงี้จะ

พิชิต (อย่างกระตือรือร้น) ครับ เาเลยละกันนะครับ

จันทรา นึกว่าจะไม่พูดเรื่องนี้ซะแล้ว

พิชิต เาเลยมั้ยะ

จันทรา เาไงกันจ๊ะ

พิชิต ผมไม่เคยเลยนะฮะ

จันทรา เหรอจ๊ะ

พิชิต อยากรมานานแล้วนะฮะเนี่ย

จันทรา พี่ก็อยากรมานานแล้วเหมือนกันจ๊ะ...!

พิชิต สปาเก็ตตี้ปลาเค็ม ฟังดูน่าอร่อยจัง

จันทรา สรุปรว่าอยากกิน

พิชิต ครับ ผมหิวเหมือนกัน

จันทรา พี่ก็หิวเหมือนกัน (กัดฟันเบาๆ) แต่ไม่ได้หิวสปาเก็ตตี้ปลาเค็มหรอก

พิชิต ว่าไงนะฮะ

จันทรา ไม่มีอะไรจ๊ะ (หยิบกระป๋องขึ้นมา) ไปเถอะ! ห้องอาหารอยู่ทางนั้น (ระหว่างที่เดิน)

ทานอะไรสักหน่อย จะได้มีแรงทำอะไรบ้าง

(พิชิตงว่าจันทราพูดเรื่องอะไรเดินตามจันทราเข้าไปในห้องอาหาร ปิดประตูครัว)

(ประตูบ้านเปิดออกอย่างรวดเร็ว สุทธิธรรมเดินเข้าบ้านมา เขามองสำรวจไปรอบๆห้อง แล้วเดินกลับออกไป เรียกให้อาอิโกะเข้ามาในบ้าน)

## ซีน 2 สุทธิธรรม อาอิโกะ จันทรา พิชิต

สุทธิธรรม เรียบร้อย เข้ามาเถอะ

อาอิโกะ (มองไปรอบๆด้วยความชื่นชม) อ้อ บ้านสวยดี  
 สุทธิธรรม ขอบคุณครับ  
 อาอิโกะ (เสียงเครือ) ไม่นึกเลยว่าเราต้องมาค้างคาวกันที่นี่  
 สุทธิธรรม ใช่ ผมก็ไม่นึกเหมือนกัน  
 (ทั้งสองคนกอดกัน อย่างไม่มีความสุขเท่าไร)  
 อาอิโกะ (พร้อมกัน) โอ้...!  
 สุทธิธรรม (พร้อมกัน) โอ้...!  
 อาอิโกะ ที่จริงป่านนี้เราควรจะมีโทเกียวแล้ว  
 สุทธิธรรม ใช่สิ ถ้าได้อย่างนั้นก็ดีสิ กรมอุตุฯไม่เห็นประกาศเลยว่าจะมีไต้ฝุ่นเข้า  
 อาอิโกะ มีเวลาเท่าไรกะเนีย  
 สุทธิธรรม ว่าไงนะ  
 อาอิโกะ เมียกลับกี่โมงกะ  
 สุทธิธรรม อ้อ คงสักสองชั่วโมง  
 อาอิโกะ ฝนเริ่มเลยละกันนะกะ (อาอิโกะนั่งบนโซฟา เริ่มปลดกระดุมเสื้อ)  
 สุทธิธรรม (ตกใจ) ทำอะไรนะ  
 อาอิโกะ อะไหน...แกะกระดุมไงกะ  
 สุทธิธรรม (แหกปาก) อย่าเพิ่งแกะ ในนี้แกะไม่ได้  
 อาอิโกะ ทำไมละกะ  
 สุทธิธรรม ผมนึกว่าเราจะทานอะไรเรียกน้ำย่อยกันก่อน  
 อาอิโกะ ไม่ต้องเรียกแล้วกะ ย่อยได้เลย...(ปลดกระดุมเสื้อต่ออีก)  
 สุทธิธรรม ยังไม่ได้! (ปิดกระดุมเสื้อให้อาอิโกะ)  
 อาอิโกะ (ยิ้มให้อายย้วยวน) อย่าบอกนะกะ ว่าคุณนะเกิดอายขึ้นมา ตอนอยู่โตเกียว  
 ไม่เห็นเคยอายเลยสักที...  
 สุทธิธรรม กรุณาพบกับโตเกียว ห่างกันตั้งหลายพันกิโล แล้วที่โตเกียวเราก็คู่กันที่โรงแรมด้วย

แต่นี่มันห้องรับแขกบ้านผม อยู่ดีๆจะมาแกะเกะกันแบบนี้ไม่ได้หรอก!

อาอิโกะ            งั้นมานี่!

(อาอิโกะลากสุทธิธรรมไปที่บ้านได)

สุทธิธรรม        ไปไหนเนี่ย

อาอิโกะ            ขึ้นข้างบนนะสิกะ ข้างบนคงมีห้องให้อาอิโกะแกะกระดุมได้แน่ๆ

สุทธิธรรม        (ขัดขึ้นอย่างไวเชิง) ตีอะไรเรียกน้ำย่อยกันก่อนดีกว่าน่า

อาอิโกะ            (ลังเล) เอ้า ก็ได้กะ ตีมาก่อนนะกะ แล้วค่อยว่ากัน

สุทธิธรรม        ตีจะ ตีอะไรล่ะ

อาอิโกะ            แคมเปญเหมือนเดิมละกัน

สุทธิธรรม        เจ็บเขาคงไม่ได้ซื้อไว้หรอก (สังเกตเห็นกระป๋องเปียร์) โอ้โหเฮ้ย ?!!

อาอิโกะ            ทำไมเธอ

สุทธิธรรม        (หยิบกระป๋องเปียร์) ไม่เห็นรูเลยว่าเมียเรากินเปียร์ข้างด้วย มิน่า ถึงไปเดินแอโรบิก

ทุกอาทิตย์ เอ...ลองไปดูในตู้เย็นหน่อยละกัน

(สุทธิธรรมเดินไปห้องครัวถือกระป๋องเปียร์ไปด้วย)

อาอิโกะ            (ระหว่างที่เดินตามสุทธิธรรมไป) เอ่อ สุทธิธรรมซัง เร็วๆหน่อยนะกะ

ทั้งสองคนเข้าไปห้องครัว แล้วปิดประตู

พิชิตกับจันทราเข้ามาจากห้องอาหารผูกผ้ากันเปื้อนสีขาวมาด้วย

จันทรา            เห็นไหมบอกแล้วไม่เชื่อ

พิชิต                สาบานได้เลยครับว่าได้ยินเสียงคนคุยกันในนี้...

จันทรา            ก็ดูสิ ไม่เห็นมีใครเลย ก็มีแต่เราสองคนนี่แหละ (เหนื่อยใจ) ชิตจำ กลับไปทานต่อเถอะ

แล้วก็เริ่มทำฟักที่

พิชิต                (ไม่เข้าใจ) ว่าไงนะฮะ

จันทรา            เอ่อ... ไปกินสปาเก็ตตี้ปลาเค็มกันเถอะจ๊ะ

(จันทราตั้งตัวพิชิตกลับเข้าไป ปิดประตู)

(สุทธิธรรมกับอาอิโกะ เดินเข้ามาจากห้องครัว สุทธิธรรมถือขวดแชมเปญกับแก้วสองใบ)

อาอิโกะ เห็นไหมอาอิโกะบอกแล้วไม่เชื่อ

สุทธิธรรม สาบานได้เลยว่าได้ยินเสียงคนคุยกัน...

อาอิโกะ อะโหน... ก็ดูสิที่รัก ไม่เห็นมีใครเลย มีแต่เราสองคนนี่แหละ

สุทธิธรรม จ๊ะ ก็คงอย่างนั้นแหละ...(วางแก้วบนรถเข็นเครื่องดื่ม)

อาอิโกะ (โอบสุทธิธรรม) นี่คุณคงไม่ได้แกล้งทำเป็นได้ยินเสียงโน้นเสียงนี้..

สุทธิธรรม จะบ้าเหรอ ผมจะแกล้งทำไม

อาอิโกะ สุทธิธรรมซัง อาจจะไม่กล้าอยู่กับอาอิโกะสองต่อสอง ที่นี้ก็ได้นะกะ

สุทธิธรรม ผมเป็นคนพาอาอิโกะมานี่เองนะ

อาอิโกะ จั้นไปต่อข้างบนก็ได้ (หยิบขวดแชมเปญเดินไปที่บันได)

สุทธิธรรม (ลุกขึ้นทันที) อาอิโกะ

อาอิโกะ จะได้เรียกน้ำย่อยแล้วก็ย่อยไปพร้อมๆกันเลย (ยืมแล้วเดินขึ้นบันไดไป)

สุทธิธรรม อาอิโกะ!

อาอิโกะ ปิดไฟด้วยนะกะ เดี่ยวโกะขึ้นไปรอข้างบน

(อาอิโกะยืมให้อย่างย้วยวนแล้วเดินขึ้นไปทางห้องนอนข้างบน)

สุทธิธรรม (เดินตามอาอิโกะไป) ไม่ได้นะ อาอิโกะ ผม... ผม...เอาไปเอากันวะ...

(สุทธิธรรมสังเกตเห็นอะไรบางอย่างในถังขยะ ก็ลงหยิบกรอบรูปขึ้นมา สุทธิธรรมโกรธมาก ใช้แขนเสื้อปิดฝุ่นออก แล้ววางกรอบรูปไว้ที่เก่า)

(ในขณะที่เดินขึ้นไปชั้นบน ประตูห้องอาหารก็เปิดออก พิชิตเดินเข้ามาทันที จันทราเดินตามเข้ามา จันทรา หงุดหงิดมาก)

พิชิต ผมบอกพี่แล้วไง ผมได้ยินอีกแล้ว

จันทรา โธ่ น้อง... แบบนี้ไม่ไหวแล้ว

พิชิต ยังไงฮะ

จันทร์หา ก็นั่งนั่งกินสปาเกตตีปลาเค็มกับสุภาพสตรีที่ไม่ได้ซีริวซ์เหวอะไอย่างพี แต่กลับ  
ไม่สนใจอะไรเลย ทั้งปลาเค็ม ทั้งพีมัว แต่เงี่ยหูฟังอะไรไม่รู้ในห้องรับแขก

พิชิต ผมว่าต้องเป็นขโมย

จันทร์หา ถ้าเป็นขโมยจริงๆคงไม่มายืนคุยกันแบบนี้หรอก คงได้เอาอะไรไปแล้วละ

พิชิต ผมไปดูหน่อยดีกว่า

จันทร์หา ชิตไปกินปลาเค็มต่อละนะ พิชิตทำแบบนี้ทั้งหมดความมั่นใจเลย สงสัยพรุ้งนี้  
คงต้องไปหาจิตแพทย์แล้วละ

(จันทร์หาถลันออกไปที่ห้องอาหารปิดประตูตั้งโครม)

(พิชิตเดินไปทางห้องครัวด้วยความระมัดระวัง)

(สุทธิธรรมได้ยินเสียงปิดประตูตั้งโครมวิ่งเข้ามาหยุดชะงักเมื่อเห็นชายแปลกหน้าใส่สูทยืนอยู่ในห้องรับแขก)

(พิชิตก็ตกใจพอกๆกัน จ้องหน้าสุทธิธรรมเขม็ง)

สุทธิธรรม + พิชิต (พูดทับกัน) คุณเป็นใครนะ

สุทธิธรรม เดี่ยวๆ ผมถามก่อน คุณเป็นใคร มายืนทำอะไรที่นี่

พิชิต ผม... ผมเป็นแขกรับเชิญ

สุทธิธรรม ของใครเหรอ

พิชิต หมายความว่าอะไร

สุทธิธรรม คือ ตอนแรกผมว่าจะไม่อยู่บ้านแล้ว แต่พอดีได้ฝุ่นเข้าที่สนามบินนะฝนตกหนักมาก  
ผมเลยกลับมาบ้าน ขโมยรีเปล่าเนี่ยเรา

พิชิต เปล่าครับเปล่า

สุทธิธรรม คงไม่ใช่ขโมยหรอก แต่งตัวหุขนาดนี้

พิชิต (พยักหน้า) ผมว่าผมได้ยินเสียงคนคุย...

สุทธิธรรม (ตกใจ) ที่ไหนเหรอ

พิชิต ที่นี้แหละ เมื่อกี้เอง

สุทธิธรรม อ้อ เสียงผมเองแหละ

พิชิต            คุณอยู่...อยู่บ้านนี้หรือ

สุทธิธรรม      หัวไวเหมือนกันนี่เรา

พิชิต            (หนวาวๆร้อนๆขึ้นมาทันที) เดียวก่อน...คุณคงไม่ใช่....

(พิชิตวิ่งไปที่ถังขยะ มองหากรอบรูปแต่หาไม่เจอ เห็นกรอบรูปวางอยู่ที่ตำแหน่งเดิม หยิบขึ้นมาพิจารณาดูใกล้ๆ เปรียบเทียบรูปกับคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าแล้วชี้ไปที่รูปถ่าย)

พิชิต            นี่.....คุณ....ใช่มั๊ย

สุทธิธรรม      (ยิ้มอย่างมั่นใจ) ใช่แล้ว

(พิชิตโยนกรอบรูปลงถังขยะ มองสุทธิธรรมด้วยแววตาหาเรื่อง)

สุทธิธรรม      เฮ้! ไม่ชอบหรือ

พิชิต            ไม่ชอบ

สุทธิธรรม      ทำไมล่ะ รูปหล่อนี้เซด้วย

พิชิต            รูปไหนก็ไม่ชอบทั้งนั้นแหละ

สุทธิธรรม      นายนี่ไม่ค่อยมีมารยาทเลยนะ ถ้าฉันไปบ้านนายโดยไม่ได้รับเชิญ แล้วเอารูปมาดูแบบนี้ฉันคงจะรักษามารยาท ทำเป็นชื่นชมสักหน่อย (ยกโทรศัพท์)

พิชิต            ทำอะไรนะ

สุทธิธรรม      โทรเรียกด้ารวจนะสิ

พิชิต            ไม่ได้นะ

สุทธิธรรม      ได้สิ หมู่บ้านของเราไม่ตอนรับขโมยอยู่แล้ว

พิชิต            ผมไม่ใช่ขโมย

สุทธิธรรม      เมื่อไหร่ก็พูดแล้ว นี่คงจะขนเครื่องเงินฉันใส่ถุงไปกองไว้เองอาหารแล้ว ละสิ

(เก็บโทรศัพท์) ไปดูหน่อยดีกว่า

พิชิต            (ตื่นตระหนก วิ่งไปขวางสุทธิธรรม) ไปไม่ได้ ในนั้นไม่มีอะไรหรอก

สุทธิธรรม      อ้าว แล้วนายมาทำอะไรล่ะ

(พิชิตพยายามเพิ่มความมั่นใจเตรียมพูดความจริง จ้องหน้าสุทธิธรรมเขม็ง)

พิชิต                    ถ้าคุณอยากรู้จริงๆละก็.....

สุทธิธรรม            อยากรู้สิ

พิชิต                    แฟนคุณเขาเล่าให้ผมฟังหมดแล้ว เรื่องคุณนะ นี่ก็คงกลับบ้านมาเก็บข้าวเก็บของล่ะสิ  
 ไข่ม้อยละ ตั้งนานแล้วหน้าด้านไม่ยอมเก็บไปให้หมดสักที นี่ถุงเท้า รองเท้า กางเกงใน  
 ก็ยังกระจัดกระจายอยู่เต็มบ้านเลยละสิ ทุเรศจริงๆ

สุทธิธรรม            (ไม่เข้าใจว่าโดนตำเรื่องอะไร) ฉันทักจะหมดความอดทนกับนายเต็มทีแล้วนะ  
 วันนี้เหนื่อยมาทั้งวันแล้ว ตอนนี่ก็ยังมีอะไรต้องจัดการอยู่ข้างบนด้วย เพราะฉะนั้น  
 ขอร้อง ช่วยๆ ออกจากบ้านนี้สักทีเถอะ

พิชิต                    (แรง) คุณนะสิควรออกไป คุณไม่มีอะไรกับบ้านนี้แล้ว

สุทธิธรรม            (พยายามควบคุมอารมณ์) จะบ้าหรือ นายนั่นแหละ กลับบ้านไปเลยไป  
 (พยายามดันพิชิตออกไปทางห้องโถง)

(สุทธิธรรมดันพิชิตออกไปข้างนอกบ้าน ประตูหน้าบ้านปิดดังโครม แล้วสุทธิธรรมก็เดินกลับเข้ามาสุทธิธรรม  
 ทำทางโถงก็ยิ้มอย่างมีความสุขวิ่งขึ้นข้างบน ขณะที่สุทธิธรรมออกไปจากเวที จันทรา ก็เดินมาจากห้องอาหาร  
 พรางพุดไปด้วย)

จันทรา                ชิตจ๋า นี่เธอจะอยู่ในห้อง... (หยุด หาพิชิตไม่เจอ) ชิต พิชิต  
 (งงว่าพิชิตหายไปไหน เดินไปดูที่โถงทางเข้าบ้าน)

(ประตูห้องครัวด้านหลังจันทราเปิดออกทันที พิชิตถลันเข้ามา ทำทางเหนื่อยมาก)

จันทรา                (สะดุ้ง) ว้าย พิชิตทำอะไรนะ

พิชิต                    ผม... ผมอยากไปสูดอากาศข้างนอกนะฮะ ก็เลย... ก็เลยไปวิ่งรอบสวนมารอบหนึ่ง  
 (วิ่งเยาะๆอยู่กับที่ครู่หนึ่ง)

จันทรา                ตกลงว่าไง ไม่เจอใช่ไหมจ๊ะ

พิชิต                    ไม่เจออะไรฮะ

จันทรา                ขโมยนะสิ เมื่อกี้ชิตออกมาหาขโมยนี่

พิชิต                    อ้อ ฮะๆ ผมออกมาหาขโมยใช่ไหมฮะ

จันทรา ไม่เจอใช้ไหม  
พิชิต ไม่เจออะไรซะ  
จันทรา ไม่เจอขโมยนะสิ  
พิชิต ไม่ใช่ขโมย (มองไปที่บันไดด้วยความกังวล) เราอยู่ไม่ได้แล้ว  
จันทรา ว่าไงนะ  
พิชิต ต้องจบแล้วล่ะฮะ  
จันทรา ยังหวัค้ำอยู่เลยนะ  
พิชิต ไม่ได้ ทุกอย่างต้องจบแล้ว  
จันทรา จบแล้วหรือ  
พิชิต ครับ  
จันทรา พิชิต เธอไม่รักษาน้ำใจพี่เลยนะ พี่อุตส่าห์เตรียมทุกอย่างมาอย่างดี  
พิชิต ผมไม่อยากให้สามีพี่มาเจอเราสองคนที่นี่

จันทราเดินไปทางห้องครัว

พิชิต ไปไหนล่ะครับ

จันทรา ไปเอาแชมเปญจ้ะ

พิชิต ผมไม่เอานะ

จันทรา เธอไม่เอา พี่เอา (กระตืบเท้าเดินเข้าไปในห้องครัวด้วยความโมโห)

(พิชิตมองไปที่บันไดด้วยความกังวลวิ่งออกไปที่จุดตรงทางเข้าบ้านทันที จันทรากลับเข้ามายังงองอยู่ว่าเกิดอะไรขึ้นจันทราประหลาดใจพิชิตหายตัวไปอีกครั้ง)

(พิชิตถือถุงชุดหนังเดินเข้ามาแล้วโยนลงบนโซฟา)

จันทรา ทำอะไรนะ

พิชิต แต่งตัว

จันทรา แต่งตัวทำไม

พิชิต ต้องจบแล้ว (แต่งตัวอย่างเร็ว)

จันทร์หา (นึกขึ้นได้) สาบานได้เลยว่าเมื่อก็มีแซมเปญอยู่ชวดนึ่ง  
พิชิต ผมต้องพาพื่ออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี  
จันทร์หา มีเวลาอีกเหลืออีกตั้งเยอะ ทั้งหลังนี้เป็นสวรรค์ของเราแล้ว..  
พิชิต โอ้ย ไม่หรอกฮะ...  
จันทร์หา ว่าไงนะ  
พิชิต (ใส่ชุดหนังเสร็จแล้ว) เราอยู่ที่นี้ไม่ได้หรอก ไปเหอะ  
จันทร์หา แต่ข้างนอกฝนตกหนักนะ แล้วยังไม่ได้เก็บโต๊ะอาหารด้วย  
พิชิต ทิ้งไว้ฉั้นแหละฮะ เดียวผมไปสตาร์ทรถก่อนแล้วกัน (วิ่งเข้าไปในห้อง)  
จันทร์หา เดียวสิ ชิต

(ประตูห้องครัวปิดไฟหน้าจันทร์หา)

จันทร์หา โถ่เว้ย

สุทธีธรรมได้ยินเสียงคนพูดกันเอะอะะะ วึ่งลงบันไดมา

สุทธีธรรม อะไรกันนักหนาวะ ข้างล่างเนี่ย (โมโห)

จันทร์หา สุทธีธรรม

สุทธีธรรม ตีม

จันทร์หา สุทธีธรรม...เอ่อ มาอยู่นี่ตั้งแต่เมื่อไหร่

สุทธีธรรม เจ็ดปีครึ่งแล้ว

จันทร์หา ไม่ใช่ หมายถึงคีนี้นะ ตีมนี้กว่าคุณไปโตเกียว

สุทธีธรรม ก็อยากไปเหมือนกันแหละ ตีมเพิ่งมาหระอ

จันทร์หา เอ้อ ค่ะ

สุทธีธรรม (เดินเข้าไปหาจันทร์หา) นี่คงเข้ามาทางประตูหลังละสิ

จันทร์หา อ้อ ค่ะ ไซ่ประตูหลังค่ะ

สุทธีธรรม สงสัยพຽ່นี้ต้องเรียกป่าสะอิ่งแกมาคุษน้อยแล้ว ทำงานบ้านเสร็จที่ไรลีมลื้อคทุกที่  
แต่ตีมก็โชคดีไปนะ ถ้าป่าแกไม่ลีมลื้อค ป่านีคงต้องยีนตากฝนอยู่ข้างนอกแล้ว

จันทรา ไซค์อะ...(หัวเราะเบาๆแบบฝืน)

สุทธิธรรม อย่าบอกนะว่ามางานเลี้ยง

จันทรา ฮะ..อะไรนะคะ

สุทธิธรรม เอ้า ก็เห็นแต่งตัวขนาดนี้

จันทรา อ้อ ชุดนี้นะหรือ สีแดง..แดงมากมัยคะ

สุทธิธรรม ก็...แดง เอ้ ตี๋มเห็นไอบ้าใส่สูทขี่มอเตอร์ไซค์รีเปล่า

จันทรา เอ่อ... เมื่อไหร่หรือ

สุทธิธรรม เมื่อกี้นี่เอง

จันทรา ไม่เห็นนะคะ

สุทธิธรรม นึกว่าตี๋มจะสวนกับมันซะอีก

จันทรา ไม่เห็นนะคะ ไม่เห็นเลย เอ่อ..เขามาทำอะไรที่นี่หรือ

สุทธิธรรม ไม่รู้มัน

จันทรา อ้าว แล้วเขาบอกคุณรีเปล่าว่าทำอะไร

สุทธิธรรม มันบอกนะ

จันทรา (ตกใจ) บอกหรือ

สุทธิธรรม บอกสิ มันบอกว่าแอบชอบเจี๊ยบ

จันทรา ชอบเจี๊ยบหรือ

สุทธิธรรม ท่าทางมันส่ออย่างจั้น ผมบอกไปตี๋มไม่เชื่อผมแน่ มันบอกวันนี้มันจะกินเลี้ยงกับเจี๊ยบ

จันทรา (ทำเป็นประหลาดใจ) หรือ !

สุทธิธรรม ก็เจี๊ยบเขาออกไปเต้นแอโรบิกทุกวันศุกร์ ผมว่ามันคงจะมาจีบเจี๊ยบตอนผมไปญี่ปุ่น  
ระยำจริงๆ

จันทรา แล้วทำไมคุณถึงไม่ไปล่ะ

สุทธิธรรม อ้อได้ฝุ่น flight ก็เลย cancel (มองไปที่บันไดด้วยความกังวล) เอ้า แล้วตี๋มมาทำอะไรที่นี่  
ล่ะ อย่าบอกนะว่าลิ้มวันเต้นแอโรบิกของเจี๊ยบเขาเหมือนกัน

จันทร์หา อู๋.....นั่นสิ ลืม ลืม ลืมจริงๆ

สุทธิธรรม ไหมโทรมาก่อนล่ะ เห็นทุกที่ไม่เคยพรวดพราดมาแบบนี้

จันทร์หา เนาะ น่าจะโทรมาก่อนเนาะ

สุทธิธรรม คราวนี้ก็เสียเที่ยวเลยสิ

จันทร์หา (เศร้า) เสียเที่ยวจริงๆ

(สุทธิธรรมมองไปทางบันไดด้วยความกังวลอีกครั้ง ชยับเข้าไปหาจันทร์หา พยายามจะไล่ให้เธอออกไป)

สุทธิธรรม เอ้า ี่นกลับได้

จันทร์หา ว่าไฉนนะ

สุทธิธรรม จะอยู่ต่ออีกทำไมล่ะ กว่าเจ๊ยยจะมาก่ออีกตั้งนาน

อาอิโกะร้องเสียงหลงมาจากข้างบน

อาอิโกะ (จากนอกเวที) สุทธิธรรมซัง.... อยู่ไหนก๊ะ อะโหน่ อาอิโกะคิดถึง....

(-จันทร์หาจ้องหน้าสุทธิธรรมด้วยความประหลาดใจ สุทธิธรรมนั่งอึ้ง คิดหนัก)

สุทธิธรรม ขอตัวเดี๋ยวนะ สงสัยลืมปิดทีวีข้างบน

(สุทธิธรรมวิ่งขึ้นข้างบนอย่างรวดเร็ว พอสุทธิธรรมออกไปแล้ว จันทร์หาที่วิ่งไปที่สวนหลังบ้านดูว่า ทีวีติดออกไปจากบ้านแล้ว หลังจากที่หายไปครู่หนึ่ง จันทร์หาวิ่งกลับมายืนที่เดิมท่าเดิม แล้วสุทธิธรรมก็วิ่งลงบันไดกลับเข้ามา

สุทธิธรรม ลืมจริงๆด้วย

จันทร์หา อะไรเหรออ

สุทธิธรรม ลืมปิดทีวีข้างบนนะ

จันทร์หา เสียงไม่เห็นเหมือนทีวีเลย

สุทธิธรรม เหรออ เออเนี่ย ติมกลับบ้านเถอะ

จันทร์หา แหม่ ไล่จ้งเลยนะ

สุทธิธรรม ก็ วันนี้ผมไม่ยอมรับแขกนะ ไม่อยากคุยกับใครทั้งนั้น เหนื่อยมาทั้งวันแล้ว

ผมอยากเข้านอนแล้วล่ะ

จันทร์หา เจ๊ยยรู้รึป่าวว่าคุณ กลับบ้านแล้ว



จันทร์หา เดี่ยวก็โดนมันอัดหรือ

สุทธิธรรม ตีม หลีก!!!

(ประตูครัวเปิด พิชิตถลันเข้ามา พุดไปด้วย)

พิชิต (เสียงอื้อเพราะใส่หมวกกันน็อคอยู่) ไปรียังอะพี (หยุดชะงักเมื่อเห็นสุทธิธรรม)

สุทธิธรรม (จ้องพิชิต ประหลาดใจสุดขีด) คุณเป็นใครวะ

(พิชิตถอดหมวกกันน็อค)

สุทธิธรรม (พยายามจะไล่พิชิตออกไปให้ได้เสียที) ไม่นึกเลยว่านายยังหน้าด้านอยู่ต่อ  
นึกว่าป่านนี้นายกลับบ้านแล้วเสียอีก

พิชิต (อย่างหนักแน่น) พี่ติ่มไม่ไป ผมไม่ไป ผมไม่มีวันทิ้งพี่ติ่มอยู่บ้านนี้กับคุณสองต่อสองหรือ!

สุทธิธรรม นั้นไงละ เห็นมัยละ แบบที่ผมพูดเปะเลย ติ่มค้ำนี้ไม่ได้หรือ เพื่อนบ้านนินทาตาย

พิชิต แกเป็นผู้ชายประเภทไหนกันเนี่ย

สุทธิธรรม ก็ไม่ใช่คนเลวร้ายอะไรหรอกนะ ถ้าแกรู้จักฉันทละก็ อาจจะใจร้อนไปบ้างบางครั้ง.....

พิชิต เฮ้ย

จันทร์หา ต้องมาเถียงกันตอนนี้ด้วยหรือ (จ้องหน้าพิชิตเขม็ง) พี่นึกว่าพิชิตออกไปแล้วซะอีก  
เดี่ยวพี่ซัดตามไปก็ได้

พิชิต (ยังไม่เลิกเถียง กับสุทธิธรรม) ทำตัวเป็นสุภาพบุรุษหน่อยซี

สุทธิธรรม ทำยังไง

พิชิต แกนั่นแหละ สมควรไป แล้วให้พี่ติ่มเขาอยู่ที่นี่

สุทธิธรรม อ้อ ไม่ได้หรือ ก็ติ่มเขาจะไปอยู่แล้วนี่ ไข่มัยติ่ม

จันทร์หา ค่ะ (เบาๆ) ไปสักทีสิวะ.....

สุทธิธรรม นั่น ทุกอย่างเรียบร้อย ทุกคนออกไป ผมก็จะจัดการเรื่องของผมต่อ

จันทร์หา จัดการเรื่องอะไรหรือ ฟังวิทยุนะหรือคะ

สุทธิธรรม ดูแลบ้านนะสิ ปิดหน้าต่าง ปิดประตูให้เรียบร้อย จะได้ไม่มีใครแฟนพ่านเข้ามาอีก

จันทร์หา (กับพิชิต) ไปก่อนเถอะ เดี่ยวพี่ซัดตามไป ขอขึ้นไปเอาของข้างบนก่อน

สุธิธรรม            ของอะไร  
 จันทรา            เสื่อนอกกับกระเป่า  
 สุธิธรรม            แล้วเสื่อนอกกับกระเป่าตีขึ้นไปอยู่ข้างบนได้ไงไม่ทราบ ก็เมื่อก็บอกว่าเพิ่งมานี่  
 พิชิต            (ตกใจในคำพูดของสุทธิธรรม) นี่แกจะไม่ให้พี่ตีเอาข้าวของติดตัวไปบ้างเลยหรือ  
 สุธิธรรม            ก็ปกติตีเขาไม่ได้เอาสมบัติเขาขึ้นไปวางข้างบนนี่  
 พิชิต            โอโฮเว้ยยยเฮ้ยยย.....(กับสุทธิธรรม)  
 จันทรา            ขอขึ้นไปแปะปิ้งแล้วกัน  
 สุธิธรรม            เดี่ยว ขึ้นไม่ได้  
 จันทรา            (ประหลาดใจ) ทำไมละ  
 สุธิธรรม            บันไดมันชันนะ ชันเกินไป พี่ก็ว่าจะให้เขามาทำใหม่สักทีน่าจะเขียนป้าย  
                          บอกไว้ว่า “ โปรตระวัง บันไดชันมาก ” ตีขึ้นๆลงๆบันไดเดี๋ยวก็เหนื่อย  
                          ขับรถไม่ไหวกันพอดีเดี๋ยวผมไปหยิบให้แล้วกัน (เดินไปที่บันไดกับจันทรา)  
                          ของไว้ไหนหรือ  
 จันทรา            ในห้องนอนคุณนั่นแหละ  
 สุธิธรรม            ซิบหาย.....  
 (สุทธิธรรมวิ่งขึ้นบันไดอย่างรวดเร็ว แล้วหายไปในห้องนอน)  
 พิชิต            (เดินเข้าหาจันทรา) ทำไมพี่ต้องแกล้งทำเป็นไม่รู้จักผมด้วย  
 จันทรา            พี่ไม่อยากให้เขารู้ว่าเรามาที่นี่ด้วยกันนะสิ  
 พิชิต            แต่ผมบอกเขาไปแล้วนะ  
 จันทรา            ท่าทางเขาไม่ตกใจเลยนี่  
 (สุทธิธรรมวิ่งถือเสื่อนอกและกระเป่าของจันทราลงบันไดมา)  
 สุธิธรรม            (ชูกระเป่าขึ้น) ไบน์ไซม์  
 จันทรา            ค่ะ ไซค์ะ  
 (สุทธิธรรมรีบอัดเยียดใส่เสื่อนอกให้จันทรา)

สุทธิธรรม ไม่เข้าใจว่าทำไมใช้กระเป๋าใบใหญ่ขนาดนี้ เตรียมเสื้อผ้าไปนอนค้างทุกที่เลยเหรอ

จันทร์รา ก็ไม่ทุกที่หรอก...

สุทธิธรรม (กับพิชิต) ทักบอกไว้รึยัง

พิชิต อะไรนะ

สุทธิธรรม (ทันที) ก็ทักบอกเมียผมไง เขาจะได้อ่านายมาที่นี่

พิชิต เมียคุณ (งง) ก็

จันทร์รา (พูดขึ้นมาทันที) น้องจำ พี่เสร็จแล้ว ไปกันเถอะจ๊ะ

พิชิต (กับสุทธิธรรม) นี่คุณ ผมจะบอกอะไรให้อย่างนะ

สุทธิธรรม ไม่ต้องไอทีไลน์นะ

พิชิต ถ้าคุณไปเมื่อไหร่ละก็ พิชิตขอเข้าแทรกทันที

พิชิตมองหน้าสุทธิธรรม แล้วเดินเข้าไปในครัว

สุทธิธรรม อย่างที่ผมว่าไข่ม้อย ไอ้พวกโรคจิต

จันทร์รา (เซ็ง) ไม่หรอก...ไม่เลย

(อาอิโกะเข้ามาในเวที เดินลงบันไดมา)

อาอิโกะ ไปไหนอีกล่ะ หายตัวไปอีกแล้วนะจ๊ะ

อาอิโกะเห็นจันทร์รา จันทร์ราเห็นอาอิโกะ ทั้งสองแปลกใจมาก สุทธิธรรมนึกว่าถ้าตอนนี้อยู่ที่เกิดวก็ตีหรือก  
จันทร์ราหันไปยิ้มให้สุทธิธรรม

อาอิโกะ ว้าย...กลับแล้วเหรอจ๊ะ

จันทร์รา ไม่ต้องห่วงจ๊ะ ฉันไม่ใช่ภรรยาหรือ

อาอิโกะ (โล่งใจ) ค่อยยังชั่ว

สุทธิธรรม (ยิ้มอย่างเครียดๆ) ผมยังไม่ได้บอกเจ๊บเขาเลย เรื่อง เอ้อ...แม่บ้านเนี่ย

จันทร์รา อ้อ แม่บ้านคนใหม่

สุทธิธรรม . อยากให้เขา surprise

จันทร์รา surprise หนักเลยละ ทำทางหน่วยก้านแม่บ้านคนนี่ไม่เหมือนป้าสะอั้งเลยนะ

สุทธิธรรม       นี่ก็เพิ่งทำข้างบนเสร็จ เดี่ยวจะให้เขากลับแล้ว  
จันทรา           ยังงี้ก็ให้ใส่เสื้อผ้าสักหน่อยนะ คุณก็รู้ว่าคนแถวนี้เป็นยังไง  
จันทรายิ้ม       เดินออกไปทางหลังบ้าน  
สุทธิธรรม       ทำเรื่องยุ่งอีกแล้ว  
อาอิโกะ          อาอิโกะยังไม่ได้ทำอะไรเลยนะก๊ะ  
สุทธิธรรม       ตี้มเขาเจออาอิโกะแล้ว ตี้มนี่เขาเป็นเพื่อนสนิทเจี๊ยะ พวกผู้หญิงเนี่ย  
                    เดี๋ยวกก็ได้เม้าร์กันไป เม้าร์กันมา ความแตกจนได้  
อาอิโกะ          อย่าว่าอาอิโกะสิก๊ะ...(ทำท่าจะร้องไห้)  
สุทธิธรรม       โอ้ ขอโทษจ๊ะ โกะจำ ไม่ใช่ความผิดโกะหรอกจ๊ะ  
อาอิโกะ          (สดชื่นขึ้นมาทันที) มีแชมเปญอีกมัยก๊ะ  
สุทธิธรรม       อย่าบอกนะว่าขวดก่อนหมดแล้ว  
อาอิโกะ          จะไม่หมดได้ไงละก๊ะ ก็สุทธิธรรมซังเดี๋ยวกก็หายแว็บ หายแว็บ  
สุทธิธรรม       ก็ผมมีเรื่องต้องจัดการข้างล่างนี้ไงจ๊ะ

(เสียงมอเตอไซค์ของพิชิตแล่นออกไปดังสนั่น)

อาอิโกะ          อะโหน...แต่ตอนนี้ทุกอย่างเรียบร้อยแล้วนะก๊ะ  
สุทธิธรรม       ก็คงงั้น (มองผ่านม่านออกไป) ไปกันหมดแล้ว ต่างคนต่างไป  
อาอิโกะ          (เดินเข้าหาสุทธิธรรมอย่างยั่ววน) ตอนนี้เราก็อู่กันสองต่อสอง...ได้สักทีนะก๊ะ  
สุทธิธรรม       จ๊ะ...  
อาอิโกะ          ตอนนี้เราจัดการแชมเปญจนหมดแล้ว  
สุทธิธรรม       โกะจัดการคนเดียวหมดจ๊ะ...  
อาอิโกะ          ตอนนี้ไม่มีอะไรมาขวางเราได้อีกแล้วนะก๊ะ  
สุทธิธรรม       ไม่มีแนะ  
อาอิโกะ          มีอย่างนึงก๊ะ  
สุทธิธรรม       ดีจ๊ะ ขวางเลยจ๊ะ อะไรเหรอ

อาอิโกะ            สุธิธรรมซังยังไม่ได้ถอดเสื้อผ้าเลยนี่กะ  
สุทธิธรรม        เทรอจ๊ะ(ดู) โอ้โห! จริงๆด้วย ไม่ได้สังเกตเลยนะจ๊ะเนี่ย

(อาอิโกะผลักสุทธิธรรมลงไปนอนบนโซฟา จูบแก้มแล้วไซ้หูสุทธิธรรม ระหว่างที่พยายามถอดเสื้อนอกให้ สุธิธรรมส่งเสียงซัดขึ้น ถอดเสื้อออกได้แขนหนึ่ง แต่กลับเอาข้างในออกมาข้างนอก อาอิโกะพยายามจะถอดอีกแขนหนึ่ง แต่สุทธิธรรมก็ใส่กลับเข้าไปอีก มีเสียงกตอดมาจากทางหน้าบ้าน สุดท้ายสุทธิธรรมก็ใส่เสื้อนอกกลับหน้าหลัง และเอาข้างในออกมาข้างนอก)

อาอิโกะ            เป็นอะไรเทรอกะ เห็นทุกทีถอดปั๊บติดปั๊บนี่กะ

สุทธิธรรม        ก็คราวนี้ไม่เหมือนทุกทีนี่จ๊ะ

อาอิโกะ            ทำไมละกะ

สุทธิธรรม        ก็บอกแล้วไงจ๊ะ นี่ห้องรับแขกบ้านผม จะมาให้แก้ผ้าง่ายๆนะ มันเขินนะ

อาอิโกะ            อะโหน...จั้นไปแก้ในรถโกะมัยกะ

สุทธิธรรม        (จ้องหน้าด้วยความตกใจ) จะบ้าเทรอ ฝนตกหนักขนาดนี้ เดี๋ยวก็ใส่เกียร์ผิดกันพอดี

(เสียงกตอดดังมาจากทางหน้าบ้านอีกครั้ง)

สุทธิธรรม        มีคนมา มีคนกตอด

อาอิโกะ            ชวนใครมาอีกเทรอกะ

สุทธิธรรม        ไม่ได้ชวน (ถอดเสื้อนอกออกแล้วใส่กลับเข้าไปใหม่ แต่ก็ยังกลับเอาข้างในออกมาอยู่ดี)  
เมียผมรีเปล่าไม่รู้!

อาอิโกะ            ทำไมเมียสุทธิธรรมต้องกตอดด้วยกะ ไม่มีกุญแจบ้านเทรอ

สุทธิธรรม        หรือเขาจะทำหาย

อาอิโกะ            แล้วทำไมกลับเร็วจังละ

สุทธิธรรม        อาจจะได้แรวบิกอยู่ แล้วลั่นลั่น ข้อเท้าพลิกก็ได้ แยกแล้วเนี่ย คงนั่งรถเข็นกลับมาแน่

อาอิโกะ            ถ้านั่งรถเข็นมา ก็เอ้อมมือกตอดไม่ถึงสิกะ

สุทธิธรรม        พวกเขาบาลคงมาด้วยนะ เขาคงจะช่วยกตอดให้

(กตอดอีกครั้ง)

สุทธิดธรรม เห็นมัย เขารอไม่ไหวแล้ว คงต้องมีเรื่องสำคัญมาก (ลากมืออาอิโกะเดินไปห้องครัว)

อาอิโกะ ไปไหนอีกล่ะก๊ะ

สุทธิดธรรม ถ้าเมียมผนังรถเข็นมา จะให้เจอหน้าอาอิโกะที่นี้ไม่ได้แน่ๆจ๊ะ

อาอิโกะ อะโหน...แล้วทำไมต้องให้โกะไปอยู่ในห้องครัวด้วยล่ะ ให้โกะรอข้างบนไม่ได้หรือก๊ะ

สุทธิดธรรม ก็เดี๋ยวยายบาลเขาคงช่วยกันพยุง เมียมผนังไปข้างบนนะสิ ถ้าเขาเจอโกะข้างบน  
เขาจะว่ายังไง

(สุทธิดธรรมดันอาอิโกะเข้าไปในครัวทันที ปิดประตู แล้ววิ่งหน้าตื่นออกไปที่โถงทางเข้า พอสุทธิดธรรมออกไป  
ผ่านานตรงหน้าต่างก็แหวกออก ชาตรีมองเข้ามาในบ้าน ก้าวข้ามหน้าต่างเข้ามาในบ้าน มองสำรวจไปรอบๆ  
ชาตรีเป็นชายวัย ปี เศษๆ รูปร่างใหญ่ ใส่สูท ถอดอกไม้มาซ่อนหนึ่ง)

### ซีน 3 สุทธิดธรรม อาอิโกะ ชาตรี จันทรา พิชิต

(สุทธิดธรรมเดินกลับเข้ามาทำทางโค้งออก)

สุทธิดธรรม เรียบร้อยจ๊ะ ไม่มีใคร คงจะ...(หยุดเห็นชาตรี) คุณเป็นใครเนี่ย

ชาตรี คือ...ผมกดออกแล้ว ไม่เห็นมีคนมาเปิดประตู

สุทธิดธรรม ก็เลยเดินเข้าบ้านผมมาเลยเนี่ยนะ

ชาตรี บ้านคุณหรือ คุณสุทธิดธรรมใช่มีัยเนี่ย

สุทธิดธรรม เคยได้ยินชื่อผมด้วยหรือ

ชาตรี เคยสิครับ คุณไม่อยู่ที่นี่

สุทธิดธรรม นี่มันบ้านผมนะ

ชาตรี แหะๆ...ครับ ผมทราบว่าเป็นบ้านคุณ แต่ผมนึกว่าวันนี้คุณไปโตเกียว

ชาตรี เจียบไม่อยู่ใช่มีัยครับ

สุทธิดธรรม ว่าไงนะ แล้วคุณรู้อะไรเรื่องเจียบบ้าง

ชาตรี ก็...รู้ว่าสามีเขาชื่อ สุทธิดธรรม แหะๆ คุณไง (ยิ้ม/ชี้สุทธิดธรรม)

สุธิธรรม      รู้ได้ไง  
 ชาตรี         ตี้มเขาเล่าให้ฟังครับ ตี้มจันทราที่เป็นเพื่อนสนิทเจียบนะ  
 สุธิธรรม      แล้วคุณไปรู้จักตี้มเขาได้ยังไง  
 ชาตรี         เปล่าครับ ผมเป็นสามตี้ม  
 สุธิธรรม      เหอครับ ยินดีที่ได้รู้จักครับ (จับมือชาตรี) ตี้มเขาเพิ่งกลับไปเมื่อคืนนี่เอง  
 ชาตรี         เพิ่งกลับเหอครับ  
 สุธิธรรม      ครับ  
 ชาตรี         (ประหลาดใจ) หมายถึงว่า ตี้มมาที่นี่เหอครับ  
 สุธิธรรม      ครับ ผมเองก็งงเหมือนกัน มาได้ไง  
 ชาตรี         เขามาทำอะไรที่นี่เหอ  
 สุธิธรรม      ไม่ค่อยแน่ใจเหมือนกัน (เดินไปทางบันได ดูว่าอาอิโกะออกมาอีกรึเปล่า)  
 ชาตรี         ผมนึกว่าตี้มเขาไปงานเลี้ยงรุ่นเซนต์โยเซอิก ไม่รู้มาโผล่ที่นี่ได้ยังไง...  
 สุธิธรรม      อ้าว ก็ที่สามตี้มยังมาโผล่ที่นี่ได้เลย ไม่ได้มามีมือเปล่าซะด้วย  
 ชาตรี         (เครียด) ว่าไงนะครับ อ้อ จริงสินะ  
 สุธิธรรม      น่าเสียดาย เจียบไม่อยู่ เลยไม่ได้เอาดอกไม้ให้  
 ชาตรี         (รีบแก้) ไม่ใช่ครับ ไม่ใช่ นี่ไม่ได้เอามาให้เจียบหรอก  
 สุธิธรรม      น่าเสียดาย ปกติก็ไม่ค่อยมีใครให้ดอกไม้เขาหรอก เอ่อ...ที่จริงนะ ผมว่า...  
 ชาตรี         (เล่าเรื่องอย่างใส่อารมณ์) คืออย่างนี้ ผมเจอตาแก่คนหนึ่งที่สี่แยก  
 สุธิธรรมคิดตาม  
 สุธิธรรม      แล้วไงครับ  
 ชาตรี         ตาแก่เนี่ยแกยื่นขายดอกไม้อยู่ เหลืออยู่ไม่กี่ช่อแล้ว แต่โถ...มันข้าหมดเลย คงจะเพราะฝนนี้  
 แหละ เวลาฝนตกหนักๆคนไม่ค่อยซื้อดอกไม้หรอก แกเลยขายให้ถูกๆ ของลดราคาแบบนี้ผมชอบอยู่แล้ว ผม  
 จอดรถ แล้วควักเงินให้แกไป แกก็ให้ช่อนี้มา ทำทางแกดีใจมาก มีคนซื้อดอกไม้แก (จ้องดูดอกไม้ด้วยแววตา  
 เศร้า) ก็สวยดีเหมือนกันนะ ขนาดตากฝนมาตั้งนานแล้ว  
 สุธิธรรม      (ฟังชะเพลิน) จะทิ้งไว้ที่นี่มั้ยะครับ

ชาตรี (ดีใจ) ได้เหรอครับ

สุทธิธรรม ได้ซี คุณคงไม่อยากขับรถลุยฝน แยกช่อดอกไม้ซ้ำๆนี้ไปด้วยหรอกมัง

ชาตรี งั้นเอาไปใส่น้ำก่อนดีกว่า ห้องครัวไปทาง...(เดินไปทางห้องครัว)

สุทธิธรรม (วิ่งไล่) ไม่!

ชาตรี ว่าไงนะ

สุทธิธรรม ไม่!

ชาตรี บ้านนี้ไม่มีครัวเหรอ

สุทธิธรรม เพราะได้ฝุ่นเข้านะครับ ได้ฝุ่นมาที่ไร ประปาปิดน้ำทุกที

ชาตรี ทำไมละ

สุทธิธรรม จะไปรู้เหรอ ผมไม่ใช่ผู้ว่าการประปาเนี่ย วางไว้แถวนี้ก่อนเถอะ น้ำมาแล้ว ผมจะเอาไปใส่ แจกันให้เอง (หยิบดอกไม้จากชาตรีวางลง)

ชาตรี อ้อ ครับ ขอขอบคุณ (ยืนรอรอยู่เฉยๆ)

สุทธิธรรม เอ้า รออะไรอีกล่ะ จะให้ผมจ่ายค่าดอกไม้เหรอ

ชาตรี อ้อ ไม่ต้องครับ ไม่ต้อง ไม่เป็นไร

สุทธิธรรม งั้นก็เชิญกลับได้เลยนะครับ

แต่ทันใดนั้นเอง อาอิโกะก็เดินออกมาจากห้องครัว

อาอิโกะ อะไหน...โกะออกมาจากห้องครัวได้รียังกะ

สุทธิธรรมกับชาตรีจ้องอาอิโกะเขม็ง นิ่งอึ้งไปชั่วครู่

สุทธิธรรม เอ่อ...เขา เขา...มาซงโรวัลตินให้ผมนะ จะได้นอนหลับฝันดี

อาอิโกะ (กับชาตรี) คุณเองเหรอที่กดออก

ชาตรี ครับ...

อาอิโกะ (หัวเราะชอบใจ) สุทธิธรรมซังกัดใจหมดเลย นึกว่าเมียกลับบ้าน

ชาตรี (เงิน) นี่ผมคงไม่ได้มาขัดจังหวะคุณสองคนไข่ม้อยเนี่ย

อาอิโกะ (พร้อมกัน) ซัดมากเลยกะ

สุทธิธรรม (พร้อมกัน) ไม่ชัดเลยครับ  
 สุทธิธรรม (เดินไปหาอาอิโกะทันที) กลับบ้านซะทีสิอาอิโกะ (กับชาติรี) แกเพิ่งทำในครัวเสร็จนะครับ  
 ชาติรี ว่าไงนะ  
 สุทธิธรรม เจียบเขาไม่ได้เล่าให้ฟังหรือครับ  
 ชาติรี อ้อ เจียบ...ผมไม่รู้จักเจียบหรือก เคยได้ยินชื่อเฉยๆ  
 สุทธิธรรม มิน่าล่ะ นี่ถ้าคุณรู้จักเจียบ เขาก็คงเล่าให้ฟังแล้วละ (ชี้ไปทางอาอิโกะ) แม่บ้านคนใหม่ นะ  
 ชาติรี (งง) นี่เครื่องแบบหรือครับ  
 สุทธิธรรม ถ้ามจริงๆ คุณเคยลองล้างห้องครัวเองรีเปล่าเนี่ย  
 ชาติรี ก็...เคยนะ...  
 สุทธิธรรม นั่นไง ในครัวนะร้อนจะตาย ใส่ชุดดีๆไม่ไหวหรือครับ  
 ชาติรี อ้อ ก็เลยต้องใส่...(ชี้ชุดนอนที่อาอิโกะใส่)  
 สุทธิธรรม ถูกต้อง แต่ตอนนี้ล้างเสร็จแล้ว ก็ใส่ชุดธรรมดาได้แล้ว  
 อาอิโกะ ไม่กะ โกะไม่ใส่...(ตื้อตึง นั่งลงบนโซฟา)  
 สุทธิธรรม ต้องใส่สิ จะแต่งชุดนี้ไปโตเกียวได้ยังไงหา  
 ชาติรี (งง) โตเกียวหรือ  
 สุทธิธรรม คือ พอเสร็จงานที่นี้แล้ว เค้าก็จะไปเยี่ยมแม่  
 ชาติรี ที่โตเกียว?  
 สุทธิธรรม ครับ  
 ชาติรี อ้าว ก็เมื่อกี้คุณบอกว่าเครื่อง บินไม่ได้ ก็เลยไม่ได้ไปโตเกียว ต้องกลับมาบ้านนี้  
 สุทธิธรรม หรือ เอ้ จริงสิ  
 ชาติรี อย่างนี้ หนูเนี่ยก็ไปเยี่ยมแม่ไม่ได้สิ ใจมึนยะ  
 สุทธิธรรม อ้อ...จริงๆๆ ฝนตกขนาดนี้ แต่ที่แรกตั้งใจว่าจะไปจริงๆ  
 ชาติรี (ยิ้ม) สรุปว่า ถ้าได้ฝุ่นไม่เข้า คุณสองคนก็คงอยู่บนเครื่องบินกันแล้ว

อาอิโกะ (เริ่มร้องไห้) ฮือฮือ...

สุทธิธรรม คุณพูดจนเขาร้องไห้เลย เห็นมัยเนี่ย (เดินไปปลอบอาอิโกะ) โถ ไม่เป็นไรนะ ไม่ต้องร้อง  
เดี่ยวอาทิตย์หน้าค่อยบินไปหาแม่ก็ได้ (กับชาติรี) ลูกครึ่งญี่ปุ่นก็แบบนี้แหละครับ เจ้าน้ำตา

ชาติรี เดี่ยวผมดูให้ว่าซาริยัง

สุทธิธรรม (ไม่รู้ว่าชาติรีพูดเรื่องอะไร) อะไรเหอ

ชาติรี ฝนนะ

สุทธิธรรม อ้อ ไซลี ฝน

ชาติรีเดินไปดูที่หน้าต่าง อาอิโกะถือโอกาสที่สุทธิธรรมกำลังปลอบเธอ พยายามเบียด พยายามไซรีให้สุทธิธรรม  
เกิดอารมณ์

สุทธิธรรม โอ้ โอนะ อย่าร้องเลยจ๊ะ โกะจำ...

อาอิโกะ (กระซิบ) เขามาทำอะไรนะ

สุทธิธรรม (กระซิบตอบ) ไม่รู้

ชาติรี นักเขียว

สุทธิธรรม (ไม่รู้ว่าชาติรีหมายถึงอะไร) อะไรเหอ

ชาติรี ฝนนะครับ

อาอิโกะ (กระซิบ) อะโหน...เขามาในเรื่องนี้เหอ เรื่องฝนเนี่ยนะก๊ะ

สุทธิธรรม เดี่ยวจะให้ถามให้ (กับชาติรี) ที่คุณมานี่เพราะเรื่องฝนเหอ

ชาติรี (ม้วนริมต่อเลย) อ้อ ไซครับ (สร้างเรื่องต่อ) ผมขับรถอยู่ดีๆ ก็ขับชานะ สัก ได้ แล้วก็ถือช่อ  
ดอกไม้มาด้วย

สุทธิธรรม อ้อ นี่ภาค 2 ต่อจากเมื่อกี้ไซมัย

ชาติรี (ทำตามตามสบาย นั่งลงบนโซฟาตัวเดียวกับสุทธิธรรมและอาอิโกะ) เอ้อ ไซลี แล้วพายุก็ (ทำ  
มือไม้) เป็นอะไรที่หนักขึ้นเรื่อยๆ มองถนนแทบไม่เห็นเลย ผมก็เลยขับช้าๆ แล้วผมก็นึกขึ้นมาได้ว่าผมขับมาอยู่  
แถวๆที่ติมเขาเคยบอกว่า บ้านคุณอยู่กับ...เอ...กับอะไรนะ

สุทธิธรรม เจียบ

ชาติรี เจียบ ไซแล้ว ผมก็เลยคิดว่าปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่า ผมก็เลยแวะเข้ามา กะว่าจะขอค้ำงที่นี่  
สักคืนจนกว่า (ทำมือทำไม้แบบเดิม) พายุจะสงบ

สุธิธรรม           แล้วทำไมไม่บอกอย่างนี้ตั้งแต่แรกล่ะ  
 ชาตรี               (ไม่เข้าใจ) ว่าไงนะครับ  
 สุธิธรรม           ไม่เห็นคุณเล่าเรื่องนี้ให้ผมฟังเลย  
 ชาตรี               อ้อ...ก็...แล้วผมก็...มาเจอคุณที่นี่ ก็ผมนึกว่าคุณไป..  
 อาอิโกะ           โตเกียว...! (อาอิโกะร้องให้ กอดสุทธิธรรม)  
 ชาตรี               แล้วก็มาเจอคุณใส่เสื้อนอกกลับด้านอีก ผมก็เลยลืมนึกเรื่องนี้เลย  
 สุธิธรรม           สรุปว่าคุณขออยู่ที่นี้จนกว่า...(ทำมือทำไม้แบบชาตรี)  
 ชาตรี               พายุจะสงบนะครับ  
 อาอิโกะ           กว่าจะสงบก็เข้าละมั้ง  
 ชาตรี               หวังว่าคงไม่ได้มารบกวนนะครับ  
 อาอิโกะ           อะไหน..กวนมากเลยกะ  
 สุธิธรรม           โกะว่า พายุหนักขนาดนี้จะให้เขาขับรถกลับบ้านไปได้อย่างไร  
 ชาตรี               (ลุกขึ้นยืน ขยับออกไปเล็กน้อย ยิ้มอย่างมีเลศนัย) แล้วผมจะดูเส้นทางให้เอง  
 สุธิธรรม           เส้นทางอะไร  
 ชาตรี               ก็คุณกับแม่บ้านคุณไง  
 สุธิธรรม           (เดินเข้าไปหาชาตรีทันที) แม่บ้านผม... เขาไม่ได้ค้างที่นี่!  
 อาอิโกะ           (ลุกขึ้นยืน) ค้างกะ  
 สุธิธรรม           ไม่ค้าง!  
 ชาตรี               พายุหนักขนาดนี้กลับไม่ไหวหรอกครับ  
 สุธิธรรม           (พูดกับอาอิโกะ) เขาไหว  
 อาอิโกะ           (ยิ้มอย่างผู้มีชัย) ก็ขนาดคุณคนนี่เขายังขับไม่ไหวเลย โกะก็ไม่ไหวเหมือนกันกะ  
 สุธิธรรม           แต่เดี๋ยวเมื่อกี้ผมจะแอโรบิกเสร็จ แล้วกลับมาบ้าน  
 อาอิโกะ           พายุหนักขนาดนี้ ไม่กลับหรอกกะ  
 สุธิธรรม           เออ จริงสิ..

ชาตรี                   แล้วถ้าผมนอนค้างที่นี้ด้วยอีกคน ทุกอย่างก็จะเรียบร้อย ไม่มีอะไรต้องเป็นห่วง

สุทธิธรรม               ต้องห่วงสิ เพื่อนบ้านเขาจะว่ายังไง

ชาตรี                   เอ้า ก็ถ้าค้างที่นี้ด้วย เพื่อนบ้านก็ไม่มีทางฟ้องเมียคุณได้ว่าคุณอยู่กับแม่บ้านคนใหม่ทั้งคืน  
สองต่อสอง (ยิ้ม ชอบใจความคิดนี้)

สุทธิธรรม               (ค่อนข้างพอใจความคิดนี้) ก็จริงแะนะ แล้วบ้านนี้ก็มียุ้งนอนตั้งหลายห้อง

ชาตรี                   เยี่ยมเลย

อาอิโกะ                   (กับสุทธิธรรม..ได้โอกาสเข้าเรื่อง) งั้นก็พาคุณคนนี่ขึ้นห้องไปนอนสักทีสิก็

สุทธิธรรม               (เงิน) จ๊ะ แต่ไม่ต้องรีบก็ได้

อาอิโกะ                   ต้องรีบสิก็... (เดินไปหา ทำทางยั่วชวน)

สุทธิธรรม               (กับชาตรี) คุณไม่รีบนอนไข่มั้ย

ชาตรี                   เอ่อ ผมเปลี่ยนนิดหน่อยเหมือนกัน...

สุทธิธรรม               ก็น่าจะเปลี่ยนนะ ขับรถลุยฝนหาซื้อดอกไม้อยู่ตั้งนานนี่

ชาตรี                   ขออะไรสักอย่างได้มั๊ยครับ...คราวหน้าถ้าคุณเจอภรรยาผม...(ลั้งเล)

สุทธิธรรม               ....

ชาตรี                   อย่าบอกเขานะครับว่าคืนนี้ผมมาค้างที่นี้

สุทธิธรรม               เป็นความลับว่านี่แหละ

ชาตรี                   อ้อ เปล่าครับ เปล่า คือว่า.....ตีผมอาจจะสงสัยว่าทำไมผมถึงมาทำอะไรที่นี้คืนนี้ ระหว่าง  
ที่เขากำลังไปงานเลี้ยงรุ่นเซนโยฯ

สุทธิธรรม               แล้วยังไงล่ะ

ชาตรี                   ตีผมอาจจะคิดมากนะ ก็เขารู้ว่าคุณเองก็ไม่อยู่บ้าน ไปโตเกียว

สุทธิธรรม               (ยิ้ม) อ้อ ไซ่สิ เข้าใจแล้ว

ชาตรี                   พวกผู้หญิงนะชอบคิดมาก

สุทธิธรรม               จริงครับ (หัวเราะ)

ชาตรี                   ตกลงว่า....ห้ามบอกตีมนะครับ

สุธิธรรม      สัญญาครับ  
 ชาตรี      แล้วผมก็จะไม่บอกเจ๊บเรื่องอาอิโกะ  
 สุธิธรรม      (ทำไก่อ) ก็ไม่เห็นมีไรต้องบอกนี่ อาอิโกะก็ แม่บ้านธรรมดา  
 ชาตรี      ภรรยาคุณไม่มีวันเชื่อหรอก  
 สุธิธรรม      จริง.....  
 ชาตรี      พวกผู้หญิงนะชอบคิดมาก  
 สุธิธรรม      นะสินะ(หัวเราะ) ตกลงว่า....ห้ามบอกเจ๊บนะครับ  
 ชาตรี      สัญญาครับ แล้วคุณก็.....อย่าบอกตีมนะ  
 สุธิธรรม      อ้อ ครับ คุณนอนห้องทางซ้ายนะ ประตูที่อยู่สุดทางเดินนะ  
 ชาตรี      ขอบคุณมากครับ  
 สุธิธรรม      ไม่เป็นไรหาได้ครับ เพื่อนฝูงกันก็ต้องช่วยเหลือกันอยู่แล้ว พรุ่งนี้เช้าจะให้ปลุกมัยขอรับ  
 แล้วจะรับหนังสือพิมพ์ด้วยไหมขอรับ อาหารเช้าจะให้ roomservice ด้วยรีปาวขอรับ  
 ชาตรี      (ยิ้ม ชอบอารมณ์ขันของสุทธิธรรม) อ้อ เยี่ยมเลยครับ (หัวเราะ ชอบใจ ขยับจะเดินต่อ) ขอ  
 หนังสือพิมพ์ฉบับเช้านะ แล้วก็ขอไข่ต้มแบบยางมะตูมสองฟอง ขนมปังปิ้งเกรียมนิดๆ น้ำส้มคั้น...(เดินออกจาก  
 เเวทีไปทางซ้าย) บริการดีจริงๆ  
 สุธิธรรม      (พูดตามหลังชาตรีไป) ถ้าคืนนี้หนาว มีผ้าห่มอีกผืนนึงอยู่ในตู้เสื้อผ้า นะครับ (เดินลงบันไดมา  
 หาอาอิโกะ) หวังว่าคงไม่คิดผิดนะ  
 อาอิโกะ      อะโหน...ตอนนี้ไม่ต้องรีบแล้วนี่กะ เรามาเรียกน้ำย่อยกันเยอะๆ แล้วก็ย่อยกันให้สุดๆไป  
 เลย (จูบสุทธิธรรมแล้วเดินไปที่บันได)  
 สุธิธรรม      แล้วนายคนนั้นล่ะ  
 อาอิโกะ      อะโหน....จะชวนเค้ามาย่อยด้วยกันหรือกะ  
 สุธิธรรม      เปล่า (เขิน) เดี่ยวเขาก็ได้ยินเสียงเรานะสิ  
 อาอิโกะ      โอ ไม่หรือกะ ห้องพี่เขาทางซ้าย ห้องเราทางขวา เราย่อยกันเบาๆก็ได้กะ  
 อาอิโกะส่งจูบให้สุทธิธรรมแล้วเดินขึ้นไปข้างบน  
 สุธิธรรม      กลัวจะไม่งั้นนะสิ

อาอิโกะหันกลับมา

อาอิโกะ           อะโหนะ ว่าไงนะก๊ะ

สุทธิธรรม       ไม่มีอะไรจะที่รัก เดียวไปลื้อคบ้านก่อนนะ

อาอิโกะยิ้ม แล้วเดินออกจากเวทีไปทางห้องนอน สุทธิธรรมเดินไปที่โถงทางเข้าบ้าน ประตูหลังบ้าน จันทรา กับ พิชิตเดินเข้ามา เหนื่อยและเปียกเพราะเดินตากฝนมานาน จันทรากลือกระเป๋ามาด้วย

สุทธิธรรมเดินกลับเข้ามา เห็นสองคนยืนอยู่ สุทธิธรรมตกใจ

สุทธิธรรม       อ้าว กลับมาทำอะไรอีกล่ะ

จันทรา           กลับมาตั้งหลักใหม่

สุทธิธรรม       ไม่ให้ตั้งแล้วดิ๊กขนาดนี้ ไม่รับแขกแล้ว

จันทรา           นี่คุณ ข้างนอกนะฝนตกหนักมาก ขับรถไม่ไหวแล้วจริงๆ

พิชิต             เราก็เลยต้องกลับมาตั้งหลักใหม่ที่นี่ (ถอดหมวกกันน้อควางบนโซฟา)

สุทธิธรรม       อ้าว ก็เมื่อไหร่เห็นพูดเองว่า “ผมไม่มีวันทิ้งพีตี๋มอยู่บ้านนี้กับพีสองต่อสองหรอก”

พิชิต             พีตี๋มไม่ได้อยู่คนเดียว มีผมอยู่ด้วยอีกคน (เริ่มถอดเสื้อหนังออก)

สุทธิธรรม       (เบาๆ) หลายคนเลยนะมึง

พิชิต             ผมไม่อยากจะกลับมาที่นี้นักหรอกนะ แต่ไม่มีทางเลือกแล้ว คินนี่เราสองคนคงต้องนอนค้าง  
ที่นี่แหละ

สุทธิธรรม       เมื่อคืนนายเพิ่งโยนรูปฉันทิงลงถังขยะ แล้วตอนนี้จะมาขอนอนบ้านฉันเนี่ยนะ

จันทรา           ตี๋มเป็นคนตัวเองแหละคะ

สุทธิธรรม       (เดินไปหาจันทรา ด้วยความประหลาดใจ) ตี๋ม....ทำไม....ตี๋มไม่ชอบรูปนี้เหรอ เจี๊ยบเขายัง  
ชอบเลย

พิชิต             ใครเหรอเจี๊ยบ

จันทรา           (กับพิชิต หันที) เพื่อนตัวเองจะ สนทนกันมาตั้งแต่เด็ก

สุทธิธรรมหัวเราะชอบใจ พิชิตนั่งลง ถอดรองเท้าบูท

จันทราเดินไปที่บันได

จันทรา           นี่คุณ ขอนอนที่นี่สักคืนได้ไหม

สุธิธรรม (เดินตามจันทร์หาไป) ไม่ได้หรอก ผมว่าดีมีไปนอนที่อื่นดีกว่า  
 จันทร์ (ประหลาดใจ) หา !  
 สุธิธรรม คนแถวนี้ใจดี ไปขออนอนบ้านใครก็ได้  
 จันทร์ แล้วทำไมเราจะค้างที่นี่ไม่ได้  
 สุธิธรรม ไม่ไหวหรอก คนเยอะแล้ว  
 จันทร์ เยอะอะไรกัน ก็เห็นมีคุณคนเดียว  
 สุธิธรรม (เบาๆ) บวกอีกสอง  
 จันทร์ ว่าไงนะ  
 สุธิธรรม คือจี้ ผมจะโทร.ถามให้เอง บ้านคุณยายพูนสุขไง แก่ใจดีอยู่แล้ว (กับพิชิต) ยายแก่ใจดีบ้าน  
 แก่มีห้องว่างตั้งเยอะ  
 จันทร์ บ้านนี้ก็มีย  
 สุธิธรรม ว่าไงนะ  
 จันทร์ บ้านนี้ก็มียตั้งสี่ห้องนอน  
 สุธิธรรม จริงเหรอ  
 จันทร์ ใช่  
 สุธิธรรม อ้อ จริงด้วย สี่ห้องจริงๆ แต่ปัญหาก็คือผมไม่รู้ว่าจะให้คุณสองคนไปนอนห้องไหนดี...  
 พิชิต (ระหว่างที่ถอดรองเท้าบูทอยู่) นี่นายคงไม่ได้กะจะให้พี่ตมนอนกับนายหรอกนะ  
 สุธิธรรม ไม่ต้องห่วง  
 พิชิต ผมไม่ยอมแน่  
 สุธิธรรม ครับพี่ ครับ  
 จันทร์ (สงสัย) นี่คุณท่าทางกังวลอะไรนะ แม่บ้านกลับไปแล้วเหรอ  
 สุธิธรรม (ทำใจไม่รู้เรื่อง) แม่บ้าน! อ้อ แม่บ้าน  
 จันทร์ แค่ออกไปก่อนฝนลงหนักรีเปล่า  
 สุธิธรรม อ้อ เปล่าๆ

จันทรา           อย่าบอกนะว่ายังอยู่ที่นี่

สุทธิธรรม       เอ่อ ยังอยู่ๆ (ยิ้มเครียดๆ)

จันทรา           อึ้งตายแล้ว surprise จริงๆ แม่บ้านกะกลางคืน (ยิ้มให้สุทธิธรรมอย่างรู้ทัน)

สุทธิธรรม       โธ่ จะให้ป่าสะอึ๊งแกทำห้องนอนอีกสี่ห้องด้วยไม่ไหวหรอก ป้าแกมาแค่ช่วงเช้า ทำความสะอาดตรงบันไดก็ไม่ค่อยจะไหว ก็ดูขาป้าแกสิ น่ากลัวจะหักจริงๆ

พิชิต             คงไม่เหมือนขาแม่บ้านคนนี่ละสิ (เริ่มถอดกางเกงหนังที่ใส่ทับกางเกงสูท)

จันทรา           อ้าว แล้วให้ป้าแกมาทำห้องนอนตอนเย็นไม่ได้เหรอ หรือว่า คุณชอบแม่บ้านเด็กๆ

สุทธิธรรม       นี่ ไม่ใช่อย่างที่ตี้มคิดหรอกหน้า

จันทรา           คุณไม่รู้หรือว่าฉันคิดเรื่องอะไรอยู่

สุทธิธรรม       ทำไมจะไม่รู้

จันทรา           ไปไหนแล้วละคะ

สุทธิธรรม       ใครเหรอ

จันทรา           ก็แม่บ้านสาวสวยที่ทำห้องนอนอย่างเดียวน่ะสิ

สุทธิธรรม       ก็...อยู่นั้นแหละ

จันทรา           ข้างบนเหรอ

สุทธิธรรม       ใช่

จันทรา           กวาดห้องนอนอยู่เหรอ

สุทธิธรรม       นอน

จันทรา           นอน!

สุทธิธรรม       หลับอยู่บนเตียง

จันทรา           เตียงใคร

สุทธิธรรม       เตียงผมน่ะสิ

จันทรา           เตียงคุณ!

สุทธิธรรม       ไม่เห็นเป็นไรเลย คำก็เป็นแขกเหมือนกันนี่

จันทร์รา ก็คุณบอกเองว่าเป็นแม่บ้าน

สุทธิธรรม ก็ใช่ แต่ถ้ามาค้างคืนแบบนี้ ก็ต้องเรียกว่าเป็นแขก ผมก็เลยให้เข้าไปนอนในห้องผม เพราะในห้องนั้นน่าสบายที่สุด เป็นแขกก็ต้องพักห้องที่สบายที่สุดสิจ๊ะ แล้วอีกอย่าง เขาก็เป็นผู้หญิงด้วย

พิชิต ซัดอยู่แล้ว...(ถือชุดซีมอเตอร์ไซค์ออกไปแววน)

จันทร์รา ทำไมไม่ให้นอนห้องอื่น

สุทธิธรรม ไม่ได้หรอก ห้องที่เหลือนะผมนอน

จันทร์รา แล้วนี่เขาหลับไปแล้วเหอคะ

สุทธิธรรม จ๊ะ หลับเป็นตายเลย

จันทร์รา (ยิ้มด้วยความสงสัย) คงจะเหนื่อยมากล่ะสิ...

สุทธิธรรม ว่าไงนะ

พิชิต (เดินกลับเข้ามา) งั้นก็สองคน สองห้องไปแล้ว

สุทธิธรรม เหอ

พิชิต ก็คุณ1ห้อง แม่1บ้านห้อง สองคนก็สองห้อง

สุทธิธรรม จริงแฮะ

พิชิต มีห้องนอนตั้งสี่ห้อง

สุทธิธรรม ใช่

พิชิต ก็เหลือสองห้อง ผม1ห้อง พี่ติ่ม1ห้อง

สุทธิธรรม เอ่อ ก็ไม่เชิงนะ

พิชิต ไม่เชิงเหอ

สุทธิธรรม ไม่เชิง

จันทร์รา ทำไมไม่เชิงล่ะ

สุทธิธรรม ห้องที่สี่ไม่นับ

จันทร์รา ไม่นับเหอ

สุทธิธรรม ไม่นับจ๊ะ คือ...ตอนนี้ค่อนข้างเต็มนะ

จันทร์หา           อย่าบอกนะว่ามีคนนอนอยู่

สุทธิธรรม         เปล่าจ๊ะเปล่า ไม่มี

จันทร์หา           อ้าว แล้วจะเต็มได้ยังไงล่ะคะ

สุทธิธรรม         หนังสือนะ

จันทร์หา           ว่าไงนะ

สุทธิธรรม         หนังสือพิมพ์ วารสาร นิตยสารเก่าๆเต็มห้องเลย พี่เก็บมาตั้งหลายปีแล้ว เดี่ยววันอังคารนี้  
ว่าจะขายไปสักที ห้องนอนก็เลยเหลือสามห้องนะจ๊ะ

พิชิต               สามห้อง

สุทธิธรรม         สามห้องนอนสี่คนนอนก็ไม่พอดี

จันทร์หา           (ทำเป็นลังเล) งั้นตีคองต้องนอนห้องเดียวกับพิชิตแล้วละ

สุทธิธรรมกับพิชิตประหลาดใจ

สุทธิธรรม         ว่าไงนะ

จันทร์หา           อ้าว ตอนนี้อยู่สถานการณณ์ฉุกเฉินนะคะ ได้ฝุ่นเข้าแบบนี้ต้องเรียกว่าสถานการณณ์ฉุกเฉิน  
ในช่วงสถานการณณ์ฉุกเฉินแบบนี้ ทุกคนก็ต้องเสียสละแล้วก็กอดคอกันไว้ให้แน่น

สุทธิธรรม         ผมไม่ได้ขอให้ตีคองเสียสละนะ

จันทร์หา           แต่ตีคองยินดีเสียสละค่ะ

สุทธิธรรม         อย่าเลย ให้คนอื่นเสียสละดีกว่า อีกร้อย เจี้ยบเขารู้เข้า เขาจะว่ายังไง

จันทร์หา           เราสองคนนอนห้องพี่ก็ได้นี่ ห้องพี่ตั้งกว้าง

สุทธิธรรม         แม่บ้านนอนอยู่

จันทร์หา           ก็ลากไปนอนห้องอื่นสิ

สุทธิธรรม         จะลากเขาเข้าๆ ออกๆนะ ไม่ได้หรอก

จันทร์หา           ทำไมจะไม่ได้

สุทธิธรรม         เหอะน่า ยังไงผมก็ไม่ยอมให้ตีคองนอนห้องเดียวกับมันหรอก ชักจะมากไปแล้ว ถึงแม้ว่าจะ  
เป็นสถานการณณ์ฉุกเฉินก็เถอะ

พิชิต               จริงครับ แล้วอีกร้อยผมก็มีคุณธรรมด้วย พี่เข้าใจไหมครับ

จันทร์หา (เสร์้าเลย) เข้าใจจ๊ะ

พิชิต ผมไม่มีวันนอนห้องเดียวกับผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว トラบไตที่สามี่เขายังอยู่ในบ้าน

สุทธิธรรม ชูว์ เจียบๆหน่อย

พิชิต ทำไมละ

สุทธิธรรม เตี่ยวเขาก็ได้ยีนหรอก

พิชิต ใครครับ

สุทธิธรรม เตี่ยวแม่บ้านเขาได้ยีน (ลั้งเล) เอ้า ถ้างั้นก็ใช้สองห้องทางขวามือก็แล้วกัน ตามสบาย

จันทร์หา แล้วคุณละ

สุทธิธรรม ไม่ต้องห่วงผมหรอก

จันทร์หา แม่บ้านสาวขาสวยนอนอยู่ห้องคุณนี่ !

สุทธิธรรม อย่าเข้าใจผิด ผมก็...นอนข้างล่างนี้แหละ นอนโซฟาเนีย เคยนอนอยู่บ่อยๆ ไม่เป็นไรหรอก  
ไม่ต้องห่วง

พิชิต ผมนอนข้างล่างเองก็ได้

สุทธิธรรม ไม่เป็นไร ไม่ต้อง ไม่ต้องห่วง สบายมาก ก็ไม่ค่อยสบายนักหรอก แต่ไม่ต้องห่วงไป ไปนอน  
เถอะ อย่าเดินเสียงดังละกัน

จันทร์หา ทำไมหเรอ

สุทธิธรรม เตี่ยวแม่บ้านตื่นนะ

จันทร์หา (เซ็งเรื่องนี้เต็มที) ไปเถอะพิชิต เตี่ยวพีพาไปเอง (หยิบกระเป๋าชิ้นมา)

จันทร์หา กับพิชิตเดินขึ้นข้างบน

สุทธิธรรม หลับฝืนตื่นะ

จันทร์หา (บ่น) คงหลับหรอกละ

จันทร์หา กับพิชิตออกจากเวทีไป

สุทธิธรรม ยิ้มอย่างมีความหวัง วิ่งไปหรีปิดไฟ ย่องขึ้นบันไดไป

จันทร์หาเดินเข้ามา

จันทรา            คุณ

สุทธิธรรม        เฮ้ย

สุทธิธรรมวิ่งกลับไปโซฟา จัดโซฟาให้เรียบร้อย

จันทรา            คุณจะไปไหนหะคะ

สุทธิธรรม        อ้อ จะขึ้นไปเอาผ้าห่มหะสิ แล้วตีมหละ ลงมาทำอะไร

จันทรา            (เดินลงมาข้างล่าง) พอตีนี้กขึ้นได้ว่าตีม่นาจะโทร.บอกชาตรีเขาหน่อยว่าคีนนี้ไม่กลับบ้าน

สุทธิธรรม        ไม่ต้องโทร.หะรอก...(หัวเราะ)

จันทรา            ทำไมล่ะ

สุทธิธรรม        ชาตรีเขา...ไม่อยู่บ้านหะรอก

จันทรา            ตอนตีมออกจากบ้าน ยังนั่งดูบอลอยู่เลย

สุทธิธรรม        ตอนนีไม่อยู่แล้วละ

จันทรา            คุณรู้ได้ไง

สุทธิธรรม        คือ...

จันทรา            คุณรู้ได้ไงว่าชาตรีไม่อยู่บ้าน

สุทธิธรรม        เขา...เขาโทรมาบอกผมหะสิ

จันทรา            (ประหลาดใจ) โทร.มาหาคุณหะรอก

สุทธิธรรม        อ้อ ผมกึ่งเหมือนกันว่าชาตรีรู้เบอร์ผมได้ยังไง

จันทรา            แล้ว เขาโทรมาว่าไงบ้างหะคะ

สุทธิธรรม        ขอคุยกับตีมนะสิ

จันทรา            (ทันที) คุณไม่ได้บอกไซ้มัยว่าตีมอยู่นี่

สุทธิธรรม        เอ้า ก็ตอนเขาโทรมา ตีมไม่อยู่นี่ เขาคงโทรมาเฉยๆ ไม่คิดว่าจะเจอ

จันทรา            แล้วเค้าบอกอะไรรีเปล่า

สุทธิธรรม        อ้อ เขาบอกว่าเขาติดฝนอนอยู่

จันทรา            เหมือนเราเลย (เริ่มเดินกลับขึ้นข้างบน)

สุทธิธรรม        นั่นสิ บังเอิญจริงๆเลยเนอะ เขาติดฝนก็เลย...จะค้าง...ที่อื่น

จันทร์รา         ดีเลย จันทุกอย่างก็เรียบร้อย ไม่มีอะไรต้องเป็นห่วง

จันทร์รา รู้สึกพอใจกับสถานการณ์ทุกอย่าง เดินกลับขึ้นไปข้างบน

สุทธิธรรม        คินนี่ยังไม่ต้องห่วง พรุ่งนี้เช้าก็อีกเรื่องนึง (รอให้จันทร์รากลับเข้าห้องนอนไป แล้วย้อนขึ้น  
บันไดไปอีกครั้ง)

จันทร์รา กลับเข้ามาในเวที

จันทร์รา         คุณ!

สุทธิธรรม        เฮ้ย!

สุทธิธรรม เกือบตกบันไดอีกครั้ง เซไปเซมาเกือบไม่พ้นขอบบันได

จันทร์รา         โทรศัพท์ของติมรีปาว

สุทธิธรรม        จ๊ะ

จันทร์รา         (เป็นห่วง) ไม่ได้รับใช้มัย พอดีลืมไว้หะคะ

สุทธิธรรม        เปล่าจ๊ะ เขาวางไปก่อน

จันทร์รา         (ยิ้มอย่างมีความสุข) ดีแล้วล่ะคะ

จันทร์รา กลับเข้าไปทางห้องนอน

สุทธิธรรม แซงเติมที่ เลิกคิดแผนชั่ว เดินกลับไปโซฟาอย่างเหนื่อยอ่อน นอน ห่มผ้าห่ม  
แล้วปิดไฟที่โต๊ะข้างโซฟา

## ม่านปิด จบองก์ 1

## องก์ 2

ที่เดิมเช้าวันต่อมา

ม่านหน้าต่างยังเปิดอยู่ แต่เห็นแสงอาทิตย์ส่องลอดม่านออกมารำไร

ผ้าห่มปูนอนของสุทธิธรรมไม่ได้อยู่บนโซฟาแล้ว

เหมอมาลัยเดินเข้ามาทางโถงหน้าบ้าน วางกระเป๋าถือลง เดินไปเปิดม่านที่หน้าต่าง พายุฝนหยุดแล้ว  
แสงอาทิตย์ส่องเข้ามา

อาอิโกะซึ่งยังคงใส่ชุดเดิมอยู่วิ่งลงมา

เหมอมาลัยมองอาอิโกะด้วยความประหลาดใจ อาอิโกะเมื่อมองเห็นเหมอมาลัยก็หยุดนิ่ง ยิ้มอย่างดีใจสู้เสื่อ

#### ซีน 4 เหมอมาลัย อาอิโกะ สุทธิธรรม จันทรา พิชิต

อาอิโกะ อรุณสวัสดิ์จ๊ะ

เหมอมาลัย อ้อ จ๊ะสวัสดิ์จ๊ะ

อาอิโกะ พายุสงบแล้วนะ

เหมอมาลัย จ๊ะ

อาอิโกะเดินเข้าไปในครัว เหมอมาลัยยืนนิ่งอยู่กลางคิดว่า อีนางนี่เป็นใคร อาอิโกะยื่นหน้าเข้ามาจากห้องครัว

อาอิโกะ กาแฟมัย

เหมอมาลัย อ้อเอ่อ ไม่เป็นไรจ๊ะ เดี่ยวค่อยทานก็ได้

อาอิโกะ ทำงานเสร็จแล้วค่อยกินไข่มัยละ

เหมอมาลัย อ้อ จ๊ะ

อาอิโกะ อะโหน โอคเค๊า

อาอิโกะเดินเข้าไปในห้องครัว

เหมอมาลัยเดินไปที่บันได แต่เผชิญเห็นว่ากรอบรูปของสุทธิธรรมหายไป  
เลยก้มลงไปดูที่ถังขยะหีบกรอบรูปของสุทธิธรรมขึ้นมา ไม่เข้าใจว่าลงไปอยู่ในนั้นได้อย่างไร  
ใช้แขนเสื้อปิดฝุ่นที่ติดอยู่ แล้ววางกรอบรูปกลับที่เดิม

สุทธิธรรมเดินลงบันไดมาอย่างรวดเร็ว เขาสวมชุดอยู่กับบ้าน  
หยุดชะงักเมื่อมาเผชิญหน้ากับเหมอมาลัยที่กำลังประหลาดใจมาก



สุทธิธรรม อั้งไปชั่วครู่ งงว่าทำไมถึงถูกต้องว่า

สุทธิธรรม            ทำทางเจ็บบลุดดีใจนะที่ผมกลับบ้านเนี่ย น่าเสียดายเมื่อคืนเจ็บบไม่อยู่นี่

เหมอมาลย์            ทำไมหรอคะ เมื่อคืนมีอะไร

สุทธิธรรม            ถ้าเจ็บบอยู่ เจ็บบจะได้แนะนำไอเบ็อกนั่นให้ผมรู้จัก

เหมอมาลย์            ไอเบ็อก.....เบ็อกไหนหรอคะ

สุทธิธรรม            ก็ไอเบ็อกที่มาที่นี้เมื่อคืน

เหมอมาลย์            เจ็บบ.....เจ็บบไม่เห็นรู้เลยว่าจะมีคนมาที่นี้เมื่อคืน

สุทธิธรรม            น่านใจ ผมบอกแล้วว่าเจ็บบคงลืมแน่ๆ (เหลือบไปมองเหมอมาลย์)

มันก็เลยมาเสียเที่ยวเปล่าๆ

เหมอมาลย์            เสียเที่ยวหรอ

สุทธิธรรม            เอาเหอะ มันเล่าเรื่องเจ็บบกับมันให้ผมฟังหมดแล้ว

เหมอมาลย์            เรื่องเจ็บบกับมันหรอ

สุทธิธรรม            ไซ้ มันโยนรูปผมลงถังขยะไปก่อนที่มันจะเล่าด้วยนะ

เหมอมาลย์            สงสัยอยู่เหมือนกันว่าโยนลงไปได้ยังไง

สุทธิธรรม            มันแอบชอบอยู่ล่ะสิ ไซ้มัย

เหมอมาลย์            ไม่ได้ชอบเจ็บบอยู่นะ ไม่ใช่

สุทธิธรรม            (ยักษ์ไหล) เจ็บบน่าจะได้เจอนะ ใส่ทักซิโด้มาซะหรูเลย

เหมอมาลย์            (นึ๊กขำ) ว่าไงนะ

สุทธิธรรม            มันคงอยากให้เจ็บบชมว่าหล่อละ ยังไม่หมดนะ มันยังหน้าด้านมาบอกว่าถ้าผมทลิก  
ทางไปเมื่อไหร่ มันจะมาอยู่กับเจ็บบ

เหมอมาลย์            เจ็บบ เจ็บบชักไม่ค่อยแน่ใจว่าคุณพูดถึงใคร

สุทธิธรรม            อย่าบอกนะ ว่ามีไอหนุ่มใส่เสื้อทักซิโด้มาแอบชอบเจ็บบเป็นลิปๆคน

ไอหมอเนี่ยชื่อพิชิตเจอเจ็บบที่สนามสควอช

เหมอมาลย์            เจ็บบ.....เจ็บบนึ๊กไม่ออกเลย เขา....หน้าตาทำทางเป็นยังไงหรอ

สุทธิธรรม            เดี่ยวก็คงลงมาแล้ว ดูเอาเองแล้วกัน

เมอมาลย์            (ใจหาย) ย้อยเหวอ

สุทธิธรรม            ก็ยังอยู่นะสิ อยู่กันหมดแหละ เมื่อคืนมีคนมาหาเจี๊ยะบะเยอะเลย

เมอมาลย์            จริงเหวอ

สุทธิธรรม            นอกจากไอหมอนี่แล้ว เพื่อนเจี๊ยะบะก็มา

เมอมาลย์            เพื่อนเจี๊ยะบะหรือ

สุทธิธรรม            ตี๋มไง

เมอมาลย์            (ไ้ที่สุดขีด) ตี๋มมานี่เหวอ

สุทธิธรรม            ก็มานะ พวกผู้หญิงนี่เวลาเมื่อไหร่กัน นี่ฟังกันบ้างรีเปลา่ ตี๋มเขาก็มีลิมเหมือนกันว่าเมื่อคืนเจี๊ยะบะออกไปเดินแอโรบิก

(อาอิโกะเดินถือถ้วยกาแฟและจานใส่ขนมปังทานะยออกมาจากห้องครัว

(สุทธิธรรมตกใจยืนนิ่งไม่กระตุกกระตัก )

อาอิโกะ            โกะมาซงกาแฟแล้วก็ปังขนมปังนะคะ (เดินไปที่บันได ยิ้มให้สุทธิธรรม  
 เอาไปทานที่ห้องนอนนะ (หยุดเดิน หันกลับมามองที่เมอมาลย์) ในครัวเสร็จแล้วนะ  
 ป้าสะอั้งเริ่มเคลียได้เลยจ๊ะ

( อาอิโกะขึ้นไปข้างบน นายเข้าไปในห้องนอน)

( หยุดนิ่งชั่วคราว สุทธิธรรมขีด เมอมาลย์ขีดเหมือนกัน )

เมอมาลย์            ทำแบบนี้ได้ยังไง

สุทธิธรรม            ให้ผมอธิบายก่อน

เมอมาลย์            มาหาว่าเจี๊ยะบะหน้าตาเหมือนป้าสะอั้งได้ยังไง

สุทธิธรรม            (หัวเราะแบบเครียดๆ) ไม่หรอกจ๊ะ เค้าคงไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นหรอกจ๊ะ  
 เค้าไม่รู้ซะด้วยซ้ำว่าหน้าตาป้าสะอั้งเป็นยังไง

เมอมาลย์            (เยือกเย็น) เพื่อนคุณเหวอ

สุทธิธรรม            หือ.....ว่าไงนะ

เมอมาลย์            ก็ทำท่าทางเหมือนมาที่นี้บ่อย เจี๊ยะบะก็เลยสรุปว่าคงจะรู้จักคนที่อยู่บ้านนี้นะสิ

สุทธิธรรม            เปล่าจ๊ะ เปล่า เขา.....โตเมื่อนอกกะจ๊ะ ก็เลยไม่ค่อยจะมีมารยาทเหมือนเราคนไทย  
 เขาเป็นกันเองง่ายๆ สบายๆนะจ๊ะ

เณรมาลัย            กะหรีเหรอ

สุทธิธรรม            ไมใช่

เณรมาลัย            เอาละ สุทธิ อีนี้เป็นใคร แล้วมาทำหอยอะไรในห้องนอนของเรา

สุทธิธรรม            เมื่อคืนเขา...เขาค้างที่นั่นะจ๊ะ

เณรมาลัย            ไม่บอกก็รู้แล้ว มาค้างทำไมไม่ทราบ

สุทธิธรรม            ก็ผมชวนเขามาค้างเองแหละ

เณรมาลัย            ก็แหล่งละสิ

สุทธิธรรม            ไมใช่ะไมใช่ ไมใช่ออย่างนั้น

เณรมาลัย            เอาละนะสุทธิ ไม่ว่าอีนี้เป็นใคร เจ็บว่า มันก็ไม่ควรจะมากินขนนปังบนเตียงเดียว  
 เศษขนมปังก็ได้กระจายเลอะเทอะกันพอดี

สุทธิธรรม            จ๊ะ ไซ้จ๊ะ เดี่ยวผมจะขึ้นไปบอกให้ณะ (ขยับจะเดินไปทันที)

เณรมาลัย            ชื่ออะไรนะ

สุทธิธรรม            (หยุดทันที) ว่าไฉนจ๊ะ

เณรมาลัย            ชื่อแซ่ล่ะมีมัย

สุทธิธรรม            อ้อ มีสิ เอ่อ อา อาอิโกะไรซักอย่างเนี่ยละ

เณรมาลัย            มันเป็นใคร

สุทธิธรรม            ก็...แม่บ้าน คนใหม่ไงจ๊ะ

เณรมาลัย            ไม่ยกัรู้ว่าป่าสะอั้งเล็กทำแล้ว

สุทธิธรรม            โธ่ เจ็บก็รู้ที่จ๊ะว่าป่าแกะสุขภาพไม่ค่อยดี ทำข้างบนไม่ค่อยจะไหวแล้ว กว่าจะทำ  
 ข้างล่างเสร็จก็หมดเวลากันพอดี แล้วตอนที่เดินขึ้นบันไดนะ สงสารแกออก ให้อาอิโกะเขาทำข้างบนแทนดีกว่า

เณรมาลัย            อ้อ แม่บ้าน แล้วเมื่อคืนอาอิโกะมาอยู่ที่นี่ได้ยังไงละ

สุทธิธรรม            (ชักแม่น้ำทั้งห้า) อ้อ ก็เขาติดฝนนะจ๊ะ

เณรมาลัย            เหมือนเราสองคนเลยนะ

สุธิธรรม            ไข่จะ พอดีเขาผานมาแถวนี้พอดีก็เลย ก็เลยกดออก.....  
 เอมมาลัย            แล้วคุณก็ลากเข้าบ้านมาเลย  
 สุธิธรรม            แล้วผมก็ลากเข้าบ้านมาเลย ไม่ใช่ ผมไม่ได้ลาก เขาเดินเข้ามาเอง ผนตกหนักอยู่ขนาดนี้  
 จะให้ตากผนอยู่ได้ยังไง หัวตกกันกันพอดี  
 เอมมาลัย            พอเข้าบ้านแล้ว ยังไงต่อ  
 สุธิธรรม            อ้อ ก็ไม่มีอะไรหรอกจ๊ะ  
 เอมมาลัย            ไม่เชื่อ  
 สุธิธรรม            ก็.....นั่งคุยกันธรรมดาเนะจ๊ะ คุยกันไปเรื่อยๆ อันที่จริงเค้าก็คุยกันสนุกเหมือนกันนะ.....  
 เอมมาลัย            แบบนี้ใช่ไหม “หนูชื่ออาอิโกะคะ กำลังหางานทำเป็นแม่บ้านทำความสะอาดเฉพาะ  
 ห้องนอนคะ”  
 สุธิธรรม            ไม่ใช่จ๊ะ ไม่ใช่ (หัวเราะแบบเครียดๆ) โกะเขาไม่ได้.....ไม่ได้พูดออกมาตรงๆอย่างงั้นหรอก  
 จ๊ะ คุยกันไปคุยกันมาตั้งนานถึงจะรู้ว่าเขาเป็นแม่บ้าน นะจ๊ะ  
 เอมมาลัย            คุณก็เลยบอกว่า “แหม่ พอดีเลย ผมกำลังจะหาคนมาช่วยป้าสะอั้งอยู่เหมือนกัน เริ่มงาน  
 ข้างบนเลยไหมจ๊ะ”  
 สุธิธรรมเริ่มเห็นแล้วว่างานนี้ไม่รอดแน่ สายหัว  
 สุธิธรรม            ผมผิดเอง  
 เอมมาลัย            ขนาดนี้ไม่เรียกว่าผิดก็บ้าแล้วละ  
 สุธิธรรม            ผมพลาดไปแล้ว  
 เอมมาลัย            แหงล่ะ  
 สุธิธรรม            ผมคงใจดีเกินไป.....ใจดี หูเบา  
 เอมมาลัย            แล้วก็หน้าหม้อ  
 สุธิธรรม            เสียผมไปไล่เขาเอง ผมจะบอกว่าเราจะให้โอกาสป้าสะอั้งแกลองทำความสะอาดบันไดอีก  
 ที่ (เริ่มออกเดิน)  
 เอมมาลัย            ดูที่นอนด้วยล่ะ  
 สุธิธรรม            ว่าไงนะ

เหมอมาลัย            ดูว่ามีเศษขนมปังรีป่าว

สุทธิธรรม            อ้อ อ้อ จ๊ะ (ชวนคุย) แอโรบิกสนุกมั๊ยเมื่อวาน (สุทธิธรรมเห็นเหมอมาลัยทำหน้าเครียด)  
อ้อ เตี่ยวค่อยคุยเรื่องแอโรบิกละกันนะจ๊ะ.....(เดินขึ้นม้านโดออกจากเวทีไป)

ประตูหน้าปิดตั้งโครม จันทราเดินเข้ามาทางโถงหน้าบ้าน เธอใส่ชุดลำลอง ถู้อ้อมมาด้วย

เหมอมาลัยประหลาดใจ รีบเดินไปหาจันทราทันที

เหมอมาลัย            นี่กว่าเธอกลับไปแล้ว เห็นรถไม่ได้จอดอยู่

จันทรา                เพิ่งไปเอามาเนี่ย

เหมอมาลัย            ว่าไงนะ

จันทรา                เมื่อคืนจอดรถไว้ข้างถนน

เหมอมาลัย            แล้วออกทำอะไรข้างนอกล่ะ

จันทรา                ผิวเธอกลับบ้านมานะสิ

เหมอมาลัย            รู้แล้ว เมื่อกี้ขึ้นเจอแล้ว

จันทรา                ฉันกับพิชิตพยายามจะขับรถออกไปที่อื่น แต่พายุลงหนักมากเลยต้องกลับมาที่นี่ใหม่

เหมอมาลัย            (เหลียวมองไปทางบันได) ฉันไม่นึกเลยว่าเขาจะกลับมาบ้าน นึกว่าจะไปโตเกียวแล้วซะอีก  
เธอคงตกใจแย่เลยสิ

จันทรา                ตกใจสิยะ

เหมอมาลัย            ฉันนึกว่าทุกอย่างจะเป็นไปตามแผน ฉันโทร.มา ก็เห็นโทรศัพท์ตั้งสี่ครั้งแล้วไม่มีคนรับ

จันทรา                อ้อได้ยินแล้วล่ะ

เหมอมาลัย            พอไม่มีคนรับ ฉันก็นึกว่าเรียบบร้อยกันไปแล้ว ฉันก็เลยไปนอนบ้านเพื่อน

จันทรา                (เศร้า) ไม่ได้เป็นไปตามแผนเลย.....

เหมอมาลัย            ก็ใช่ ก็ยังดีที่สุทธิไม่ได้กลับมาตอนที่เธอกับพิชิต.....

จันทรา                ใช่ โชคดีไป พิชิตก็ดันธรรมะธัมโม เลยไม่ได้ทำอะไรกันสักที

เหมอมาลัย            ขนาดตี้มแฮมเปญไปแล้วเนี่ยนะ

จันทรา                แฮมเปญนะเขาไม่ยอกตี้ม แล้วก็ไม่ได้ตี้มด้วย หายไปไหนแล้วก็ไม่รู้

ณอมมาลย์           ว่าไงนะ  
จันทรา               กินเบียร์ไปกระป๋องเดียวเอง  
ณอมมาลย์           แล้วทำอะไรกันงั้นล่ะ  
จันทรา               ไม่ได้ทำอะไรเลย ดันลืมหองซะอีก  
ณอมมาลย์           นั่นแน่ ไปลองเปิดดูแล้วละสิ  
จันทรา               ก็คิดหน่อยนะ (เซ็ง) ว่าแล้วฉันทำอะไรแบบนี้ไม่เป็นหรอก ไม่ได้เรื่องเลย พอกันที

(จันทราเดินไปที่โถงทางเข้าบ้าน วางร่ม แล้วกลับเข้ามา)

ณอมมาลย์           เมื่อคืนคงอยู่กันเต็มบ้านเลยละสิ มีเธอ พิซิท ผัวฉัน แล้วก็แม่บ้านคนใหม่  
จันทรา               อ้อ เจอแม่นั่นแล้วเหรอ  
ณอมมาลย์           (ยิ้ม) ย่ะ ฉันเจอแล้ว เธอรู้มั๊ยเมื่อคืนเจ้าหล่อนนอนเตียงใคร เตียงฉันกับผัวจ๊ะ!  
จันทรา               แต่ผัวเธอไม่ได้นอนด้วยนะ!  
ณอมมาลย์           ก็ต้องขึ้นไปนอนด้วยสิ  
จันทรา               สุทธิธรรมเขานอนโซฟา  
ณอมมาลย์           อมพระมาพูดกับฉันก็ไม่เชื่อหรอก ทำไมต้องมานอนโซฟาด้วย มีห้องนอนตั้งสี่ห้องไปนอน  
ห้องที่เหลือก็ได้นี้  
จันทรา               เขาบอกว่าเต็ม  
ณอมมาลย์           เต็มได้ไง  
จันทรา               เขาบอกว่ามีแต่หนังสือพิมพ์ วารสาร นิตยสารเก๋ๆเต็มห้องไปหมด วันอังคารนี้เขาว่าจะ  
เอาไปขายซะที  
ณอมมาลย์           ขายไปตั้งแต่อาทิตย์ที่แล้วนี่  
จันทรา               คงลืมนไปแล้วมั้ง  
ณอมมาลย์           เค้าไม่ใช่คนขี้ลืมนะ  
จันทรา               เอาเถอะ ยังไงก็มีเรื่องติดอยู่เรื่องนึง  
ณอมมาลย์           (สงสัย) มีด้วยเหรอ

จันทร์หา มีสิ สุทธิธรรมไม่รู้ว่าคุณเป็นคนนัดพิชิตมาเจอที่นี่

เหมอมาลัย อ้อม เขานึกว่าคุณเป็นคนนัด

(พิชิตเดินลงบันไดมา ใส่เสื้อคลุมนอนของสุทธิธรรมทับเสื้อกับกางเกงตัวเมื่อวาน)

พิชิต ผนหยุดแล้วหนีซะ สบายจริงๆ เมื่อคืนผมหลับเป็นตายเลย

จันทร์หา (เบาๆ) ตายซะได้ก็ดี

เหมอมาลัย (ป้องปากพูดกับจันทร์หา) มีน้ำถึงไม่เปิดล็อคห้องให้เธอเข้า

พิชิต (เห็นเหมอมาลัย) อ้อย โทษทีอะ ผมไม่รู้ว่ามีแขก (พยายามจัดแต่งเสื้อคลุมนอนให้ดูสุภาพ)  
มาทานกาแฟกินหอรอะ

เหมอมาลัย (งง) ว่าไฉนะ พี่.....

พิชิต เห็นพี่ตี๋บอกว่าเพื่อนบ้านแถวๆนี้เป็นกันเองดี ผมพิชิตครับ ผมเป็นรุ่นน้องพี่ตี๋ (จะยกมือไหว้แต่กลัวเสื้อคลุมจะเปิด เลยยกมือได้ข้างเดียว)

จันทร์หา ขอโทษที เสียมารยาทจริงๆฉัน ลืมแนะนำ นี่พี่เจี๊ยบนะ

พิชิต อ้อ พี่เจี๊ยบหอรอะ เห็นเมื่อคืนเขาคุยกันแต่เรื่องพี่

เหมอมาลัย ขนาดนั้นเลยหอรอะ

พิชิต บ้านที่อยู่แถวนี้หอรอะ

เหมอมาลัย อ้อ พี่.....

จันทร์หา (หันที) ไซ้จ๊ะ สุดชอยนี่เอง

เหมอมาลัย อ้อ ไซ้จ๊ะ พี่มาหาตี๋มาบอยนะจ๊ะ มาบอยซะจนบางทีรู้สึกว่าคุณนี่บ้านพี่เอง

(เหมอมาลัยกับจันทร์หาหัวเราะ)

พิชิต ผมมาหาพี่ตี๋มีนะฮะ

เหมอมาลัย อ้อ หอรอะ (กับจันทร์หา) ไม่เห็นเล่าให้ฟังเลย

พิชิต พอนายสุทธิธรรมกลับมา ผมตกใจแทบแย่

เหมอมาลัย เข้าใจ เข้าใจ

พิชิต ที่จริงเขาต้องไปโตเกียวแล้ว

เมอมาลย์            ไข่จ๊ะ  
 พิชิต                ยังกล้าเสนอหน้ามาที่นี้อีกนะ แต่ยังไงก็คงอยู่นี้อีกไม่นานแล้วละฮะ.....  
 เมอมาลย์            (ไม่ได้คิดอะไร) เหรอจ๊ะ เขาไม่เคยพูดเรื่องย้ายบ้านให้พี่ฟังเลยนะ  
 จันทรา                (ส่งสายตาให้เมอมาลย์) โธ่ สุทธิธรรมคงไม่อยากเล่าให้พี่ฟังหรอก  
 เมอมาลย์            (นึกขึ้นได้) อ้อ เออ จริงสินะ  
 พิชิต                ผมไม่อยากให้พี่ต้องอยู่บ้านเดียวกับไอ้นั้นฮะ  
 เมอมาลย์            ไอ้นั้นนะ ไอ้ไหนจ๊ะ  
 พิชิต                ไอ้สุทธิธรรม  
 เมอมาลย์            อ้อ สุทธินะ เหรอ ไม่หรอกจ๊ะ  
 พิชิต                พอดีฝนตกหนักมาก เรามองทางไม่เห็น ขับรถต่อไม่ไหว  
 เมอมาลย์            ช่วงมันเถอะจ๊ะ คราวหน้าลองใหม่ก็ได้ ยืมบ้านพี่อีกก็ได้นะ  
 (จันทราส่งสายตาให้เมอมาลย์)  
 พิชิต                บ้านพี่เหรอฮะ  
 เมอมาลย์            (รีบพูด) เอ่อจ๊ะ ถัดไปจากบ้านนี้สองสามหลังเอง  
 พิชิตยังงอยู่  
 สุทธิธรรมวิ่งลงบันไดมา หยุคชะงักเมื่อเห็นทุกคน  
 พิชิตจ้องสุทธิธรรมด้วยสายตาทหาเรื่องเต็มที เมอมาลย์ก็เหมือนกัน  
 เมอมาลย์            เอ้า กลับไปรียังละคะ  
 สุทธิธรรม            (ความคิดไม่ต่อเนื่อง) ใครเหรอ  
 เมอมาลย์            “นั่งแม่บ้าน” นะ  
 สุทธิธรรม            เขาไม่ยอมใส่เสื้อผ้าหะสิ  
 (จันทรากับเมอมาลย์มองหน้ากัน หน้าตาตื่น)  
 จันทรา                (พร้อมกัน) พิชิตไปหาอะไรทานกันดีกว่า  
 เมอมาลย์            (พร้อมกัน) พิชิตไปหาอะไรทานกันดีกว่า

พิชิต                    อ้อ เอ่อ กาแฟสักแก้วก็พอฮะ

จันทร์ภา               (เดินไปหาพิชิต เซียร์แซกเต็มที) ไข่เจียว ไข่ดาว ไข่ต้ม ไข่ตุ๋น มีทุกอย่าง ตามพี่มา

จันทร์ภาจูงพิชิตออกไปทางห้องครัว พิชิตหันกลับมาองสุทธิธรรมด้วยสายตาแข็งกร้าว

จันทร์ภาหน้าตาตื่น ลากพิชิตเข้าห้องครัวไป ปิดประตูครัวทันที

สุทธิธรรม             (ยิ้มอย่างเศร้าๆ) ไฉนตอนนี้ท่าทางจะเกลียดผมจริงๆ

เหมอมาลัย           (อย่างเย็นชา) ไม่ใช่คนเดียวหรอกที่เกลียดคุณนะ !

สุทธิธรรม             (โกรธนิดๆ) ไฉนคนถ้อย ไร้มารยาท แต่เจ็บบก็คงจะรู้อยู่แล้วมั้ง สนิทกับมันขนาดนี้แล้วนี่

เหมอมาลัย           อะไรอีกล่ะ

สุทธิธรรม             ก็เรื่องเจ็บบกับมันไง

เหมอมาลัย           สุทธิ เรื่องนี้เจ็บบอธิบาย....

สุทธิธรรม             ไม่ต้องหรอกจ๊ะ ไม่ต้องเล่ารายละเอียดหรอก (เสียใจ) ผม...ผมก็เสียใจเหมือนกัน ผมไม่นึก  
เลยว่าจะชวนผู้ชายอื่นมาทานข้าวบ้านเราตอนผมไปทำงานอาบเหงื่อต่างน้ำที่โตเกียว (เสียใจ ทรวดตัวลง  
นั่งที่โซฟา)

เหมอมาลัย           ไม่ใช่อย่างงั้นนะ

สุทธิธรรม             ผมดูแลเจ็บบดีรีเปล่า

เหมอมาลัย           ว่าไงนะ

สุทธิธรรม             โดยรวมๆแล้วนะ

เหมอมาลัย           ก็ดีนี่คะ ทำไมเหรอ

สุทธิธรรม             พิชิตมันบอกว่า เจ็บบกลัวผมจะแย่

เหมอมาลัย           (ยิ้มอย่างอบอุ่น) ไม่หรอกคะคุณ

สุทธิธรรม             ก็ดี งั้นไม่เป็นไร

เหมอมาลัย           สุทธิกลัวเจ็บบรีเปล่า

สุทธิธรรม             (ยิ้มอย่างอบอุ่น) ไม่หรอกจ๊ะที่รักอะ

เหมอมาลัย           เหรอ งั้นเริ่มกลัวได้แล้วละ

สุทธิธรรม           ทำไมเธอ  
 เอมมาลย์           คิดว่าเจี๊ยบจะชื่อเธอว่าอยู่ดี ๆ นังแม่บ้านจะโผล่มากลางพายุนะ  
 สุทธิธรรม           นังแม่บ้านนั่น อ้อ อออิโกะ  
 เอมมาลย์           ปานนี้มันเสร็จหรือยัง  
 สุทธิธรรม           ยังจ๊ะ.....เฮ้ พุดถึงอะไรนะ  
 เอมมาลย์           ขนมปัง...มันกินเสร็จหรือยัง  
 สุทธิธรรม           งั้นผมขึ้นไปดูให้

สุทธิธรรมขึ้นบันไดไปห้องนอนข้างบน ออกจากเวทีไป

เอมมาลย์เดินปทางห้องครัว เหลือบไปเห็นช่อดอกไม้ของชาตรีวางอยู่บนโต๊ะข้างโซฟา

เอมมาลย์ง หยิบขึ้นมาดู ยักไหล่ แล้วถือดอกไม้เข้าไปในห้องครัว

สุทธิธรรมแอบกลับเข้ามา ย่องลงบันไดมา แล้วเดินไปที่โถงหน้าบ้าน สักครู่หนึ่งเดินถือ เสื้อกันฝนกลับมา เดินไปที่บันได

### ซีน 5 เอมมาลย์ อออิโกะ สุทธิธรรม จันทรา พิชิต ชาตรี

เอมมาลย์เดินกลับเข้ามาจากห้องครัว ถือแจกันใส่ดอกไม้ของชาตรีมาด้วย

สุทธิธรรมตกใจ จับเสื้อกันฝนยัดเสื้อ ดูเหมือนเลี้ยงพุง เอมมาลย์เห็นสุทธิธรรม

สุทธิธรรมยิ้มหน้าเจื่อนๆ พยายามจะซ่อนไม่ให้เอมมาลย์เห็นเสื้อกันฝนที่ตุงๆอยู่ รีบวิ่งขึ้นบันไดไป เอมมาลย์งวางแจกันดอกไม้ลง แล้วเดินกลับเข้าไปในห้องครัว ปิดประตูครัว

ชาตรีเดินออกจากห้องนอนมาที่บันได กำลังใส่สูททับเสื้อ และกางเกงบ็อกเซอร์ ชาตรีเดินลงบันไดมา ท่าทางไม่ค่อยมั่นใจเพราะบ้านนี้มีแต่เรื่องพิลึกๆ เอามือจับเสื้อสูทให้กระชับกับตัวอยู่ตลอดเวลา มองไปรอบๆ ไม่รู้ว่าจะไปทางไหนดี ชาตรีเข้าใจว่าบ้านนี้มีแต่เขา สุทธิธรรม แล้วยัง แม่บ้านสาวขาสวย

พิชิตเดินถือถาดเล็กๆออกมาจากห้องครัว

พิชิตจะเดินไปที่ห้องอาหาร หยุดชะงักเมื่อเจอชาตรี ทั้งองพิจารณาซึ่งกันและกันไม่พูดไม่จาอย่าสักครู่หนึ่ง ชาตรีย่อเข้าพยายามจะดึงเสื้อสูทมาปิดขา พิชิตถือถาดไว้ข้างหลัง

พิชิต (หลังจากที่เงยบอยู่นาน) มาเก็บจานไปล้างนะฮะ

ชาตรี อ้อ

พิชิต ตั้งแต่เมื่อคืนนะฮะ ทานสปาเก็ตตี้ปลาเค็มกัน

ชาตรี เหรอ (พยักหน้า) ดีมาก....

พิชิตเดินต่อไปทางห้องอาหาร แล้วหันกลับมาหาชาตรี

พิชิต มีคน.....ต่อนรีปรียัง

ชาตรี ว่าไงนะ

พิชิต คือว่า...มีคนทราบรีเปล่าว่าคุณมาที่นี่

ชาตรี อ้อ มีสิ มี

พิชิต ใครเหรอ

ชาตรี สุขุทธิธรรม

พิชิต พี่รู้จักนายสุขุทธิธรรมด้วยเหรอ

ชาตรี ก็เคยเจอกันนะ ผมก็ไม่นึกเหมือนกันว่าเขาจะอยู่บ้าน

พิชิต ผมก็เหมือนกัน (กระซิบ) ผมทนแหม่งไม่ได้จริงๆ

ชาตรี ท่าทางเขาก็ดีนี้ จะให้ทำอาหารเข้าไปเสิร์ฟพีในห้องเลย

พิชิต (จ้องหน้าชาตรีด้วยความประหลาดใจ) หมายความว่าเพื่ออยู่ที่ตั้งคืนเหรอ

ชาตรี ปิดโถ่ ถ้าเพิ่งมาก็คงไม่ล่อนจ้อนอยู่อย่างงี้เหรอ (หัวเราะ มองลงไปดูขาตัวเอง)

น้องชายก็คงไม่ได้มาชุดนี้เหมือนกัน

พิชิต เปล่าฮะ ผมใส่ทักษิโด้มาทานข้าวเย็น

ชาตรี อ้อ

หยุดไปชั่วขณะ ทั้งคู่ง่วงสุดขีด

พิชิต กาแฟหน่อยมัยฮะ

ชาตรี                   มีน้ำแล้วหรือ

พิชิต                   ว่าไงนะ

ชาตรี                   เมื่อคืนไม่มีน้ำ

พิชิต                   หรืออะ

ชาตรี                   ใช่ ฝนตกหนัก ระบายเลยปิดน้ำ

พิชิต                   เข้านี้มีน้ำแล้วละอะ กาแฟก็มี

ชาตรี                   (เดินไปดูแจกันดอกไม้) เอ้อ ใช่ ในนี้ยังมีเลย

ชาตรี                   (มองดอกไม้ใกล้ๆ) ค่อยยังชั่วหน่อย เมื่อคืนนี้แทบแะ

พิชิต                   พี่เอาดอกไม้มาหรืออะ

ชาตรี                   ใช่

พิชิต                   พี่เอาดอกไม้มาให้คุณสุทธิธรรมหรืออะ

ชาตรี                   ไม่ใช่ ไม่ได้ให้คุณสุทธิธรรม คือพอดีผมไปเจอคุณลุงคนนึงนะที่สี่แยก ขายดอกไม้อยู่กลาง  
 ฝนก็.....พยายามจะขายให้หมดนะ ลุงแกลดราคาให้ผมนะ แล้วน้องชายล่ะรู้ว่าสุทธิธรรมไม่อยู่

พิชิต                   อ้อ เปล่าอะ ผมมาทานกับภรรยาเขา

ชาตรี                   (ตกใจ) ภรรยาสุทธิธรรมนะหรือ

พิชิต                   อะ ก็ที่จริงคุณสุทธิธรรมต้องไป

ชาตรี                   โตเกียว

พิชิต                   อะ

ชาตรี                   แต่พอดีได้ฝุ่นเข้า

พิชิต                   อะ เราสามคนก็เลยต้องนอนที่นี่

ชาตรี                   อ้อหรือ.....ไม่เคยรู้มาก่อนเลยนะเนี่ย

หยุดชั่วคราว

พิชิต                   (ง) แล้วพี่น้องที่ไหนละอะ (คิดพิเรนขึ้นมา) ไม่ได้นอนกับแม่บ้านใช้มัยพี่

ชาตรี                   เปล่า ผมนอนข้างห้องด้านนอก

พิชิต                   ด้านนอกเธอ  
ชาตรี                   ใช่  
พิชิต                   (นึกขึ้นได้) แล้วหนังสือล่ะ  
ชาตรี                   ว่าไงนะ  
พิชิต                   ก็หนังสือพิมพ์ วารสาร นิตยสารเก่าๆ อะไรทำนองนั้นนะฮะ  
ชาตรี                   พูดเรื่องอะไรเนี่ย  
พิชิต                   อย่าบอกนะว่ามีคนมาขนหนังสือไปตอนที่พี่หลับ  
ชาตรี                   (คิดว่าพิชิตบ้า) พี่ชอกกาแฟสักแก้วดีกว่า.....  
พิชิต                   อ้อ เอาสิฮะ ห้องครัวอยู่ทางนั้น ผมไปเก็บจานก่อน เดี๋ยวตามไปฮะ

พิชิตเดินเข้าไปในห้องอาหาร

ชาตรียังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม รู้สึกสนุก มองตามพิชิตไป

เมื่อมาลย์เดินถือถ้วยกาแฟออกมาจากห้องครัว ปิดประตูครัว เห็นชาตรี ตกใจ

เมื่อมาลย์           ชาตรี  
ชาตรี               เจ๊ียบ  
เมื่อมาลย์           มาทำอะไรที่นี่  
ชาตรี               (ยิ้มอย่างหน้าตาขื่นบาน) เพิ่งตื่นนะจ๊ะ วันนี้อากาศดีจัง  
เมื่อมาลย์           (ใจหาย) ชาตรี...คุณอยู่ที่นี้ทั้งคืนเลยเหรอ  
ชาตรี               ใช่จ๊ะ ก็ฝนตกหนักมากนี่จ๊ะ  
เมื่อมาลย์           แล้วทำไมต้องมานี่ด้วยล่ะ  
ชาตรี               ก็มาหาเจ๊ียบไง.....(ยิ้มให้เมื่อมาลย์ด้วยความอบอุ่น)

เมื่อมาลย์มองไปทางห้องครัวด้วยความกังวล เดินเข้าไปใกล้ๆชาตรี พูดเบาๆแต่ใส่อารมณ์เต็มที่

เมื่อมาลย์           ที่รักขา วันศุกร์นะเจ๊ียบต้นแอโรบิกนะ นึกว่าเคยบอกคุณแล้วซะอีก  
ชาตรี               ผมคงลืมไปนะ  
เมื่อมาลย์           แล้วเขาว่าไงบ้าง

ชาตรี ไครหรือ

เหมอมาลัย สุทธินะ คุณเจอสุทธิแล้วละสิ

ชาตรี อ้อ เจอแล้ว ผมก็ตกใจเหมือนกัน ก็นี่กว่าเขาบินไปโตเกียวแล้ว

เหมอมาลัย แล้วสุทธิว่าไงมั่ง

ชาตรี เขาให้ผมค้างที่นี่ เพราะฝนตกหนักนะ

เหมอมาลัย แล้วบอกรีเปล่าว่าคุณเป็นใคร

ชาตรี (หัวเราะ) ก็ต้องบอกสิจ๊ะ

เหมอมาลัย สุทธิเขาถามรีเปล่าว่าคุณมาทำอะไรที่นี่

ชาตรี เปล่านี้ เขากำลังยุ่งเรื่องอื่นอยู่มั่ง (ยื่นหน้ามากระซิบ) ใส่เสื้อยักกลับด้านเลย (หัวเราะเบา)

เหมอมาลัย ว่าแต่ชาตรีมาทำอะไรที่นี่ละ

ชาตรี เอาดอกไม้ให้เจี๊ยบนะสิจ๊ะ

เหมอมาลัย (ด้วยความอบอุ่น) โธ...น่ารักจัง (มองสำรวจไปรอบๆอย่างรวดเร็วแล้วหอมแก้มชาตรีหนึ่งที)

ชาตรี นี่ไงจ๊ะ (เดินไปที่แจกันดอกไม้)

เหมอมาลัย ก็สงสัยอยู่

ชาตรี เมื่อคืนก็ซ่าเหมือนกัน แต่ตอนนี้ดีขึ้นหน่อยแล้ว โชคดีที่ประปาปล่อยน้ำแล้ว

เหมอมาลัย (งง) ว่าไงนะ

ชาตรี ก็พายุสงบแล้วนี่

เหมอมาลัยมองไปทางห้องครัวด้วยสีหน้ากังวลอีกครั้ง แล้วพาชาตรีเดินห่างจากห้องครัวไปอีก คนอื่นจะได้ไม่ได้ยินที่คุยกัน

เหมอมาลัย ชาตรี....ขอบคุณมากนะคะที่อุส่าห์ซื้อดอกไม้มาให้...

ชาตรี อ้อ สองร้อยเองจ๊ะ

เหมอมาลัย แต่ไม่น่าเอามาที่นี่เลย สามี่เจี๊ยบอยู่นี่นะ

ชาตรี พอดีผมไปเจอคุณลุงคนนึงอยู่ ที่สี่แยกแกขายดอกไม้อยู่ พยายามจะขายให้หมดนะ ผมก็  
เล่าให้สุทธิธรรมเขาฟังเหมือนกัน

เหมอมาลัย ชาตรี คุณไม่ได้บอกสุทธิธรรมี่ว่าเอาดอกไม้นี้มาให้เจียบ

ชาตรี เปล่าจ๊ะ

เหมอมาลัย ค่อยยังชั่ว! กลัวสุทธิเขาจะสงสัยนะ

ชาตรี ไม่หรอก ผมว่าเขาสนใจแต่เรื่อง แม่บ้านนะ

เหมอมาลัย อ้อ นังนั่น

ชาตรี อ้าว เจอแล้วหรือ

เหมอมาลัย เจอแล้ว

ชาตรี (รำพึงรำพัน) สงสารนะ อดไปเยี่ยมแม่ที่โตเกียว.... (นั่งลงบนโซฟา คิดเรื่องแม่ของอาอิโกะ)

เหมอมาลัยมองไปทางบันไดด้วยสายตากังวล แล้วนั่งลงข้างๆชาตรี

เหมอมาลัย ทีหลังจะมานี้ก็บอกเจียบก่อนสิ....

ชาตรี แหม..ก็สุทธิธรรมไปโตเกียว แล้วตี๋มไปงานเลี้ยงรุ่น จังหะตีขนาดนี้ ผมก็ต้องมาหาเจียบนะ  
สิ

เหมอมาลัย ทำไมไม่โทร.มาก่อนแบบทุกครั้งละ

ชาตรี ก็อยาก surprise เจียบนะ

เหมอมาลัย (เสียดาย)ถ้าชาตรีอยู่บ้านซะก็ดี

ชาตรี ทำไมหรือ

เหมอมาลัย ก็เมื่อคืนเนี่ย เจียบไม่ได้ไปแอโรบิกหรือ เจียบไปหาคุณที่บ้าน

ชาตรี (ไม่ยอมเชื่อ จ้องหน้าเหมอมาลัย) ถามจริง

เหมอมาลัย เอ้า ก็สุทธิไปโตเกียว แล้วตี๋ม..ก็อยู่ไหนสักที่ จังหะตีขนาดนี้ เจียบก็ต้องไปหาคุณนะสิเจียบ  
เอากุญแจสำรองที่คุณซ่อนไว้ในกระถางต้นไม้เปิดประตูเข้าบ้านไป

ชาตรี แล้วก็ไมเจอผม

เหมอมาลัย ไซ้

ชาตรี โธ่เอ๊ย...

เมอมาลย์ เจ็บก็เลยนอนบ้านคุณ

ชาตรี แล้วผมก็นอนบ้านเจ็บ

เมอมาลย์ (พร้อมกันด้วยความเสียดาย) อดเลยยย...

ชาตรี อดเลยยยย..

พิชิตเดินกลับเข้ามาจากห้องอาหาร ถู้อาตไ้จงานอาหารเหลือจากเมื่อคืนมาด้วย

พิชิต เอ้า ดีเลย พี่เจ็บคอยดูแลพี่(หัวเราะเบาๆ)คนแถวนี้นิสัยดีจริงๆ

เมอมาลย์ (เสียวๆอยู่) สองคนนี่เคยเจอกันแล้วหรือ

พิชิต อ้อ ฮะ พี่เจอเมื่อคืนนี่เอง ได้คุยกันแป๊บนึง

เมอมาลย์ (เดินไปหาพิชิตทันที) เอาไปไว้ในห้องครัวเถอะ ชาตรีคงไม่อยากดูเศษสปาเก็ตตี้ตอนกิน  
กาแฟหรือ(ดันพิชิตไปทางห้องครัว)

เมอมาลย์ดันพิชิตเข้าไปในห้องครัว แล้วปิดประตู

ชาตรี ไม่เข้าใจจริงๆว่าเจ็บชวนเขามากินข้าวเย็นทำไม

เมอมาลย์ เจ็บเปล่านะ เมื่อคืนเจ็บไม่ได้กลับบ้าน แล้วจะชวนใครมากินข้าวเย็นทำไม

ชาตรี อ้าว ก็พิชิตเขามานี่....

เมอมาลย์ แล้วไง...

ชาตรี ก็คงคิดว่าน่าจะได้อินข้าวกับใครสักคน

เมอมาลย์ ไม่ใช่เจ็บละกัน (เดินไปหาชาตรี) นี่ ฝนหยุดแล้ว คุณแต่งตัวแล้วกลับบ้านเถอะ (จับชาตรี  
ให้ลุกขึ้น แล้วพาเดินไปที่บันได)

ชาตรี (ยังคิดเรื่องอื่นอยู่) นี่....เมื่อคืนสุทธิธรรมพูดอะไรแปลกๆอย่างนึง

เมอมาลย์ จริงหรือ

ชาตรี เขาบอกว่า ตีมมาบ้านนี้

เมอมาลย์ ตีมนะหรือ (มองไปทางห้องครัวด้วยสายตากังวล)

ชาตรี ใช่

เมอมาลย์ (แก้งทำเป็นประหลาดใจ) ตีม เมียคุณนี่นะ

ชาตรี ไซ้

เมอมาลัย ก็ตี๋มไปงานเลี้ยงรุ่นเซนโยฯนี่

ชาตรี คงงดมั้ง พวกนี้ชอบบอกเลิกกระทันหัน ถ้าเกิดมีเพื่อนสักคนเกิดตายกระทันหัน เขาก็ดงานเลี้ยง

เมอมาลัย โอ๊ยไม่หอรอก พวกนี้หนังเหนียว ไม่ยอมตายง่ายๆหอรอก สุทธิคงจำผิคนะ ตี๋มเขาคงไม่ได้มาที่นี้หอรอก

ชาตรี ผมก็หวังว่าจั้นนะ (คิดพิเรนทร์) คิดดูสิว่าถ้าเกิดผมมาหาเจ๊ียบที่นี้แล้วเกิดมาเจอตี๋มเข้าจะเป็นยังไง

เมอมาลัย ได้ช่วยกันหมดแน่

สุทธิธรรม (จากข้างบน) เร็วๆสิครับเอาอิโกะ อย่าไอ้อี้อีสิ

เมอมาลัยกับชาตรีถอยห่างๆกัน

สุทธิธรรมเดินลงบันไดมากับเอาอิโกะ เอาอิโกะท่าทางไม่ค่อยเต็มใจ สุทธิธรรมให้อเอาอิโกะใส่เสื้อกันฝนของเขาลงมาด้วย

เมอมาลัย (กับเอาอิโกะ) ข้างบนฝนตกหอรอกจ๊ะ

เอาอิโกะ (หงุดหงิด) ไม่หอรอกคอะ แห้งแล้งมากเลย

เมอมาลัย แล้วทำไมต้องใส่เสื้อกันฝนล่ะ

สุทธิธรรม (ทันที)ก็เขาจะกลับแล้วนะ กลับบ้านได้สักที ข้างในนี้อาจจะแห้งนะ แต่ข้างนอกนี่ฝนอาจจะตก

ชาตรี อะแฮ่ม!!!!!!

เมอมาลัย (มองเอาอิโกะ) เวลาไปทำงานนี่ใส่เสื้อกันฝนตัวนี้

เอาอิโกะ ไม่ใช่ของเอาอิโกะหอรอกคอะ

สุทธิธรรม ไซ้!

เมอมาลัย เหมือนของคุณเลย...

เอาอิโกะ ไซ้!

สุทธิธรรม ไม่ใช่! นี่ของโกะ (หันไปหาชาตรี พยายามเปลี่ยนเรื่อง) ลงมานานแล้วหอรอกครับ

ชาตรี                   แป๊ปนี่งนะครับ

สุทธิธรรม           (หัวเราะเบาๆ) ได้คุยกับตี๋มรียังล่ะครับ

ชาตรี                   ยังเลยครับ ผมว่าจะทานข้าวเข้าก่อนแล้วค่อยโทรหาเขา

สุทธิธรรม           ต้องโทรไปด้วยหรือ

เหมอมาลัย          (เดินรีไปหาชาตรี) มาเถอะค๊ะคุณ เตี่ยวเจ็บบพาไปเดินเล่นหลังบ้าน (ลากชาตรีไปทางสวน)

สุทธิธรรม           จะออกไปชุดนี้ไต่ยังงิ ชาวบ้านนินทาตายเลย ข้าวเข้าก็ยังไม่ไต่ทานด้วย

ชาตรี                   ถ้าอย่างงั้นก็ตีเลย จะได้มีแรงขับรถกลับบ้าน ถ้าเจ็บบไม่รังเกียจ

สุทธิธรรม           ตีครับ เจ็บบทำได้อยู่แล้ว

เหมอมาลัยลากชาตรีไปทางห้องอาหาร

เหมอมาลัย          รอในนี้ะคะ แป๊ปเดียว เตี่ยวเสร็จแล้วเจ็บบเอาไปบริการถึงที่เลย

เหมอมาลัยดันชาตรีเข้าห้องอาหารไป แล้วปิดประตูทันที

สุทธิธรรม           (หันไปหาอาอิกะ พยายามไล่ให้ไปเสียที) เอ้า กลับได้แล้วล่ะ อย่าเสียเวลาเลย (กับเหมอมาลัย) ผมอธิบายให้อาอิกะเขาฟังทุกอย่างแล้ว ทำทางเขาก็เข้าใจดี

อาอิกะ               เข้าใจอะไรกะ

เหมอมาลัย          (กับอาอิกะ) เตี่ยวฉัันจะถามป่าสะอั้งแกเรื่องบันไดอีกทีนะ แกไม่เคยบ่นให้ฉัันฟังสักที เมื่อวันพฤหัสบดีแล้ว ทำทางแกก็อึดๆอยู่เหมือนกันตอนเช็ดบันได

อาอิกะ               (งง) อ้าว คุณไม่ใช่ป่าสะอั้งหรือกะ

เหมอมาลัย          (ฉุน) ไม่ใช่!

สุทธิธรรม           อาอิกะ ไปเถอะ รีบไม่ใช่หรือ

อาอิกะ               เปล่านะ โกะไม่ได้รีบ สุทธิธรรมซังนะสิรีบไล้โกะ (หันกลับไปหาเหมอมาลัย) อะโหน่ ถ้าไม่ใช่ป่าสะอั้ง แล้วคุณเป็นใครกะ

สุทธิธรรม           (แยแล้ว) ไม่ต้องมาแนะนำตัวกันแล้ว โกะจะกลับบ้านแล้วนี้ ไม่ต้องรู้จักคนโน้นคนนี้แล้ว

เหมอมาลัย          สุทธิไม่ได้เล่าเรื่องฉัันให้ฟังเลยหรือ สุทธิ ทำไมทำแบบนี้ล่ะ (กับอาอิกะ) ฉัันก็เป็นคนที่จะจ่ายเงินจ้างเธอทำงาน ถ้าเกิดป่าสะอั้งแกทำไมไหวนะสิ

อาอิกะ               แปลว่า....คุณคือ....

ณอมมาลย์ ย่ะ!! ฉันคือเมียเค้า !

อาอิโกะ ซ็อคสุดซิด บรยากาศมาคุไปชั่วขณะ

อาอิโกะ สบายดีหรือก๊ะ

ณอมมาลย์ ไม่สบายหรือก๊ะ พอเหมาะพอเจาะจริงๆนะ flight เมื่อก่อนก็ cancel ฉันก็ไม่อยู่บ้าน

อาอิโกะ (แผ่วๆ) ออกไปแอโรบิกคะ....

ณอมมาลย์ เตาถูกได้ยังไงเนี่ย แหม นี่ถ้าสุทธิไม่กลับบ้านมา คงต้องนั่งติดฝนอนอยู่ในรถทั้งคืนเลยสิคะ  
ไม่ได้ทำความสะอาดบ้านด้วย

อาอิโกะ (เริ่มร้องไห้) โกะไม่ใช่ แม่บ้านนา ก๊ะ....

ณอมมาลย์ ฉันก็ไม่คิดว่าเธอเป็นหรือ (ส่งสายตาเฉียดเฉือนให้สุทธิธรรม)

สุทธิธรรม (พยายามจะแก้สถานการณ์) ผม....คงเข้าใจผิดไปนะ...

ณอมมาลย์ ก็แหงล่ะ

สุทธิธรรม ไม่ใช่ความผิดผมนะ ก็โกะเค้า...เป็นลูกครึ่งญี่ปุ่น พูดภาษาไทยก็ไม่ค่อยจะรู้เรื่อง จะปล่อยให้เขาติดฝนอนแบบนั้นได้ยังไง

อาอิโกะ (น้ำตาคลอ) ช่วยจริงๆนาก๊ะ

ณอมมาลย์ (น้ำตาคลอด้วย) ฉันก็ช่วยจริงๆ....

สุทธิธรรม (อยู่ดีก็น้ำตาคลอด้วย) ผมก็ช่วยจริงๆ....

อาอิโกะ (กับสุทธิธรรม) ทำไมสุทธิธรรมซึ่งทำแบบนี้ล่ะก๊ะ เมื่อคืนนี้โกะก็ได้กินแต่แฮมเปอเรียก  
น้ำย่อย พอน้ำออกมาก็ไม่เห็นได้ย่อยเลย พอตื่นขึ้นมาตอนเช้า ก็หาว่าโกะทำเศษขนมปังเลอะเตียง ยังบังคับให้  
โกะใส่เสื้อกันฝน แถมบอกกับเมียคุณว่าโกะเป็นแม่บ้านอีกด้วย แย่มากๆ แย่ที่สุดเลยนาก๊ะ

ณอมมาลย์ จริงสิ สุทธิ!

สุทธิธรรม หมายความว่าไง “จริงสิ สุทธิ”

ณอมมาลย์ ทำไมต้องให้เขาใส่เสื้อกันฝนกลับบ้านด้วย

สุทธิธรรม ก็บอกแล้วไง เผื่อข้างนอกฝนตกไง!

ณอมมาลย์ ไม่ได้ปิดบังอะไรข้างในใจมั๊ย อย่างบอกนะว่าข้างในไม่ใส่อะไรเลย (เดินไปหาอาอิโกะ) ไหน  
ดูซิ...

อาอิโกะถอดเสื้อกันฝนออกช้าๆ สุธิธรรมมองดูด้วยความแข็ง อาอิโกะใส่ชุดเครื่องแบบแอร์โฮสเตสสายการบิน  
เอาตัวแอร์ไลน์อยู่ข้างใน สุธิธรรมแทบแทรกแผ่นดินหนี เณอมมาลย์หันไปยิ้มให้สุทธิธรรม

เณอมมาลย์ โถ่ สุธิ แล้วก็ไม่บอกซะแต่แรก

สุทธิธรรม ว่าไงนะ

เณอมมาลย์ ก็ พอเครื่องคุณบิดไม่ได้ เลยต้องให้แอร์โฮสเตสมานอนค้างคืนด้วย

อาอิโกะ (น้ำตาคลอ-โยนเสื้อใส่เณอมมาลย์) ช่วยจริงๆ นะก๊ะ โกะจะกลับบ้าน!

อาอิโกะวิ่งออกไปที่สวนหลังบ้าน ร้องไห้เสียงดังมาก

สุทธิธรรม เห็นรึยัง ว่าทำอะไรลงไป

เณอมมาลย์ (โยนเสื้อกันฝนใส่สุทธิธรรม) เจ็บไม่ได้ทำอะไรเลย อ้อ....นี่สุทธิกับนั่งน้บนไฟลท์นี้  
ตั้งใจไปหาแม่ของเค้าที่โตเกียวหรือ

สุทธิธรรม ไม่ใช่ ! ก็แค่เพื่อนร่วมงาน

เณอมมาลย์ ร่วมแต่งงานหรือคะ

สุทธิธรรม โธ่...ที่รัก เจ็บคงไม่คิดว่าผมพาแอร์โฮสเตสหุ่นเซ็กซี่มาทำมิดิรัยที่บ้าน ตอนเจ็บไปแอ  
โรบิกหรือกนะ

เณอมมาลย์ ก็ไม่แม่!

สุทธิธรรม มันก็ใช่ เอ๊ย ไม่ใช่ / โธ่ แล้วคุณล่ะ

เณอมมาลย์ (เครียดเลย) หมายความว่าไง

สุทธิธรรม มีอะไรจะสารภาพรีเปล่า

เณอมมาลย์ คุณรู้ได้ไง....

สุทธิธรรม ว่าไงนะ

เณอมมาลย์ (ทันที) เจ็บไม่มีอะไรจะสารภาพ

สุทธิธรรม งั้นไอ้หนุ่มทักซิโต้คนนั้นล่ะ

เณอมมาลย์ (โล่งอก) อ้อ....หมอนั้นนะหรือ

สุทธิธรรม คุณชวนเขามากินข้าวเย็นที่บ้านตอนที่ผมไปโตเกียว

เอมมาลีย์            เปล่านะ  
 สุทธิธรรม            อ้าว ก็เขายังอยู่นี่เลย คงไม่ได้ยุดีๆ สุ่มสี่สุ่มห้าเดินเข้ามาหรอก  
 เอมมาลีย์            แต่เขาไม่ได้มาหาเจี๊ยบ  
 สุทธิธรรม            แล้วมาหาใครล่ะ ป้าสะอั้งเหรอ  
 เอมมาลีย์            สุทธิ ตอนแรกที่เจี๊ยบไม่บอกคุณ ก็เพราะว่ากลัวคุณจะว่า แต่ถ้าคุณอยากรู้จริงๆ ละก็  
 (เหลือบมองไปทางห้องครัวอย่างรวดเร็ว) พิชิตเค้ามาหา ตีมัค๊ะ  
 สุทธิธรรมจ้องหน้าเอมมาลีย์อึ้งไปชั่วขณะ  
 สุทธิธรรม            ตี้มเหรอ  
 เอมมาลีย์            ค๊ะ  
 สุทธิธรรม            ตี้มจันทราเนี่ยนะ  
 เอมมาลีย์            ค๊ะ  
 สุทธิธรรม            แต่ตี้มไม่ได้อยู่บ้านนี่นี่  
 เอมมาลีย์            ค๊ะ  
 สุทธิธรรม            เราสองคนอยู่บ้านนี่  
 เอมมาลีย์            ค๊ะ  
 สุทธิธรรม            ตี้มเขาชอบจัด party บ้านคนอื่นเหรอ  
 เอมมาลีย์            (ทำท่าทางสำนึกผิด) เจี๊ยบให้เขาเยี่ยมบ้านนะค๊ะ  
 สุทธิธรรม            คุณให้เขาเยี่ยมบ้านเรามาจู่จี้กับไอ้หนุ่มทักษิได้ซี่ฮาร์เลย์เหรอ  
 เอมมาลีย์            ค๊ะ  
 สุทธิธรรม            นี่คุณทำตัวเป็นเจี๊ยบ เล็กซัส แข่งกับอ้อย บีเอ็มเหรอ  
 เอมมาลีย์            เจี๊ยบก็ไม่อยากให้คุณรู้เรื่องหรอก ว่าแล้ว คุณต้องโมโห  
 สุทธิธรรม            (เบาๆ) ผมไม่ได้โมโห  
 เอมมาลีย์            (ประหลาดใจ) จริงเหรอคะ  
 สุทธิธรรม            (เริ่มหัวเราะเบาๆ) สรุพบว่า เมื่อคืนนี้ ตีม สามตี้ม แล้วก็แฟนตี้ม นอนบ้านนี้หมด

เมอมาลัย ค่ะ

สุทธิธรรม แล้วตอนนี้ติมอยู่ในห้องครัวกับ....

เมอมาลัย ค่ะ

สุทธิธรรม แล้วสามีติมก็อยู่ใน.....

เมอมาลัย ค่ะ

สุทธิธรรมหัวเราะลั่น

เมอมาลัย สุทธิ เจ็บไม่น่าเล่าให้คุณฟังเลย

สุทธิธรรม ชาตรีเขาไม่รู้ใช่ไหมว่าเมียเขาอยู่ที่นี่

เมอมาลัย ไม่รู้หรอก เขาจะรู้ได้อย่างไร แล้วติมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าสามีเขาอยู่ที่นี่

ชาตรีเดินออกมาจากห้องอาหาร ยิ้ม

ชาตรี ได้หรือยังครับ ไข่ต้ม....

สุทธิธรรมพยายามกลั้นหัวเราะ ชาตรีทำท่าแงๆ เมอมาลัยจ้องหน้าสุทธิธรรม

เมอมาลัย (เดินไปหาชาตรี) อ้อ โทษทีค่ะ พอดีคุยกับแม่บ้านนานไปหน่อย คือ เราคิดว่าเขาเป็นแม่บ้านค่ะ แต่ที่จริงเขาไม่ใช่ ตอนนี่เขาเป็นแอร์โฮสเตสแล้ว แปลกดีเนอะ

ชาตรี (ยินดีที่ได้ยิน) ก็ดีนะ ท่าทางจะสนุกกว่างานบ้านตั้งเยอะ ได้บินไปโน่นไปนี่เปิดเปิดสายตา พบปะผู้คน...(ยิ้ม ยินดีด้วยกับอาอิโกะ)

สุทธิธรรม สงสัยเจ็บเขาคงจะลืมไข่ต้มตุ๋มๆซะแล้วล่ะครับ

เมอมาลัย เจ็บไปต้มให้เดี๋ยวนี้แหละ

ชาตรีขยับจะนั่ง แต่เมอมาลัยจับแขนไว้ ดึงให้ลุกขึ้นยืน

เมอมาลัย งั้นคุณชาตรีช่วย....

ชาตรี ไปรอในห้องอาหาร?

เมอมาลัย เก่งมากค่ะ

ชาตรี (กับสุทธิธรรม) อย่างกับเล่นซ่อนหาเลยนะครับ

ชาตรียิ้ม แล้วเดินลับไปที่ห้องอาหาร

ณอมาลย์ปิดประตูครัวทันที สุธิธรรมหัวเราะ สนุกกับเรื่องที่เกิดขึ้น

ณอมาลย์ (เดินไปหาสุทธิธรรม โมโห) นี่ สุธิ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น อย่าบอกดิฉันนะว่าเจ็บบเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง

สุทธิธรรม ต้องบอกสิ (หัวเราะ กลิ้งอยู่บนโซฟา)

ณอมาลย์ เดี่ยวเขาเงินแน่

สุทธิธรรม ไม่ใช่แค่เงินนะสิ ถ้าเขารู้ว่าสามีเขาอยู่ที่นี้ด้วย ซ็อคแน่ (หัวเราะอีก)

ณอมาลย์ สุธิ เรื่องนี้ไม่ขำนะ

สุทธิธรรม ขำสิ ทำไมจะไม่ขำ

ณอมาลย์ เราต้องพยายามอย่าให้สองคนผิวเมียเจอกัน

สุทธิธรรม ไม่เอา แบบนั้นก็ไม่นุกสิ พี่อยากดูหน้าติมตอนเจอชาตรี (ป้ายตา)

ณอมาลย์ สุธิ

สุทธิธรรม ว่าไงจ๊ะที่รัก

ณอมาลย์ (เข้ม) คุณต้อง...ช่วยเจ็บบ.....อย่าให้สองคนผิวเมียนีเจอกัน

สุทธิธรรม (ยังหัวเราะไม่เลิก) ไม่ ไม่ช่วย

ณอมาลย์ ต้องช่วยสิ (ยิ้มหวาน) อย่าลืมว่า คุณยังไม่ได้อธิบายเลยว่าแม่แอร์โฮสเตสนั้นมานอนนี้ได้ยังไง (เดินไปทางห้องครัว)

สุทธิธรรม (หยุดหัวเราะ) ยังเหรอ

จันทราเดินออกมาจากครัว

จันทรา กินใหญ่เลย ไม่รู้ดอยากมาจากไหน

สุทธิธรรม สงสัยเมื่อคืนหมดแรง

ณอมาลย์ทำตาขวางใส่สุทธิธรรม

จันทรา ว่าไงนะ

สุทธิธรรม เมื่อคืนคงได้กินอะไรบ้างมั้ง

ณอมาลย์จับแขนจันทรา พาเดินไปทางโถงหน้าบ้าน

เอมมาลย์            พิชิตเขามาทานข้าวเช้าแล้ว  
 จันทรา            (งว่าทำไมเอมมาลย์ถึงต้องให้รีบ) ไม่เห็นต้องรีบเลย  
 เอมมาลย์            ต้องรีบสิ แล้วก็อย่าส่งเสียงดังด้วย  
 จันทรา            (ไม่รู้ทำไมต้องทำเช่นนั้น) ทำไม  
 เอมมาลย์            (ไม่รู้ว่าจะอธิบายอย่างไร) ฉันท...ฉันปวดหัวนะ  
 สุธิธรรมหัวเราะลั่นอีก จันทราแปลกใจว่าหัวเราะทำไม จันทราพุงเอมมาลย์  
 จันทรา            เหนอ เจ็บ ตายแล้วสงสัยโดนฝนเมื่อคืน  
 สุธิธรรม            เมื่อคืนตีมาก็น่าจะให้เขากินอะไรนิดๆหน่อยๆ แดงโม มะพร้าว อะไรทำนองนั้น (หัวเราะ)  
 จันทรา            (หงุดหงิดที่สุทธิธรรมหัวเราะ) พุดอะไรนะ  
 สุธิธรรม            เด็กนั่นนะ เมื่อคืนตีมาก็น่าจะให้เขากินอะไรสักหน่อยก่อนนอนจะได้ไม่หิวโซขนาดนี้  
 (หัวเราะต่อ)  
 เอมมาลย์            ตีไปเถอะ เจ็บปวดหัว  
 จันทรา            อ้อ โทษที่เจ็บ  
 สุธิธรรม            (กับเอมมาลย์) พิชิตเขาอาสาจะให้ตีซ้อนท้ายฮาเลยไปส่งบ้านด้วยนะ นี่ถ้าพายุไม่ลงหนัก  
 แม่เจ้าไว้วัย สนุกกันใหญ่แฉ่งงานนี้  
 จันทรา            สุทธิธรรม!  
 เอมมาลย์            โอ๊ย ! (จับหัว ทำท่าว่าปวดหัวมาก)  
 จันทรา            อู๊ย โทษที่เจ็บ (พุดเบาๆ) สุทธิธรรม ตีมีครบครันแล้วนะ  
 สุธิธรรม            ก็นั่นนะสิ (หัวเราะ แล้วมองไปทางห้องอาหาร)  
 เอมมาลย์            ตีมัน เธอกลับก่อนเถอะ มีงานบ้านต้องจัดการอีกไม่ใช่เธอ ว่าจะไปซื้อบปิ่งไป รีบไปสิ  
 วันเสาร์คนเยอะนะ เตียวไม่มีที่จอดรถ  
 จันทรา            เอ้อ จริงสิ ฉันทไปก่อนดีกว่า (ค้อนสุทธิธรรม) ไปเอากระเป๋าแก่นนะ สงสัยลืมไว้ใน  
 ห้องอาหาร (ทำท่าจะเดินไปทางห้องอาหาร)  
 เอมมาลย์            (วิ่งไปขวางจันทราทันที) ไม่ได้ เข้าไม่ได้  
 จันทรา            (ประหลาดใจ) ทำไมล่ะ

ณอมมาลย์      ฝุ่น...ฝุ่นเยอะนะ

จันทรา      ฉันทเข้าไปเอากระเป๋าเฉยๆ ไม่เป็นอะไรหรอก (ทำท่าจะเดินไป)

ณอมมาลย์      (ขวางอีก) กระเป๋าไม่ได้ยูนั่นหรอก

จันทรา      เธอรู้ได้ไง

จันทรา      ฉันทรู้ละกัน ไม่อยู่แน่ๆ จริงมัยพี่สุทธิ

สุทธิธรรม      (ซุ่มมาก) กระเป๋าไม่อยู่ แต่อย่างอื่นอยู่

ณอมมาลย์      (จ้องหน้าสุทธิธรรม ยั่วจัด) ไม่ใช่กระเป๋าละกันนา!

สุทธิธรรม      ไม่ใช่เหอ

ณอมมาลย์      คุณก็รู้อยู่แล้วว่าไม่ใช่!

จันทราไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

สุทธิธรรม      เอ้อ ไม่ใช่ก็ไม่ใช่ (เดินไปหาจันทรา) อ้าว แล้วกระเป๋าตี๋มเข้าไปอยู่ในห้องอาหารได้ยังไง ถ้าตี๋มไม่ได้เข้าไปทานอะไร (ยิ้มเจ้าเล่ห์) หรือว่าเมื่อคืนเข้าไปทานอะไร

จันทรา      เปล่านะ ไม่ได้ทาน

ณอมมาลย์      เจ็บเห็นอยู่ข้างบนนะ

จันทรา      เหอ

ณอมมาลย์      ในห้องน้ำนะ ตี๋มเข้าไปดูสิ ถ้าเจอแล้วกรี๊ดกลับบ้านซะ

จันทรา      เอ้อเนอะ คงใช่แหละ เตียวฉันทขึ้นไปเอากระเป๋าแล้วกลับก่อนละ (ทำท่าเดินขึ้นบันไดไปหันกลับมามองสองคน) ป่านนี้ชาติรีเป็นห่วงแยะแล้วว้าหายไปไหน

จันทราขึ้นบันได ออกจากเวทีไป

สุทธิธรรมหัวเราะอีก

ณอมมาลย์      (จ้องหน้าสุทธิธรรม) ทุเรศจริงๆ!

ชาติรีเดินเข้ามาจากห้องอาหาร

ชาติรี      ขอซาส์กัถ้วยนะครีบ ถ้าไม่ลำบาก

ณอมมาลย์กับสุทธิธรรมมองหน้าชาติรีอย่างงงๆ

สุทธิธรรม           ว่าไงนะ  
 ชาตรี                 ไข่มุขทานกับชา จะอร่อยกว่ากาแฟนะครับ  
 สุทธิธรรม           ครับได้ครับ ไม่มีปัญหา (กับเหมอมาลัย) ไข่มุขคุณชาตรีจวนเสร็จแล้ว ไข่มุขจะที่รัก  
 เหมอมาลัย         อ้อ ค่ะ ค่ะ จวนเสร็จแล้วค่ะ  
 สุทธิธรรม           ผมก็หวังว่าอย่างนั้นนะ  
 ชาตรี                 (พูดกับตัวเอง) ไม่รู้ว่าเข้ากินไปรีเปล่า  
 สุทธิธรรม           เข้ากินไปที่ไหนจะทานไข่มุขหรือครับ  
 ชาตรี                 เปล่าครับ เข้ากินไปที่ไหนจะโทรหาตี๋มเขานะครับ  
 สุทธิธรรมกับเหมอมาลัยมองหน้ากัน หน้าตาตื่น  
 เหมอมาลัย         อ้อ เข้าไปค่ะ เข้ามาก ตี๋มยังไม่ตื่นหรือค่ะ  
 ชาตรี                 ตื่นรอทานไข่มุขเสร็จดีกว่าเนอะ  
 เหมอมาลัย         ค่ะ ดีกว่าเยอะเลยคะ  
 ชาตรี                 ผมควรจะเป็นคนโทรไปเอง ป่านนี้ตี๋มคงสงสัยอยู่ว่าผมหายไปไหน  
 ชาตรีเดินกลับเข้าห้องอาหารไป ปิดประตู  
 สุทธิธรรม           (ยิ้มให้เหมอมาลัย) เริ่มต้มไข่มุขได้แล้วล่ะ กว่าจะเสร็จ ชาตรีเป็นลมพอดี (หัวเราะอีก)  
 เหมอมาลัย         ก็ได้ แต่อย่าให้ตี๋มเข้าไปในห้องอาหารนะ

เหมอมาลัยเข้าไปในห้องครัว

อาอิโกะกลับเข้ามาจากสวนหลังบ้าน สุทธิธรรมหยุดหัวเราะทันที

สุทธิธรรม           นี่กว่าไปแล้ว  
 อาอิโกะ             รถสตาร์ทไม่ติดก็  
 สุทธิธรรม           ซิบหาย  
 อาอิโกะ             สงสัยหัวปลีเปียกฝน  
 สุทธิธรรม           หัวเทียน!

อาอิโกะ            เอ้อ ช่วยเซ็นหน่อยสิคะ

สุทธิธรรม         จะบ้าเหรอ

อาอิโกะ            ทำไมคะ อย่าบอกนะว่าเหนื่อย นอนโซฟาแล้วทั้งคืน (ขยับเข้าไปใกล้สุทธิธรรม) ที่รักษา  
...เมื่อคืนไม่ยอมขึ้นไปหาโกะ...

สุทธิธรรม         ไปได้ไงเล่า (มองไปทางห้องครัวด้วยความกังวล)

อาอิโกะ            ก็นึกว่าอยาก

สุทธิธรรม         ก็อยากอยู่เหมือนกัน (พูดเบาลง) แต่ขึ้นไปไม่ได้ คนเยอะไปหมด

อาอิโกะ            โกะก็เลยลงมาหา

สุทธิธรรม         จริงเหรอ

อาอิโกะ            สุทธิธรรมซังกักรวยอยู่ที่โซฟา

สุทธิธรรม         ว่าไงนะ

อาอิโกะ            หลับสนิท กรวยเสียงดังด้วย

สุทธิธรรม         กรน!

อาอิโกะหัวเราะ สุทธิธรรมซังกักราคาญ

อาอิโกะ            ไม่ค่อยเซ่กซีเลย เวลากรวย....

สุทธิธรรม         กรน!

อาอิโกะ            ปากนะ (สาธิตให้ดู) ยังกะสิงโต (หัวเราะ)

สุทธิธรรม         (พยายามรักษามาต) จบเรื่องรียังโกะ กลับซะทีเถอะ

อาอิโกะ            ก็สตาร์ทรถไม่ติดนี่ (ขยับเข้าไปใกล้สุทธิธรรมอีก) ขึ้นไปข้างบนก่อนดีกว่า ทำเป็นว่าเพิ่มเติ่ม  
แซมแปญเสร์จ

สุทธิธรรม         อาอิโกะ เมียผมอยู่ในครัวนะ แล้วก็ยังมีแขกทานข้าวเข้าอยู่ โกะต้องกลับแล้วละ

อาอิโกะ            (จ้อยเล็กน้อย) แล้ว...เรื่องหัวปลีละก็

สุทธิธรรม         หัวเทียน กรน หัวเทียน จำไว้ เอ้า เตียวไปดูให้ (เดินไป)

อาอิโกะ            เพราะถ้ารถสตาร์ทไม่ติด โกะก็ต้องอยู่นี่แหละ

สุทธิธรรม      ไม่ได้จะ ไม่ได้

พิชิตเดินออกมาจากห้องครัว เห็นอาอิโกะใส่เครื่องแบบ

พิชิต            ตำรวจหญิง!!

อาอิโกะ        โกะไม่ใช่ตำรวจ!

พิชิต            อ้อ โกะเองเหรอ ใส่เสื้อผ้าแล้วจำไม่ได้เลย แม่บ้านบริษัทไหนเนี่ย แต่งตัวดีแบบนี้

อาอิโกะ        โกะ ไม่ใช่แม่บ้าน!!

พิชิต            (หันไปที่สุทธิธรรม) เห็นเมื่อคืนบอกผมว่าเป็นแม่บ้านที่ทำห้องนอนเก่ง

สุทธิธรรม     คนเราก็ผิดพลาดกันได้

พิชิต            แล้วโกะเขามาทำอะไรที่นี้ละเมื่อคืน

สุทธิธรรม     ไม่รู้ ไม่ใช่ธุระของเอ็ง

อาอิโกะ        โกะ ไม่ใช่ตำรวจ โกะเป็นแอร์โฮสเตส

พิชิต            แถวนี่ไม่มีสนามบินนี่

สุทธิธรรม     พายุหนักเลยต้องลงฉุกเฉินนะ

พิชิต            แล้วคนอื่นล่ะ

สุทธิธรรม     ใคร

พิชิต            ก็แอร์คนอื่น สจ๊วต นักบินผู้ช่วย ออย่าบอกนะว่า เครื่องทั้งลำมีแอร์คนเดียว

สุทธิธรรม     อ้อ ก็ แยกกันไปนะ

พิชิต            แยกกันไปเหรอ

สุทธิธรรม     พายุมันหนัก! แล้วก็มืดด้วย! ก็เลย...หลงกัน คงแยกย้ายกันไปนอนตามบ้าน แถวๆนี้แหละ

พิชิต            (เดินไปหาอาอิโกะ) อ้อ คุณก็เลยโชคดีไปเลยสิครับ

อาอิโกะ        อะไรเหรอวะ

พิชิต            ได้กินแฮมเปอูฟรีเลย

อาอิโกะ        (เซ็ง) ได้แฮมเปอูเรียกน้ำย่อย แต่ไม่ได้ย่อย

สุทธิธรรม     (กับพิชิต ทันทิ) แต่งตัวให้เรียบร้อย แล้วกลับบ้านซะทีเถอะ

พิชิต                   ก็ได้ ไปก็ได้ (ยิ้มอย่างผู้ชนะ) พี่ตี๋เขาทำอาหารเข้าให้ผมด้วยละ

สุทธิธรรม           เออรู้อแล้ว (หัวเราะเบาๆ)

พิชิต                   อร่อยกว่าที่ทำให้คุณกินอีก

สุทธิธรรม           เออ เอาเหอะ เตียวเขาก็ทอดเบคอนให้เองแหละ

พิชิต                   หา คุณนี่วานเพื่อนบ้านทำอาหารเข้าให้ทานหรือ

สุทธิธรรม           โอย๋ ช่วยไปแต่งตัวให้เรียบร้อย แล้วกลับไปชะที่เถอะ

พิชิต                   ก็ได้ แต่ถ้าคุณคิดว่าคุณจะอยู่ทานข้าวเช้า ผมจะพาพี่ตี๋กลับไปด้วย

สุทธิธรรม           เอาสิ ดีเบย

พิชิตเดินขึ้นไปข้างบน ทำหน้ามุ่มม่น

อาอิโกะ               ตี๋นี่ใครหรือ

สุทธิธรรม           (หงุดหงิด) จำไม่ได้หรือ ที่เจอเมื่อคืนไง

อาอิโกะ               อ้อ (งง) สรุปว่าผู้ชายคนนี่มากินข้าวกับเมียสุทธิธรรมซ่ง แล้วตอนนี้กำลังจะกลับบ้านไปกับ  
ผู้หญิงอีกคน

สุทธิธรรม           โกะ....นี่ไม่ใช่เวลามานินทาชาวบ้านนะ

สุทธิธรรมลากอาอิโกะออกไปทางสวนหลังบ้าน

อาอิโกะ               ไปไหนคะ

สุทธิธรรม           ไปดูหัวปลีโกะไงจ๊ะ

ทั้งสองออกไปที่สวนหลังบ้าน

ซีน 6 เณรมาลัย อาอิโกะ สุทธิธรรม จันทรา พิชิต ชาตรี

เมอมาลย์เดินออกมาจากห้องครัว ถือจานใส่ไข่ต้มสองฟอง ขนมปัง เนย และกาใส่น้ำชาใบเล็กๆ มองสำรวจไปรอบๆห้อง แล้วเดินไปทางห้องอาหาร

จันทราเข้าเวทีมา ถือกระเป๋าไปด้วย พุดไประหว่างที่เดินลงบันไดมา

จันทรา เธอพุดถูกย่ะ อยู่ในห้องน้ำจริงๆด้วย

เมอมาลย์เดินต่อไป เดินอ้อมเก้าอี้νωม ทำเป็นจะไม่เดินเข้าห้องอาหาร จันทราเดินลงบันไดมาถึงข้างล่าง

เห็นเมอมาลย์ถือจานใส่ไข่ต้มสองฟอง

จันทรา เอาไปไหนเธอ

เมอมาลย์ ว่าไงนะ

จันทรา ไข่ต้มสองฟองเนี่ย

เมอมาลย์ อ้อ ก็เผื่อมีใครอยากกิน ตอนนี้อะเวลาอาหารเช้านี้

จันทรา พิซิตเขากินแล้ว

เมอมาลย์ อ้อ จันทราต้องให้คนอื่นกิน (กระซิบ) เธอรีบกลับเถอะ

จันทรา เออ จี๊ ฉันทราไปล่ะ

จันทราทำท่าจะออกไปที่โถงหน้าบ้าน เมอมาลย์โผล่อก ทำท่าจะเดินไปที่ห้องอาหารอีกครั้ง จันทราหยุด เดินกลับมา

จันทรา เออ เจ๊ียบ

เมอมาลย์ ้วย

เมอมาลย์เดินรอบเก้าอี้νωมโดยอัตโนมัติอีกครั้ง

จันทรา สุทธิธรรมไม่รู้เรื่องฉันทราพิซิตไข่มั้ย เธอไม่ได้เล่าให้เขาฟังนะ

เมอมาลย์ ทำไมเธอคิดอย่างงั้นล่ะ

จันทรา ก็ เขาทำท่าแปลกๆ หัวเราะอยู่ได้

เมอมาลย์ คงหัวขำมั้ง เออ คงอยากกินไข่ต้ม

จันทรา ไม่หรอกมั้ง เห็นกั๊มๆแงๆอยู่ที่กระโปรงรถอาอิโกะข้างนอกเลย

เมอมาลย์ ฉันทราว่านังนั่นกลับแล้ว

จันทร์หา ยังอยู่ เห็นใส่เครื่องแบบด้วย สงสัยเพิ่งสมัครเป็นพนักงานดับเพลิง

เหมอมาลย์ (ทันที) บ้ายบาย ตีม

จันทร์หา หรือว่าฉันรอพิชิตเขาก่อนดี จะได้กลับไปด้วยกัน

เหมอมาลย์ ไม่ต้องรอ

จันทร์หา (ประหลาดใจในน้ำเสียงเหมอมาลย์) ว่าไงนะ

เหมอมาลย์ ไปเหอะ ไปเดี๋ยวนี้เลย

จันทร์หา ท่าทางรีบร้อนจัง

เหมอมาลย์ ต้องรีบสิ ขึ้นไม่รีบ ที่ห้างไม่มีที่จอดรถไม่รู้นะ

จันทร์หาไม่เข้าใจว่าทำไมต้องรีบไปหาที่จอดรถที่ห้าง แต่ก็ยอมไป

จันทร์หา ไปก็ได้ เดี่ยวฉันไปหยิบร่มก่อน

จันทร์หาเดินไปที่โถงหน้าบ้าน วางกระเป๋าไว้ที่โซฟา

เหมอมาลย์รีบวิ่งถือจานใส่ไข่ต้มไปในห้องอาหาร เวลาผ่านไปสักครู่หนึ่ง เหมอมาลย์วิ่งกลับเข้ามายืนที่เดิม ท่าเดิม แต่ไม่มีจานแล้ว

จันทร์หาถือร่มเข้ามา

จันทร์หา เจียบ ฉันไปนะ (หยุดเดิน ึง สันเกตว่ามีอะไรผิดปกติ)

จันทร์หา ไซ้ไปไหนแล้วละ

เหมอมาลย์ อ้อ ฉันเอาไปไว้ในห้องอาหารแล้วละ

จันทร์หา เห็นทุกที่ขอบเก็บไว้ในครัวนี่

เหมอมาลย์ ก็ วันนี้แขกเยอะ โอกาสพิเศษนะ ถ้าเกิดมีใครหิวขึ้นมา ก็จะได้มีไข่ต้มสำรองสองฟองไว้ในห้องอาหาร (พยายามดันให้จันทร์หาออกไป) บ้ายบายจ๊ะ ตีม โชคดีนะ

จันทร์หา จ๊ะ บ้ายบายจ๊ะเจียบ (กอดเหมอมาลย์) ขอบคุณที่ช่วยเรื่องเมื่อคืน

เหมอมาลย์ ไม่เป็นไรจ๊ะ

จันทร์หา            ขอบใจจ๊ะ

จันทร์หายิ้มแห้งๆ แล้วเดินไปที่โถงหน้าบ้าน

เหมอมาลย์            ไปแล้วหนึ่ง เหลืออีกหนึ่ง

( เหมอมาลย์ วิ่งขึ้นบันได ไปอย่างรวดเร็ว )

จันทร์หาเดินกลับเข้ามา พุดไปด้วย

จันทร์หา            ตายจริง สឹมกระเป่า.....

จันทร์หาหยุด ประหลาดใจที่เหมอมาลย์หายไปเร็วมาก จันทร์หาหยิบกระเป่าขึ้นมาทำท่าจะเดินออกไปในขณะที่....  
ประตูห้องอาหารเปิดออก ชาตรีเดินมา

ชาตรี                มีเกลือมัยจ๊ะ....

ทั้งสองมองหน้ากันตกตะลึงงันด้วยกันทั้งคู่

จันทร์หา            ชาตรี

ชาตรี                (ยิ้มซื่อๆ พยักหน้า) จำ.....

จันทร์หา            มา มาทำอะไรที่นี่

ชาตรี                มาทานไข่ต้มสองฟอง

จันทร์หา            แล้ว....มาทำไม

ชาตรี                เมื่อคืนไม่ได้ทานอะไรเลย เช้านี้ก็เลยหิว

จันทร์หา            (ตกใจ) หมายความว่า คุณอยู่ที่นี้ทั้งคืนเหรอ

ชาตรี                อ้อ จ๊ะ ตอนนี้มีเลยไม่ได้ใส่ขायาว

จันทร์หา            (สงสัย) คุณนอนห้องไหนนะ

ชาตรี                ขึ้นบันไดไป...ด้านนอก

จันทร์หา            ห้องเก็บหนังสือ

ชาตรี                ว่าไงนะ

จันทร์หา            (พยายามไม่ส่อพิรุณ) แล้วเมื่อคืน....ได้ยินเสียงใครบ้างรีเปล่า เสียงเคาะประตูนะ

ชาตรี                ไม่ได้ยินหรอกคุณ หลับสนิทเลย

จันทรา ดีแล้ว

ชาตรี มีคนมาเคาะประตูเธอ

จันทรา ไม่รู้สิ ตีมก็เป็นห่วง กลัวคุณจะหลับไม่สบายนะ เวลสลับแปลกที่แปลกทางเห็นคุณหลับไม่ค่อยจะลง

ชาตรี อ้อ จันทน์เดี๋ยวผม....(เริ่มขยับไปทางห้องครัว พยายามจะหลบ)

จันทรา ชาตรี

ชาตรีหยุดเดิน

จันทรา แล้วคุณมาทำอะไรที่นี่

ชาตรี (เครียดเลย) มาทำอะไรเธอ เอ่อ...ก็....ขอผมไปเอาเกลือก่อนนะ

ชาตรีรีบเดินเข้าไปในห้องครัว

จันทรายังคงงงอยู่ ยืนอยู่ที่เดิม

ชาตรีเดินถือเกลือกลับเข้ามา ทำทางพอใจ

ชาตรี เกลือ! (เริ่มเดินไปทางห้องอาหาร)

จันทรา ก็เห็นบอกว่าเมื่อคืนจะเชียร์บอลอยู่บ้านไง

ชาตรี แพ้ละเลย - พี่ก็เลยออกไปขับรถเล่นอากาศดีนะเมื่อคืน

จันทรา ฝนตกหนักจะตาย!

ชาตรี อ้อใช่ แต่ตอนหัวค่ำตอนผมออกจากบ้านยังไม่ตก ผมก็เลยขับมานี่

จันทรา แต่คุณไม่เคยรู้จักสุทธิธรรม

ชาตรี ก็ใช่ (ยิ้ม) แต่เขาตกลงดีนะ

จันทรา สุทธิธรรมคงตกใจแย่ ตอนเจอคุณ

ชาตรี ก็ทำทางตกใจอยู่เหมือนกัน แต่เขากำลังง่วนอยู่กับแม่บ้าน

จันทรา คุณมาที่นี่ทำไม

ชาตรี นี่....เดี๋ยวค่อยคุยได้มัยเรื่องนี้ เดี๋ยวไข่มผมเย็นหมด เจ็บเขาอุส่าห์ต้มมาให้ (ขยับจะเดินออกไปหยุดหันมามองจันทรา) ตีมเพิ่งมาไข่มัยจะเนี่ย

จันทรา (ง) ว่าไงนะ  
ชาตรี อ้าว ก็เห็นถือนมอยู่  
จันทรา (มองตุ้มที่ถืออยู่ วางมาตริกขึ้นได้) เอ้อ ไซ้ไซ้ ไซ้ ตีมมาทานข้าวเช้าอะ (ยิ้ม รู้สึกว่ารอดแล้ว)  
ชาตรี ทานไซ้ไซ้ อร่อยมาก (ขยับจะเดินไปอีก แต่หันกลับมามองอีก) เมื่อคืนเป็นไง  
จันทรา เอ่อ ว่าไงนะ  
ชาตรี งานเลี้ยงรุ่นนะ  
จันทรา อ้อ งานเลี้ยงนะเหรอ ก็ดี....  
ชาตรี (ยิ้ม) เจียบเขายังบอกเลยว่าสุทธิธรรมคงจำผิด

ชาตรีเดินเข้าไปในห้องอาหาร ปิดประตู

พอชาตรีออกไป เหมอมาลัยก็วิ่งลงบันไดมา ถือนมขวดแชมเปญเปล่าลงมาด้วย โกรธจัด กำลังจะวิ่งออกไปที่สวน  
หลังบ้าน เหมอมาลัยหยุดทันทีที่เห็นจันทรา

เหมอมาลัย ว้าย นี่กว่าเธอไปแล้ว  
จันทรา ถ้าไปตั้งนานแล้วก็ดีสิ  
เหมอมาลัย เธอรู้มัยเมื่อกี้ฉันเจออะไรข้างบนนั่น!  
จันทรา แล้วเธอรู้มัยเมื่อกี้ฉันเจออะไรข้างล่างนี่!  
เหมอมาลัย ตุซึ่ (แกว่งขวดแชมเปญเปล่า)  
จันทรา ชาตรีอยู่ในห้องอาหาร

เหมอมาลัยนั่ง ซูซวดอยู่ จ้องหน้าจันทรา

เหมอมาลัย ว่าไงนะ  
จันทรา กินไซ้เธออยู่นะสิ  
เหมอมาลัย บอกแล้วไงว่าอย่าเข้าไป  
จันทรา ฉันไม่ได้เข้าไป เขาออกมาเอง ออกมาเอาเกลือ  
เหมอมาลัย จริงเหรอ ฉันว่าฉันเอาเข้าไปให้แล้วนะ  
จันทรา (มองไปทางห้องอาหารด้วยความกังวล) ทำไมเธอไม่บอกฉันล่ะว่าชาตรีอยู่ที่นี้

ณอมมาลย์      ก็ ฉันทึกว่าเธอไม่ยอมรับรู้

จันทรา          เขามาอนนี้ทั้งคืนเลย

ณอมมาลย์      (เซ็งมาก) เออ....ฉันรู้แล้ว

จันทรา          ฉันทึกไม่ออกจริงๆ ว่าเขามาทำไม

ณอมมาลย์      ไซ้ ฉันทึกไม่ออกเหมือนกัน

จันทรา          คิดดูสิ เขาไม่เคยเจอสุทธิธรรม แล้วเขาก็ไม่ได้มีธุระอะไรกับเธอด้วย

ณอมมาลย์      (เห็นด้วยอย่างออกนอกหน้า) ไซ้สิ เนอะ แล้วฉันก็ออกไปแะโรบิกด้วย

จันทรา          ถ้ามเลยละกัน (ขยับจะเดินออกไป)

ณอมมาลย์จับจันทราไว้ ดึงกลับมา

ณอมมาลย์      นี่ เป็นฉัน ฉันไม่ถามหรอก

จันทรา          ทำไมล่ะ

ณอมมาลย์      แล้วถ้าเขาถามกลับล่ะว่าเธอมาทำอะไรที่นี่

จันทรา          อ้อ เขาไม่ถามหรอก เขานึกว่าฉันเพิ่งมา

ณอมมาลย์      (งง) ว่าไงนะ

จันทรา          นี่ไง....(ยื่นร่มให้ดู)

ณอมมาลย์      หมายความว่า เขาไม่รู้ว่าเมื่อคืนเธออยู่ที่นี่หรอ

จันทรา          (ยิ้ม) ไซ้แล้ว

ณอมมาลย์      โชคดีจริงๆ

จันทรา          เพราะฉะนั้น ไม่ว่าจะยังไง ห้ามให้พาดรีเจอพิชิตเด็ดขาด

ณอมมาลย์      ทำไมล่ะ

จันทรา          แหม เธอก็รู้พวกผู้ชาย เวลาปล่อยให้คุยกันแล้วเป็นยังไง เดี่ยวเรื่องก็แดงพอดี

ณอมมาลย์      จริงหรอ

จันทรา          ก็จริงสิยะ เพราะฉะนั้น เราต้องพยายามกันพิชิตออกไป

สุทธิธรรมกับอาอิโกะกลับเข้ามาจากสวนหลังบ้าน

สุทธิธรรม ไม่ได้เรื่องหรือก เดียวโทรเรียกช่างมาดีกว่า(กับอาอิโกะ) นึกว่าทำงานสายการบินแล้วจะรู้เรื่องเครื่องยนต์  
 อาอิโกะ โกะเป็นแอร์โฮสเตส เสรีफกาแพ ไม่ได้ขับเครื่องบิน(ร้องไห้)  
 สุทธิธรรม โอ้ย ร้องอีกแล้ว  
 เฉอมมาลย์ สงสัย อยากตี้มแซมแปญอีกขวด (ทำตาขวางใส่สุทธิธรรม)  
 อาอิโกะ (คืกคัดขึ้นมาทันที) อ้อ ค่ะ ตีค่ะ  
 สุทธิธรรม ว่าไฉน  
 เฉอมมาลย์ ทายสิว่าเจ็บบไปเจอขวดแซมแปญนี้ที่ไหน (ชูขวดแซมแปญให้ดู)  
 สุทธิธรรม ผม ผมไม่รู้จ๊ะ  
 เฉอมมาลย์ ในห้องนอนเรานะสิ! หมดแล้วด้วย!  
 สุทธิธรรม ผม ผมไม่รู้ว่ามันขึ้นไปบนห้องนอนเราได้ยังไง  
 อาอิโกะ โกะรู้ค่ะ (ร้องไห้ต่ออีก) เราตี้มแซมแปญเรียกน้ำย่อยกันค่ะ (นั่งลงบนโซฟา)  
 เฉอมมาลย์ อ้อ ตีจันนะสุทธิ เปิดแซมแปญฉลองกับแม่บ้านซะเลย  
 อาอิโกะ โกะ ไม่ใช่แม่บ้าน  
 เฉอมมาลย์ อ้อยตาย ลืมไป  
 สุทธิธรรม นึกว่าตี้มกลับแล้ว  
 จันทร่า อ้อ ตี้มคุยกับซาตรีอยู่หนะค่ะ  
 สุทธิธรรม หมายความว่า ตี้มเจอซาตรีแล้ว?  
 จันทร่า ค่ะ  
 สุทธิธรรม โธ่เอ๊ยย ไม่น่าพลาด  
 จันทร่า แล้วทำไม+ไม่บอกตี้มละว่าซาตรีมานอนนี้ โอเค  
 สุทธิธรรม ก็เขาไม่ให้ผมบอกนะสิ  
 จันทร่า ว่าไฉน  
 สุทธิธรรม เขาไม่ได้พูดถึงเรื่องตี้มนะสิ

จันทรา                    ที่เราอยากรู้ก็คือ ชาตรีมานอนนี้ทำไม ไข่มุขเจี๊ยบ

ณอมมาลย์               เธออยากรู้ ฉันทเฉยๆ

สุทธิธรรม               พายุหนักเลยหลงมา

จันทรา                   แล้วหลงมานี้ทำไม

ณอมมาลย์               สำคัญด้วยหรือ

จันทรา                   สำคัญสิ เขาบอกคุณรีเปลา

สุทธิธรรม               ผมก็ไม่ได้ถามนะ เขามาทำไมก็ไม่ใช่อุระของผมนิ เออจริง  
ตีมหาอาโอะโกะไปหากาแพทานในห้องครัวหน่อยสิ

อาโอะโกะ                 โกะไม่ยากกินกาแพ

สุทธิธรรม               เฮ้ แล้วอยากกินอะไรล่ะ

ณอมมาลย์                 ก็รู้ๆกันอยู่

จันทรา                   แซมเปญ

สุทธิธรรม                 แซมเปญหมดแล้ว ตีมช่วยโทรไปอู่คุณเปี้ยกที

จันทรา                   ที่อู่มีแซมเปญด้วยหรือ

สุทธิธรรม               รถโกะเขาสตาร์ทไม่ติดผมขอคุยกับเจี๊ยบเป็นการส่วนตัวหน่อย

จันทรา                   อ้อได้สิ ดูพิชิตด้วยนะ

ณอมมาลย์               เข้าสุทธิเรื่องนี้ว่าไง

สุทธิธรรม               'ที่รักจำ ไม่ใช่อย่างที่คุณคิดหรอกจ้ะ

ณอมมาลย์               จริงหรือคะที่รัก

สุทธิธรรม               จริงจ้ะ ตอนนั้น ผมไม่อยากจะบอกนะ

ณอมมาลย์               เพราะคุณไม่นึกว่าจะเป็นแบบนี้

สุทธิธรรม               ไม่ใช่ เพราะผมไม่นึกว่าเจี๊ยบจะรู้เรื่องทั้งหมด

ณอมมาลย์               ตอนนี้เจี๊ยบรู้แล้ว

สุทธิธรรม               พี่ว่าเจี๊ยบก็คงรู้

เฉอมมอลย           ก็แหงหละ แชนเปญกับแอรโอสเตสในหองนอนเราก็สรูปได้แล้ว  
 สุธธิธรรม           นี้ ดูผิวผินมันก็น่าจะเป็นอยาง เจียบ พี่บอกไป เจียบอาจจะไม่เชื่อ  
 แตเมื่อคืนพีนอนข้างลาง นอนบนโซฟานี้แหละ  
 เฉอมมอลย           โถ่ น่าสงสาร คงนอนไม่สบายละสิคะ คนเรานี้ ทำไม่เห็นแกตัวอยางนี้นะ  
 สุธธิธรรม           วาไงานะ  
 เฉอมมอลย           ก็เมื่อคืน คุณนอนโซฟา แลว แอรโอสเตสนั้น นอนกินแชนเปญอยูบนเตียงคนเดียวจนหมด  
 สุธธิธรรม           ที่จริงไม่ได้กินคนเดียวจนหมดหรอกจ๊ะ  
 เฉอมมอลย           วาแลว  
 สุธธิธรรม           ไม่ใช่จะ ไม่ใช่แบบนั้น  
 เฉอมมอลย           แลวแบบไหนละ  
 สุธธิธรรม           อ้อ เห็นตีมกับเจียบกำลังสงสัยวา ชาตรี มาทำอะไรที่นี่  
 เฉอมมอลย           เปล่านะ เจียบไม่ได้สงสัย ไม่เห็นมีอะไร เขาขับรถผานมา ผนตตกหนัก ขับต่อไม่ไหว  
 สุธธิธรรม           ฟังดูแปลกๆเนาะ  
 เฉอมมอลย           เจียบว่าไม่แปลก  
 สุธธิธรรม           พี่ว่าแปลก  
  
 เฉอมมอลย           (ห้วนๆอยูเหมือนกัน) เทรอคะ  
 สุธธิธรรม           เขาไม่ได้ผเอิญวะมาที่นี่หรอก  
 เฉอมมอลย           เทรอคะ  
 สุธธิธรรม           จ๊ะ เขาตั้งใจมานี้  
 เฉอมมอลย           (หัวเราะลั่น เสียงสูง) จะบ้าเทรอ  
 สุธธิธรรม           เห็นดอกไม้นั่นมัย  
 เฉอมมอลย           ไหน  
 สุธธิธรรม           นั่นไง

เณอมาลย์ (หันไปมองดอกไม้ในแจกัน) เอ้อ เห็นแล้ว  
 สุธธิธรรม ชาตรีเขาชื่อมา  
 เณอมาลย์ (ทำท่าประหลาดใจสุดขีด) ชาตรีนะเหรอ  
 สุธธิธรรม ใช่  
 เณอมาลย์ ตายจริง!  
 สุธธิธรรม ใช่สิ เขาบอกว่าเอามาให้.....คนสำคัญ  
 เณอมาลย์ ใครเหรอ  
 สุธธิธรรม แฟนเขา  
 เณอมาลย์ เจียบ....เจียบไม่ยักรู้ว่าชาตรีมีแฟนใหม่  
 สุธธิธรรม มีสิ น้านี้โหลลี้ก จะบอกอะไรให้ (เอนตัวเข้าไปใกล้อีก) ตอนนี่...แฟนเขา....อยู่ที่นี่  
 เณอมาลย์ (นึกว่าเรื่องแดงหมดแล้ว) โอ๊ย คุณ คุณเดาออกได้ไง  
 สุธธิธรรม เรื่องอะไร  
 เณอมาลย์ ก็ชาตรีกับ....  
 สุธธิธรรม ไม่ต้องเดาหรอก  
 เณอมาลย์ ไม่ต้องเดาเลยเหรอ  
 สุธธิธรรม ไม่ต้อง ก็ตอนที่เจียบเล่าให้ผมฟังว่า เจียบให้ตีมียิมบ้านเรามาจ้อไอ้หนุ่มทักซิได้ ผม...ผมก็  
 เงินๆยูยาเหมือนกัน  
 เณอมาลย์ ทำไมเหรอ  
 สุธธิธรรม ผมก็ทำแบบเดียวกันนะสิ  
 เณอมาลย์ (ง) คุณให้ตีมียิมใช้บ้านเราเหรอ  
 สุธธิธรรม ไม่ใช่ ผมให้ชาตรีเขายืม  
 เณอมาลย์ (ต่อเรื่องไม่ติด) ให้ยืม....ให้ยืมทำอะไร  
 สุธธิธรรม ก็ให้เขามาเจอแฟนเขานะสิ ปิดโธ่  
 เณอมาลย์ แฟนคนไหน

สุทธิธรรม (หัวเราะ) เจ็บเตาไม่ออกหรอก  
 เอมมาลย์ ค่ะ เตาไม่ออกจริงๆ...  
 สุทธิธรรม อาอิโกะ!  
 เอมมาลย์ แม่บ้านนั่นนะ  
 สุทธิธรรม แอร์โฮสเตส  
 เอมมาลย์ ตายจริง คุณพูดถูก เจ็บเตาไม่ออกจริงๆ  
 สุทธิธรรม ผมก็เลยพูดเรื่องอาอิโกะตอนดื่มเขาอยู่ไม่ได้ (ยิ้ม นึกว่ารอดแล้ว)  
 เอมมาลย์ อ้อ อย่างนี้เอง เจ็บแปลกใจจริงๆ  
 สุทธิธรรม แต่อย่าเผลอไปพูดเรื่องนี้กับเขาสองคนละ  
 เอมมาลย์ (กระตือลือล้นมาก ไปสักนิด) ค่ะ ไม่บอกค่ะ  
 สุทธิธรรม ถ้างั้น...ทุกอย่างเรียบร้อยนะ  
 เอมมาลย์ ค่ะ เรียบร้อยค่ะ (ยิ้ม โลงอก หอมแก้มสุทธิธรรม)  
 พิชิตเดินลงบันไดมา เขาใส่ทักษิได้อีกครั้ง เห็นเอมมาลย์หอมแก้มสุทธิธรรม  
 พิชิต ขนาดเพื่อนบ้านกันยังไม่ละเว้นเลยเธอวะเนี่ย  
 สุทธิธรรม อ้าว ใส่เสื้อผ้าแล้วเธอ ค่อยยังชั่วหน่อย ชินไม่ใส่เสื้อคุณสุภาพสตรีเขาวอกแวกกันพอดี  
 เอมมาลย์ (ลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว แล้ววิ่งไปหาพิชิต) พิชิต กลับได้แล้วละ  
 พิชิตชี้หน้าหาเรื่องสุทธิธรรม  
 พิชิต แล้วไอ้หมอนี่อยู่ต่อเธอ  
 เอมมาลย์ จ๊ะ....ก็คงอย่างนั้นแหละ  
 พิชิต งั้นผมต้องพาพี่ติ่มกลับด้วย  
 เอมมาลย์ ไม่ได้จ๊ะ ไม่ได้  
 สุทธิธรรม ไซ้ สามิติมเขาคงไม่ยอมหรอก...(หัวเราะ)  
 พิชิต (จ้องหน้าสุทธิธรรม) ฉันทไม่ยอมให้พี่ติ่มอยู่กับนายที่นี้แน่ๆ  
 เอมมาลย์ แต่เธอก็พาพี่ติ่มกลับไม่ได้หรอก

พิชิต                    ทำไมล่ะ

ชาตรีเดินเข้ามาจากห้องอาหาร รู้สึกดีที่ได้ทานอาหารเช้าแล้ว

ชาตรี                    ใช่ต้มอร่อยจริงๆ

เหมอมาลัย            (เห็นชาตรี) ชิบหายแล้ว

ชาตรี                    อย่างที่ชอบเลย (เห็นพิชิตใส่ทักษิโต้) โอ้โฮ เท่ห์มาก นี่น้องชายที่ไม่เคยเห็นใครใส่ทักษิโต้  
มาทานอาหารเช้าเลยนะ วันหลังพี่ต้องลองมั่งแล้ว

เหมอมาลัย            ไปเหอะ พิชิต

เหมอมาลัยพาพิชิตไปทางโถงหน้าบ้าน

สุทธิธรรม            ได้เวลากลับแล้ว

พิชิต                    (กับสุทธิธรรม) ภรรยาคุณทำอาหารเก่งจริงๆ

สุทธิธรรม            เหอครับ

พิชิตผลจากเหมอมาลัย จ้องหน้าสุทธิธรรม

พิชิต                    ไม่เคยชมเขาเลยละสิ

พิชิต                    (กับชาตรี) พี่ต้มต้มไข่ให้เหอครับ

ชาตรี                    อ้อ เปล่าหรอก ตอนนั้นพี่ยังไม่รู้ว่าต้มเขาอยู่

พิชิตพยายามปะติดปะต่อเรื่อง เหมอมาลัยทำท่าทางหวั่นๆ

พิชิต                    เมื่อพี่บอกว่า...

ชาตรี                    (ยิ้ม) เจ็บเขาต้มไข่ให้พี่

เหมอมาลัย            (วิ่งไปจับตัวพิชิตอีกครั้ง) ถ้าไม่รีบไป เดี่ยวรถติดนะ

พิชิต                    (ซัดขึ้น) พี่เจ็บคือคนนี้

ชาตรี                    ก็ใช่ละสิ (กับสุทธิธรรม) น้องชายคนนี้หัวไวเหมือนกันนะ

สุทธิธรรม            ใช่ หัวไว ใจเร็ว

เหมอมาลัย            ถ้ากลับบ้านเร็วด้วย ก็จะดีมากเลย (ดึงแขนพิชิตอีก) ไปเหอะพิชิต

พิชิต                    (ซัดขึ้น) แต่พี่เจ็บเขาเป็นเพื่อนบ้าน บ้านเขาอยู่ในซอยนี้

สุทธิธรรม      ไม่ใช่ เขาอยู่นี่แหละ  
 พิชิต            อยู่ในบ้านนี้หรือ  
 สุทธิธรรม      อ้าว แล้วจะให้ยูไหนล่ะ กางเต็นท์อยู่ในสวนหรือ  
 เฉอมาลัย      พิชิต กลับก่อนเถอะจ๊ะ  
 พิชิต            เตี่ยวะนะ (จับตัวเฉอมาลัยมาอยู่หน้าสุทธิธรรม) นี่ภรรยาคุณหรือ  
 สุทธิธรรม      ก็ใช่ล่ะสิ  
 พิชิต            (งงสุดขีด) ผมนี่กว่าคุณเป็นสามี่พีตี๋ม  
 สุทธิธรรมกับชาตรีหัวเราะ สนุกกับเรื่องที่เกิดขึ้น  
 สุทธิธรรม      ไม่ใช่ (กับชาตรี) หรือว่าใช่  
 ชาตรี            เท่าที่ผมทราบ ไม่ใช่แน่ๆ  
 สองคนหัวเราะอีก  
 พิชิต            (เดินเข้าไปหาสองคน) นี่...บ้านพีตี๋มไม่ใช่หรือ  
 สุทธิธรรม      คงไม่ใช่มั้ง ไม่งั้นเราคงต้องจ่ายค่าเช่าให้ตี๋มแล้ว  
  
 สุทธิธรรมกับชาตรีหัวเราะอีก  
 สุทธิธรรม      นี่ นี่ คุณชาตรีเนี่ยสามี่ตี๋ม  
 พิชิต            พีหรือ  
 ชาตรี            ใช่ (เริ่มแป้ว) เจอกันครั้งล่าสุดยังใช่อยู่นะ  
 สุทธิธรรม      ถ้านายรู้เรื่องนี้ คงไม่โยนรูปฉันทลงถังขยะแน่ๆ  
 สุทธิธรรมกับชาตรีสนุกใหญ่  
 ชาตรี            พิชิต นายรู้จักตี๋มหรือ  
 ทุกอย่างสงบนิ่ง  
 พิชิต            เอ่อ ว่าไงนะ  
 ชาตรี            (กับพิชิต) ใช่เปล่า

พิชิต (งง) อะไรอะ

ชาตรี รู้จักเมียพี่เหรอ

พิชิต (เครียดเลย) เอ้อ ก็...เคยเจอนะอะ (กับเหมอมาลัย) ไข่ม้อยอะพี่เจียบ (กับชาตรี) เมื่อกี้พี่ตี  
มเขาอยู่ (กับเหมอมาลัย) ไข่ม้อยอะพี่เจียบ (กับชาตรี) เมื่อกี้นี่เองอะ

เหมอมาลัย ไข่ ต้มเขาเพิ่มเวะมาทานข้าว

พิชิต ไข่อะ ผมก็เพิ่งเจอพี่ต้มเมื่อกี้

ชาตรี (คิดหนัก) เดียวนะ....

เหมอมาลัย พิชิตต้องไปแล้วละ เขามีธุระสำคัญ

พิชิต อะ มีธุระสำคัญ (พยายามจะชิงออกไป ในขณะที่เดียวกับที่...)

จันทราบกับอาอิโกะเดินเข้ามาจากห้องครัว

จันทรา กว่าช่างจะมาได้อีกตั้งสองชั่วโมงนะ...

อาอิโกะ (ยิ้มอย่างมีความสุข) อาไหน...จันโกะก็ได้อยู่นี่ต่อ (ปักหลักนั่งลงบนโซฟา)

สุทธิธรรมตกใจ จันทราเห็นชาตรี ตกใจเหมือนกัน

จันทรา ชาตรี!

สุทธิธรรม อาอิโกะ!

สุทธิธรรมวิ่งไปหาอาอิโกะ สวนกับจันทราที่วิ่งมาหาชาตรี

จันทรา อย่างบอกนะว่าทานไข่ต้มเสร็จแล้ว

สุทธิธรรม โกะอยู่นี่ไม่ได้นะ

ชาตรี ก็เสร็จแล้วนะสิ อร่อยมากด้วย

อาอิโกะ ก็โกะต้องรอช่างมาซ่อมหัวปลีนี้คะ

ชาตรี เจียบนี่เปิดร้านอาหารได้เลย

สุทธิธรรม จันก็ต้องไปรอข้างนอก

เหมอมาลัย แหม ชาตรี เล่ยชมอย่างจี้เจียบชื่นหมด (ส่งจูบให้)

สุทธิธรรม ถ้าช่างเขามาแล้วไม่เจอคนอยู่ที่รถ เดียวเขาก็กลับออกไปนะสิ

พิชิต                   พีตี๋ม ผมได้คุยกับสามีพีแล้ว

จันทราตกใจ

อาอิโกะ               มาถึงแล้วกดออกไม่ได้เหอ

จันทรา               (กับพิชิต) เอ้าแต่งตัวเสร็จแล้วก็กลับบ้านซะทีสิ

สุทธิธรรม           โกะไปรอที่รถดีกว่าน่า

เหมอมาย             จริงสิ พิชิต จะอยู่ที่นี่ต่อทำไมละ

เหมอมาลย์ดันพิชิต

อาอิโกะ               ถ้ารถเสียกลางถนนสิถึงต้องรอที่รถ

ชาตรี               (ชี้ตามพิชิตไป) มีเรื่องจะถามคหาหน่อย

จันทรา               ชาตรี ทางไซ้ต้มเสร็จแล้ว ก็ไปแต่งตัวซะทีสิ รีบกลับบ้านเราก่อนที่ฝนจะตกอีกดีกว่านะ

จันทราดันชาตรีไปที่บันได

อาอิโกะ               (ได้ยินเรื่องที่เกิดขึ้น พุดกับเหมอมาลย์) นี่สามีพีตี๋มเหออะ

เหมอมาลย์           (เบาๆ) ไซ้ แต่ไม่ต้องห่วง ตี๋มเขาไม่รู้เรื่องโกะเหอ (กระพริบตา แล้วยิ้มให้สุทธิธรรม)

อาอิโกะ               (งง) เรื่องอะไรเหออะ

จันทราดันชาตรีไปที่บันได ชาตรีหันกลับมา

ชาตรี               เมื่อคืนพลาดไปหน่อยไซ้คุณสุทธิธรรม

สุทธิธรรม           (สะดุ้งโหยง) เหอครับ พลาดยังงิเหอ

ชาตรี               คุณบอกว่าภรรยาผมมาที่นี้เมื่อคืน

สุทธิธรรม           อ้อ ไซ้ครับ

เหมอมาลย์           (พร้อมกัน) ไม่ได้มา!

จันทรา               (พร้อมกัน) ไม่ได้มา!

สุทธิธรรม           ว่าไงนะ

เหมอมาลย์           ตี๋มเขาเพิ่มมาเมื่อเช้า! จำไม่ได้เหอ (พยักหน้าให้สุทธิธรรมเห็นด้วย)

สุทธิธรรม           อ้อ ไซ้ ไซ้สิ คุณยายข้างบ้าน คุณยายพูนสุขนะ แกมาขอยืมน้ำตาลปี๊ป

ชาตรี (ยิ้มด้วยความพอใจ) ผมนึกแล้วว่าตี้มเขาไม่ได้มาที่นี่หรอก เมื่อคืนตี้มเขาไปงานเลี้ยงรุ่น  
ชาตรีเดินขึ้นบันไดไป

สุทธิธรรมดึงอาอิโกะให้ลุกขึ้นจากโซฟา

สุทธิธรรม ไปเถอะ อาอิโกะ กลับได้แล้ว

อาอิโกะ แล้วรถโกะล่ะ

สุทธิธรรม ทิ้งไว้ที่นี่แหละ

อาอิโกะ แล้วโกะจะกลับบ้านยังไงล่ะ

สุทธิธรรม เดี่ยวให้คุณชาตรีไปส่งก็ได้

เหมอมาลย์ เอ้อ จริงสิ ชาตรีเขายินดีไปส่งโกะอยู่แล้วล่ะ (ยิ้มให้สุทธิธรรม)

จันทรา (งง) ทำไมชาตรีเขาต้องยินดีไปส่งด้วย

อาอิโกะ โกะไม่อยากไปกับคุณชาตรี!

เหมอมาลย์ ไม่เอา่น่า โกะต้องอยากไปกับคุณชาตรีอยู่แล้ว

เหมอมาลย์ (พูดเบาๆกับอาอิโกะ) ไม่เป็นไรหรอก พี่รู้เรื่องหมดแล้วล่ะ....(กระพริบตาให้อาอิโกะ)

อาอิโกะงงมาก

สุทธิธรรม เอ้า เป็นอันว่า ทุกอย่างเรียบร้อย ไปเถอะ อาอิโกะ (ดึงอาอิโกะออกไปทางสวนหลังบ้าน)  
เดี๋ยวคุณชาตรีเขาไปส่งเอง

พิชิตเดินกลับเข้ามาจากโรงหลังบ้าน ใส่ชุดขี่มอเตอร์ไซด์เรียบร้อย ถือหมวกกันน็อคเข้ามาด้วย

อาอิโกะ (เห็นพิชิต) ถ้าโกะต้องไปจริงๆ ขอซ้อนท้ายพิชิตไปได้มั๊ย

สุทธิธรรม (หึ่งเล็กน้อย) คงไม่ตี้มข

อาอิโกะ ทำไมละคะสุทธิธรรมซัง (เดินไปควงแขนพิชิต) พิชิตเขาต้องมีที่ให้โกะซ้อนอยู่แล้วละ

พิชิต เอ่อ...คงจะพอเปียดยกกันไปได้มั้งอะ..

สุทธิธรรม ไม่ต้องเปียดหรอก คุณชาตรีเขายินดีไปส่งให้อยู่แล้ว รถเขามีที่เหลือ

เหมอมาลย์ ที่รักษา ไม่ต้องตื่นเต้นขนาดนั้นก็ได้

อาอิโกะ ถ้าไม่ให้โกะอยู่ที่นี้แล้ว โกะขอซ้อนท้ายพิชิตไปดีกว่า (ยิ้มให้พิชิต รู้ว่าสุทธิธรรมเริ่มหึง)

สุทธิธรรม           ไม่ต้องหรอก เตียวคุณชาตรีเขาไปส่ง

จันทรา               (หมดความอดทน) มันจะอะไรกันนักกันหนานะ ไอ้เรื่องใครไปส่งอาอิโกะเนีย พิชิตเขาต้อง  
รีบไปแล้ว

พิชิต                 ใช่ครับ (เริ่มเดินออกไป)

ชาตรีแต่งตัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว เดินลงบันไดมา เห็นพิชิต

ชาตรี                 อ้าว พิชิต ยังไม่กลับหรือ

พิชิต                 กลับเดี๋ยวนี้ล่ะฮะ

จันทรา                 อ้าว ชาตรี เสร็จแล้วหรือ ดีเลย เรากลับกันเลยละกันนะ (พยายามชวนให้ชาตรีเดินออกไป)

ชาตรี                 ตอนที่ผมยืนผูกเน็คไท ผมก็เริ่มคิดเรื่อง...

สุทธิธรรม           หรือครับ ผมก็เหมือนกัน

ชาตรี                 มีเรื่องหนึ่งที่ยังไม่เข้าใจ...

จันทรา                 ต้องคุยตอนนี้ด้วยหรือคะ ถ้ามันเสียเวลาที่นี่ เตียวผมก็ตกหนักอีกพอดี

จันทราพยายามดันชาตรีออกไป แต่ชาตรียืนนิ่งอยู่ที่เดิม

ชาตรี                 (กับพิชิต) เมื่อคืนคุณบอกพี่บอกว่าคุณมากินข้าวกับเมียสุทธิธรรม แต่ที่จริงไม่ใช่เมียสุทธิ  
ธรรม เพราะว่าคุณเข้าใจผิดว่าตี๋เป็นเมียสุทธิธรรม เพราะฉะนั้นเมื่อคืนนี้ที่คุณบอกพี่ก็หมายความว่า คุณมา  
กินข้าวที่นี่กับเมียตี๋ แต่ว่าที่จริงเมียตี๋ไปงานเลี้ยงรุ่น...

จันทรา                 ใช่ ตี๋ไปงานเลี้ยงรุ่น

พิชิต                 พี่เข้าใจผิดแล้วละ

ชาตรี                 แล้วมากินข้าวกับใครล่ะ

ทุกอย่างหยุดนิ่งเงียบสงบไปชั่วขณะ พิชิตตอบไม่ได้จริงๆ สุทธิธรรมแก้สถานการณ์

สุทธิธรรม           คุณยายพูนสุข

ทุกคนมองสุทธิธรรม

ชาตรี                 ว่าไงนะ

สุทธิธรรม           ผมไม่ได้เล่าเรื่องคุณยายพูนสุขให้ฟังหรือ

ชาตรี                 คุณบอกว่าแกแวะมาขอยืมน้ำตาลปี๊ป

สุทธิธรรม ก็ ที่จริงไม่ได้แวะมาแค่นั้นหรอก

จันทร์หา จริงเหรอ

สุทธิธรรม ก็จริงนะสิ คุณยายพูนสุขแกขึ้นชื่อเรื่องนี้เลยนะ

ชาติตรี เรื่องแกขอยืมน้ำตาลนะเหรอ

สุทธิธรรม ไม่ใช่ ก็เรื่องที่แก.....เรื่อง.....อย่างว่าแหละ (ยิ้มเป็นนัย) ได้ยินชาวบ้านเขาสนิทกันมัยเย็บ

ณอมมาลย์ อ้อ อ้อ ใช่สิ ใช่ ได้ยินมาเหมือนกัน เขาคุยกันที่ร้านทำผม (ยิ้มให้จันทร์หา)

สุทธิธรรม ไปเห็นโฆษณาที่ไหนล่ะ

พิชิต โฆษณาอะไรอะ

สุทธิธรรม (กับชาติตรี หัวเราะไปด้วย) คุณยายพูนสุขแกเคยทำงาน escort (กระพริบตา) พอนี้ภาพ ออกมัย ปีนี่แก แล้ว ยังไม่ยอมเลิกซะที

ชาติตรี แล้วคุณ...ให้แกยืมบ้านประกอบกิจการเหรอ

สุทธิธรรม (ฉุน) ไม่ใช่ (หยุดหนึ่งจังหวะ) เจ็บบ่นะสิ

ณอมมาลย์ อะไร

สุทธิธรรม ก็เพราะอย่างนี้ เมื่อคืนตอนที่คุณยายพูนสุขมากดอดแล้วเจอผม แกก็เลยแก้งทำเป็นมา ขอยืมน้ำตาล ทั้งๆที่จริงๆแกจะมา...

ณอมมาลย์ สุทธิ ไม่ต้องละเอียदनักก็ได้

สุทธิธรรม ไม่ต้องเหรอ แหม เสียตาย กำลังเข้มข้นเลย

ณอมมาลย์ (พูดเบาๆกับพิชิต) ถ้าพี่เป็นเธอ พี่กลับตอนนี้แหละ บรรยากาศยังดีอยู่

พิชิต ครับพี่

พิชิตวิ่งออกไปที่สวน

สุทธิธรรม แะจ้ง ไม่ขอบคุณสักคำ

อาอีโกะ บ้ายบายค่ะ สุทธิธรรมซ้ง (จูบสุทธิธรรม แล้วยิ้มอย่างมีความสุข) แล้วเจอกันบนเอาต้าแอร์

ไลน์นะคะ

ณอมมาลย์ อ้อ คงไม่เจอหรอกจ๊ะ คราวหน้าสุทธิธรรมเขาบินการบินไทยแล้วละคะ

(เสียงรถมอเตอร์ไซด์ของพิชิตสตาร์ทเครื่องดังมาจากนอกบ้าน)

อาอีโกะ            พิชิต! (วิ่งออกไป) พิชิต รอโกะด้วย พิชิต!

(อาอีโกะวิ่งออกไปที่สวน)

สุทธิธรรมเห็นเหมอมาลย์ยืนท่าตาวาง ยิ้มหน้าเงื่อนๆ ให้เหมอมาลย์

จันทรา            ชาตรี ไป เราก็กลับเหมือนกัน

จันทรากลากชาตรีไปที่หน้าต่าง

ชาตรี            ตีมยังไม่ได้ทานข้าวเช้าเลยนี่

จันทรา            ตีมไม่หิว

ชาตรี            อู่ส่าห์ขับรถมาทานข้าวเช้าที่นี่ อยู่ดีๆไม่หิวซะแล้วหรอ

จันทรา            เมื่อกี้หิว แต่ตอนนี้ไม่หิวแล้ว

ชาตรี            ผมไม่เข้าใจเลยว่าติ่มจะมาทานข้าวเช้าที่นี่ทำไม ไม่เห็นติ่มเคยทำแบบนี้เลย

จันทรา            ก็...ติ่มเหงานี้

ชาตรี            เหงาหรอ

จันทรา            (ทำตัวให้หน้าสงสัยอย่างหนัก) โอ้ ที่รัก ตีมอยู่บ้านคนเดียวทั้งคืนเลยนะ

(จันทรากระพริบตาให้เหมอมาลย์ แล้วเดินเข้าไปในสวน)

ชาตรี            (คิดหนักอีก) อ้าว เจ๊ียบ ก็เห็นเจ๊ียบบอกว่าเจ๊ียบไป...

เหมอมาลย์        (หันที) สวัสตีค่ะชาตรี (ยกมือไหว้ชาตรี)

ชาตรี            ยังไงเนี่ย

เหมอมาลย์        สวัสตีค่ะ ชาตรี

ชาตรี            (นึกขึ้นได้) อ้อ จะ สวัสตีจ๊ะ (หันไปหาสุทธิธรรม) ยินดีที่ได้รู้จักนะคะรับ ขอขอบคุณมากที่ให้ค้าง  
ที่นี่เมื่อคืน

สุทธิธรรม        (อารมณ์เดียวกับเหมอมาลย์) ไม่เป็นไรครับชาตรี ไม่มีปัญหา (กระพริบตาอย่างเจ้าเล่ห์)

(ชาตรีรู้ว่าสุทธิธรรมกระพริบตาทำไม เดินเข้าไปใกล้ๆเหมอมาลย์ )

ชาตรี            ไปแอโรบิกทุกวันศุกร์เลยหรอ

เหมอมาลย์        จ๊ะ ทุกเย็นวันศุกร์

ชาตรี (ยิ้มอย่างมีเลศนัย) พี่ต้องจดไว้แล้ว.....

(ชาตรีเดินออกไปที่สวน)

สุทธิธรรมมองเหมอมาลย์ด้วยความสงสัย เหมอมาลย์พยายามหลบตา มองหาอะไรสักอย่าง

สุทธิธรรม        หมายความว่าไง

เหมอมาลย์        (ทำซื่อ) อะไรหมายความว่าไง

สุทธิธรรม        “พี่ต้องจดไว้แล้ว”

เหมอมาลย์        (ยกไหล่) ไม่รู้สิ จะได้ไม่ชวนเราไปทานข้าวเย็นวันศุกร์มั้ง (มองหาอะไรบางอย่าง เหมือนกับที่หาตอนเริ่มเรื่อง)

สุทธิธรรม        (คิดหนัก) ผมไม่เข้าใจว่าเมื่อคืนคุณชาตรีเขามาที่นี่ทำไม เขาก็รู้ว่าเราสองคนไม่อยู่บ้าน (เห็นเหมอมาลย์หาของ) หาอะไรหออ่ะ

เหมอมาลย์        กระเป๋าสีชุดแอรโอบิกของเจี๊ยบนะสิ ไม่รู้เจี๊ยบไปทิ้งไว้ไหน (หาไปทั่ว)

สุทธิธรรม        ลืมไว้ในรถมั้ง

เหมอมาลย์        ไม่หรอก ในรถดูหมดแล้ว (นึกขึ้นได้) ชิบหายแล้ว!

สุทธิธรรม        อะไรหะ

เหมอมาลย์        เมื่อเข้านี้คงลืมหยิบมาด้วย

สุทธิธรรม        ลืมไว้บ้านตุ้ยหะ

เหมอมาลย์        เอ้อ ไซสิ บ้านตุ้ย พรรณนา....

สุทธิธรรม        (ไม่เดือดร้อน) แหม ถ้างั้นก็ไม่ต้องห่วง เดียวตุ้ยเขาเห็นเข้า เขาก็โทรมาเองแหละ

เหมอมาลย์        (หัวน้ๆ) ไซสิ โทรมาเน่ๆ (ตอนนี้เครียดหนักเลย) เจี๊ยบ.....เจี๊ยบไปทานอะไรหน่อยดีกว่า ถ้า....(พยายามควบคุมอารมณ์) ถ้ามีโทรศัพท์โทรมา เจี๊ยบรับเองนะ คุณไม่ต้องรับนะ เจี๊ยบรับเอง (รีบเดินไป)

สุทธิธรรม        ที่รักจำ

เหมอมาลย์        (หยุดเดิน) ฮี

สุทธิธรรม        เจี๊ยบ...เจี๊ยบเชื่อเรื่องคุณชาตรีกับอาอิโกะที่พี่บอกรีเปล่า

เหมอมาลย์        จะให้เจี๊ยบเชื่อรีเปล่าละ

สุทธิธรรม        ก็ คนซี้สงสัยอย่างเจี๊ยบ คงต้องคิดว่าพี่กูเรื่องขึ้นมาเน่ๆ

ณอมมาลย์      ไม่เอาน่าที่รัก (จูบสุทธีธรรม แบบที่อาอิโกะจูบ) ที่รักจะถูกรูปแบบนั้นขึ้นมาทำไมกัน

สุทธีธรรม      จริงสิ...เนอะ

(ณอมมาลย์เดินไปทางห้องครัว)

สุทธีธรรม      (สุทธีธรรมหัวเราะ เริ่มมีความมั่นใจอีกครั้ง) แล้วที่จริง ถ้าคุณชาติรีเขาไม่ได้ไปซื้อดอกไม้มาให้อาอิโกะ แล้วเขาซื้อมาให้ใคร

ณอมมาลย์      (หันกลับมามองสุทธีธรรม พุดอย่างซื่อๆ) จริงสิ...เนอะ

(ณอมมาลย์เดินเข้าไปในห้องครัว)

สุทธีธรรมยืนอยู่ที่เดิมครู่หนึ่ง หัวเราะกับตัวเองด้วยความพอใจในเรื่องทุกอย่าง แต่แล้วก็ยิ้มไม่ออก เมื่อเข้าใจเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด

สุทธีธรรม      เจี๊ยบ (ดิ่งลั่น) เจี๊ยบ!

(เสียงดนตรีดิ่งขึ้น ในขณะที่สุทธีธรรมวิ่งเข้าไปในห้องครัวและ)

ม่านปิด